

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ON THE MOUNTAIN

RILEY HART

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DAĞDA

Riley
Hart

Telif hakkı © 2024 Riley Hart
Kindle Sürümü

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, yasaların izin verdiği durumlar hariç, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle kullanılamaz, çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Yayınlayan:

Riley Hart

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bahsedilen tüm ürünler/marka isimleri/ticari markalar, ilgili sahiplerinin/şirketlerin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak Fotoğrafçısı: Wander Aguiar

Kapak Tasarımı: Sleepy Fox Studio

Düzenleme: Keren Reed Editing

Düzeltilme: Judy's Proofreading ve Lyrical Lines Proofreading

Biri kendini sevgiye layık görmüyor. Diğeri ise nasıl sevileceğini bilmediğinden korkuyor. Ancak aralarındaki ateşli kimya, ikisini de bilinmeyeni keşfetmeye teşvik ediyor.

Cyrus

Crow'u ilk gördüğüm anda ilgimi çekti. Kim çekmez ki? O, bir tarikatta büyümüş ve şimdi vahşi doğada inzivaya çekilmiş dev gibi bir adam. Ama ona karşı hissettiğim çekim, hafif bir ilgiden öte. Yoğun bakışları bana yöneldiğinde, ruhumun derinliklerine, en derin özlemlerime ve arzularıma kadar görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Davetsiz bir şekilde onun dağına gitmekle büyük bir risk aldım. Ama kendimi tutamıyorum. Crow'un tehlikeli görünüşüne rağmen, onun yanında kendimi evimde hissediyorum. Hiçbir zaman istenen ya da ihtiyaç duyulan biri olduğumu hissetmemiştim... ta ki dağ adamı beni kollarına alana kadar.

Crow

Dağ benim evim, bana gerçekten uyan tek yer. Yalnızlığımın tadını çıkarıyordum... ta ki Cyrus, benim hissettiğim kadar yalnız görünüp ortaya çıkana kadar. Bakışlarındaki sıcaklık, daha önce hiç yapmadığım bir şey olan, birini evime ve kalbime kabul etmemi sağladı.

Kokusu. Dokunuşu. Her dokunuşunda parçalanıyorum. Geçmişimiz ikimizi de takip ediyor. Ama birlikteyken, bunun yükü daha katlanılabilir hale geliyor. Cyrus benim ve onu asla bırakmak istemiyorum. Yine de, sonunda dağdan ayrılmak isteyeceğinden korkuyorum ve hayatımda ilk kez yalnız kalmak istemiyorum.

***On the Mountain*, akıl hastalığı, geçmişte madde bağımlılığı, bir tarikatta büyümüş bir MC, çocuklukta maruz kalınan istismar/ihmal ve travma konularını ele almaktadır. Uyarıların tam listesi için, lütfen kitabın başındaki içerik uyarısını okumak üzere "içine bak" özelliğini kullanın.**

İçerik Uyarısı:

Uyuşturucu bağımlılığından kurtulan ana karakter.

Aşırı doz ve aşırı dozdan sevilen birini kaybetme konusu ele alınmaktadır. Depresyon tasvirleri ve akıl hastalığı konusu ele alınmaktadır.

Bir tarikatta büyümüş ana karakter, tarikat hayatı hakkında tartışma. Çocuk istismarı/ihmalinin tartışılması ve anıları.

Travma, fiziksel şiddet, cinsel istismara atıfta bulunulması.

Öldürülen ebeveyn hakkında tartışma.

Hassasiyetiniz için teşekkürler Jill, LMSW.

Sevgili Okuyucu,

Arada sırada, bir fikir beni yakalar ve bırakmaz. Bu da o zamanlardan biriydi. Bu kitap benim için farklı, ama beni bir süredir okuyorsanız, bazen biraz farklı bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorsunuzdur. Bu kitap ilham perimi beslemeye ve beni tetikte tutmaya devam ediyor.

Bu kitap ağır konuları ele alsa da, anlatımının ağır olduğunu düşünmüyorum. Özünde, *On the Mountain* her zaman yazdığım gibi bir aşk hikayesi. Crow ve Cyrus arasındaki bir aşk hikayesi ve aynı zamanda erkeklerin kendileriyle olan aşk hikayesi; sevgiye layık olduklarını, iyi olduklarını ve biraz çaba göstererek iyileşebileceklerini, iyileşmeyi hak ettiklerini öğreniyorlar. Umarım bu kitap size umut verir.

Bu kitaptaki bazı konular benim hayatımda kişisel konular. Hepimizin insan olduğumuzu ve bu nedenle hepimizin farklı olduğumuzu hatırlamanızı rica ediyorum. Ruhsal hastalıklar herkeste aynı şekilde ortaya çıkmaz. Travmayla başa çıkma şeklimiz her zaman aynı değildir ve madde bağımlılığıyla başa çıkma tepkimiz her zaman aynı değildir.

Bu, Cyrus ve Crow'un hikayesidir ve başkaları biraz farklı davranmış olabilir, ancak bu onlar için kesinlikle doğru olan şeydir. Onların hikayesini anlatma şerefine nail olduğum için çok onur duyuyorum.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası Kitap](#)

[Hakkında İçerik](#)

[Uyarısı Sevgili](#)

[Okuyucu](#)

[Ön](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[On Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm On](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[On yedinci bölüm On](#)

[sekizinci bölüm On](#)

[dokuzuncu bölüm](#)

[Yirminci bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi](#)
[İkinci Bölüm Yirmi Üçüncü](#)
[Bölüm Yirmi Dördüncü](#)
[Bölüm Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi](#)
[Sekizinci Bölüm Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm](#)
[Otuz Birinci Bölüm](#)
[Otuz İkinci Bölüm](#)
[Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm Epilog](#)
[Riley Hart'ın Diğer Kitapları](#)
[Yazar Hakkında](#)

ÖNCE

Crow

On yedi yaşında

"^{Kavga ediyor,} sosyalleşmiyor ve diğer çocukları korkutuyor. Açıkçası, yetişkinleri de korkutuyor," dedi kadın sosyal hizmet görevlisine. Bu kadından hoşlanmıyordum. Beni evimden kaçırdıklarında o da dağdaydı. Beni zapt ettiklerini izlemiş, sakinleşmem gerektiğini, yoksa bana sakinleştirici vereceklerini söylemişti. O, koluma iğne yapmalarını söylemeden önce, bağlanmaya karşı direnirken bileklerimi kanatmıştım ve bayılmıştım.

Bunu düşünerek hırıldadım ve saçlarımın arasından masasında oturan başka bir kadına baktım. Benim bakışlarım altında rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

"Onlar korkuyorsa, sence o nasıl hissediyor?" diye sordu sosyal hizmet görevlisi. Onlar bir odada konuşuyorlardı, ben ise dışarıda bir sandalyede oturuyordum, sanki onları duyamıyormuşum gibi. "O, başka çocuklarla birlikte büyütülmedi, okula gitmedi ve ilk on altı yılını, yetmiş beş yaşlarındaki aynı insanlardan başka kimseden uzak, bir dağda geçirdi. O, Aydınlanmışlar dışındaki hayatın yanlış ve tehlikeli olduğuna, insanların onun inançları nedeniyle ona saldıracağına inanarak büyütüldü. Sonra babası annesini öldürdü ve ona da aynısını yapmaya çalıştı, ve o, anlamadığı bir dünyaya itildi. Eğer korkmuş biri varsa, o da odur. O bir çocuk."

Seçilmiş olan babam, dış dünyanın bizi anlamayacağını söylerken haklıydı. İnsanlar bana bildiğim her şeyin yanlış olduğunu söylediler ve şimdi de benim iznim olmadan benden korktuklarını ve beni nereye götüreceklerini konuşuyorlardı.

"O on yedi yaşında," diye yanıtladı ilk kadın. "Daha iyi bilmesi gerekir."

Kalbim hızlandı, ellerim gittikçe daha sıkı yumruklandı. Burası tuhaf kokuyordu, parfüm ve temizlik maddeleri gibi ama bir şekilde kirli de. Burnumu yakıyordu ama bu, kendimi burada her zaman kapana kısılmış gibi hissetmeme kıyasla hiçbir şeydi, sanki bir kafesteydim ve asla kurtulamayacaktım.

"Lütfen bunu yapmayın. Bu onun üçüncü evi. Yetişkin olana kadar onu tutacak bir yer bulmam gerekiyor."

"Peki sonra ne olacak? O zaman nereye gidecek?" Sessizlikten başka bir şey duyulmayınca, kadın devam etti. "Başka bir çocuğa saldırdı. Onu kendisinden uzaklaştırmaya çalışan üvey babasını ısırıldı ve nedenini sordüğümüzde bize söylemedi."

"Çünkü konuşmıyor."

Neden bu kadar uğraştığını anlamıyordum. Ben onun için bir hiçtim, ama her yerden kovulduğumda bana yardım etmeye çalışıyordu. *Bu bir tuzak. Sana yakınlaşmaya çalışıyor ki seni kullanabilsin. Sana yakınlaşmaya çalışıyor ki ona güvenesin, ve güvendiğinde istediğini alacak*, dedi Chosen'ın sesi kafamın içinde yumuşak bir sesle. Onu kafamdan atmaya çalıştım. Anneme yaptıklarından sonra onu duymak istemiyordum, ama sesi her zaman oradaydı. Dışarıdaki insanlar doğru olanı yapmak için yardım etmiyorlardı. Nefret dolu ve bencil insanlardı.

"Konuşabilir, ama konuşmamayı tercih ediyor. Yazabilir de, ama onu da yapmıyor. Tek ihtiyacımız olan, bizimle iletişim kurması. Eğer meşru müdafaa ise, o başka, ama konuşan tek kişi Crow'un ona sebepsiz yere saldırdığını söylüyor. Kaldığı odayı darmadağın etmiş. Bu ilk kez olan bir şey değil. Artık onu evlerinde istemiyorlar. Onların isteklerini yerine getirmekten başka seçeneğimiz yok. Suç duyurusunda bulunmadıkları için şanslıyız."

Ağrılı bir acı avuçlarımı sardı, ama bu yumruklarımı daha sıkı sıkıya engellemedi. O çocuk beni rahat bırakmıyordu, nereden geldiğimi sorup duruyor, bana hakaretler ediyor ve Chosen gibi deli olup olmadığını soruyordu. Yemeğime tükürüyor, ayakkabılarıma işiyor ve saçımı kesmeye çalışıyordu. Ama bunu onlara anlatmanın bir anlamı yoktu. Onların yardımını istemiyordum, duvarların üzerime çöktüğünü hissettiğim o kalabalık şehirdeki evde kalmak istemiyordum.

Masasında oturan kadın bilgisayarına yazmaya devam ediyordu ve ara sıra, sanki beni sürekli göz ucuyla izlemiyormuş gibi gözlerini kaldırıp bana bakıyordu. *Tık, tık, tık* sesleri kafamda yankılanıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. Benim tepki vermemi bekliyordu, konuşmayan vahşi çocuğun bir sonraki hamlesini görmek için bekliyordu.

Burada olmak istemediğimi anlamıyor muydular? Burası çok büyüktü, her şey ve herkes o kadar yakındı ki boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Sadece eve gitmek istiyordum. Dağında olmak istiyordum. Benim yerim orasıydı.

Ofisten gelen sesler mırıldanmaya dönüştü, sanki beni duymam için daha yumuşak konuşuyorlardı. Ben de onları duymak istemiyordum, kimseyi duymak istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

Sessizlik istiyordum.

Tek umursayan kişi olan sosyal hizmet uzmanı, açıklanamayan bir şekilde ofisten çıktı ve önümde diz çöktü. Elini koluma koymak istedi, ama ben homurdandığımda elini hızla geri çekti. "Crow, bana ne olduğunu anlatabilir misin? Ya da yazabilir misin? Yapabileceğini biliyorum. İstersen iletişim kurabilirsin. Eğer senin böyle tepki vermeni sağlayan bir şey yaptılarsa ya da söyledilerse, bunu bilmem gerekiyor."

Beni rahat bırakmıyorlar. Kimse beni rahat bırakmıyor. Binlerce soru soruyorlar ve bana hakaret ediyorlar. Ailemin deli olduğunu ve Chosen beni de öldürseydi herkesin daha iyi olacağını söylüyorlar.

Sözleri içime kilitledim, dudaklarımı sıkıca kapattım. Ne dersem diyeyim, yanlış olacaktı. Chosen'ın dediği gibi, onlar için ben kırılmıştım.

Ama o, annemi de öldürmüştü, bana da aynısını yapmaya çalışmıştı.

Başımı çevirdim.

O iç geçirdi ve ben onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim. Umursamamalıyım. O bizden biri değildi, Aydınlanmış değildi, ama yine de göğsümde bir ağırlık hissettim.

Beni özel bir grup evine götüreceğini söyledi. Bunu bir tür tatil gibi göstermeye çalıştı, ama ben gerçeği biliyordum. Beni kilit altına almaya çalışacaklardı. Chosen böyle olacağını söylemişti. *Aydınlanmamızı* ve gerçeği başkalarıyla paylaşmamızı engellemek için hepimizi kilit altına alacaklardı.

Onu takip ettim ama konuşmadım. Sessizce arabaya bindim.

Beni tek bildiğim evimden aldıklarından beri tek kelime etmemiştim ve şimdi de konuşmaya niyetim yoktu. Burada değil. Belki de bir daha asla.

Sadece halkımın yanında olmaya ihtiyacım vardı. Ailemin. Belki onlar, babamın, Chosen'ın bunu neden yaptığını anlamamı sağlayabilirdi. Bir nedeni olmalıydı. Belki yeterince aydınlanmamıştım, yeterince iyi değildim. Belki annem de öyle değildi.

Şehrin trafiği gürültülüydü. Kornalar çalıyordu. Arabalar birbirlerinin etrafında hızla dolaşıyordu. Bu beni başımı döndürdü. Başım zonkluyordu ve nefesim çok hızlı çıkıyordu.

İnsanlar nasıl böyle yaşıyordu? Bu çok fazlaydı. Her şey fazlaydı. Sanki dikişlerim açılıyordu ve her an içimdeki her şey patlayacakmış gibi hissediyordum.

Kırmızı ışıktaki durduk ve annem, ben artık dayanamayacak hale gelene kadar konuşmaya devam etti. Ellerim kapı kolunu tutamadı ama kapıyı açmayı, emniyet kemerini çıkarmayı başardım ve sonra koştum. Bir araba bana çarpmamak için yön değiştirdi.

Daha fazla

korna. Daha

fazla

gürültü.

Benim

adım.

Kalabalığın içinde

kayboldum. Ev.

Sadece dağı bulup eve gitmem gerekiyordu.

Tranquility'ye geri dönmem beş günümü aldı. Sokaklarda uyudum ve yemek için yiyecek çaldım.

Dağa geri döndüğüm anda nefes alabildim. Özgürdüm. Ağaçlar, temiz hava ve özgürlük kokuyordu. Bu kokuyu ciğerlerime hapsetmek, mümkün olduğunca sıkı tutmak için elimden geleni yaptım.

Dağa çıkan yolu avucumun içi gibi biliyordum. Chosen bazen beni kasabaya girmeye izin verirdi, ama sadece güvendiği yaşlılarla birlikte. Uzak durmaya çalıştığımız insanlar hakkında bilgi edinmemi, dışarıdaki hayatın nasıl olduğunu görmemi istiyordu. Beni şehre bile götürmüştü, böylece sokaklardaki insanları, şiddeti, çirkinliği görebilirdim. Bana dış dünyada yaşanan tüm korkunç şeyleri anlatmıştı ve ben bunların hiçbirine dahil olmak istemiyordum. Gördüğüm her şey, en azından bu konuda onun haklı olduğunu kanıtlıyordu.

Dağın aşağısındaki, Aydınlanmışlar'a ait olmayan evlerin önünden geçtim. Eve yaklaştıkça, göğsümdeki ağırlık azalıyordu. Kalbim daha canlı hissediyordu.

Annem gitmişti, Chosen da gitmişti, ama diğerleri oradaydı. Onlar hala Aydınlanmışlardı ve Chosen'ın bunu neden yaptığını anlamama yardım edeceklerdi. Hepimiz hala bir aile olabilirdik.

Kendi ellerimizle kurduğumuz küçük topluluğa doğru koştum. Annem ve Chosen ile paylaştığım ev, diğerlerinin

yaşadığı bina... ama dışarıda çalışan kimse yoktu. Kimse bahçelerle ilgilenmiyordu, hepsi ölmüştü. Girişler sarı bantlarla kapatılmış, pencereler tahtalarla kapatılmıştı.

Onları çağırmadım. Önce topluluk binasına koştum, ama tabii ki boştu. Herkesin uyuduğu ana oda ıssızdı, eski ve küflü kokuyordu, her yer tozla kaplıydı. Bazıları eşyalarını almış, bazıları almamıştı. Bazı yataklar yapılmıştı, bazıları yapılmamıştı, masada eski yiyecekler vardı...

Sonra evimize koştum, kalbim her atışında göğsümü parçalıyordu.

Kan, ahşap zeminde kurumuştı. Annemin kanı. Benim kanım.

Ama orada da kimse yoktu.

Tamamen yalnızdım.

İki gün sonra, ben bahçeyle uğraşırken polis geldi ve beni şehre geri götürdü. Tekrar kaçtım, tekrar ve tekrar, her seferinde eve döndüm. Başka hiçbir yerde olmak istemiyordum. Chosen'ın ne yaptığını, neden herkesin dünyamızı ve Tanrı için yapmamız gereken iyi işleri terk ettiğini anlamıyordum, ama başka bir yerde nasıl yaşayacağımı da bilmiyordum.

Ve on sekiz yaşına girdiğimde, beni aramaya gelen bir avukattı.

Annem ölmeden önce onunla çalışıyordu.

Aydınlanmışlar'dan ayrılacaktı. Seçilmişler'den ayrılıp beni de yanında götürecekti. Yaptığı şey yanlıştı. Burası bizim evimizdi. Seçilmişler doğru yolu biliyordu. Bizi Doğruluğa götürmek için Tanrı tarafından seçilmişti. Onu takip etmemiz gerekiyordu. Bankaları kullanmıyorduk ve avukatlarla konuşmuyorduk.

Ama annem bunların bazılarını yapmıştı, değil mi?

Avukat, annemin zengin bir aileden geldiğini söyledi. Anne babası öldüğünde miras kalmış. Annem Chosen ile tanışıp dağa taşınmadan önce, ben bu konuda hiçbir şey bilmiyordum, insanlar veya ailem hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Ama avukat bana, araziyi annemin satın aldığını, öldürülmeden önce topluluğumuzu desteklediğini ve bir vasiyet bıraktığını söyledi.

Arazi benimimdi.

Para da, ama ben onu umursamıyordum.

Tek bildiğim, artık kimsenin beni evimden zorla ıkaramayacağıydı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Cyrus

Tranquility adında bir kasabaya ^{nasıl} aşık olmam? Colorado haritasına bakarak, nereye kaybolabileceğimi düşünürken kendime böyle söyledim. Eyaleti terk etmek her zaman bir seçenektir, ama bunu yapabileceğimden emin değildim, en azından tek başıma ve sonsuza kadar.

Düşündüğünüzde mantıklı gelmiyordu. Geri çekilmek, yok olmak istiyordum, ama doğduğum eyaleti terk edecek cesareti kendimde bulamıyordum. Annemle paylaştığım eyalet. Bütün gece uyanık kaldığımız, en iyi arkadaşlar gibi gülüp konuştuğumuz, üzerine ekstra tereyağı ve Lawry's Seasoned Salt serpilmiş patlamış mısır yediğimiz eyalet. Bana ne olursa olsun beni her zaman seveceğini, onunla paylaşmam gereken bir şey olursa, bana olan sevgisinin asla değişmeyeceğini söylediği eyalet, bu da bana on iki yaşında ona açılma cesaretini vermişti.

Ama aynı zamanda, bazı günler eve geldiğimde onu kolunda iğneyle kanepede baygın halde bulduğum yerd. Ağlarken onu kucakladığım ve tekrar uyuşturucuya başladığı için özür dilediği, uyuşturucuyu bırakıp hak ettiğim anne olacağına söz verdiği yerd. Ve denedi. Her zaman denedi, ama hiç işe yaramadı ve bir gün onu bulduğumda, onu uyandıramadım.

Bir daha hiç uyanmadı.

Ve ne kadar aynı şeyi bir daha asla yapmayacağıma yemin etsem de, depresyon ve yalnızlık beni doğrudan uyuşturucunun kapısına götürdü, orada kapıyı kırıp içime doyasıya içtim... aşırı dozdan uyandığımda, şanslıydım ki ölmemiştim...

Uyuşturucudan, seksten ve bana ikisini de sağlamayı seven ve benim de arkadaşlarına ikisini de sağlamamı seven eski erkek arkadaşımın bir yıl uzak kaldıktan sonra, Tranquility'ye geldim.

Ama, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sihirli bir çözüm yoktu. Orada birkaç hafta geçirdikten sonra, içimde her zamanki gibi yalnız hissediyordum. İnsanlar yeterince dostçaydı

. Sokakta el sallıyorlardı, kapıyı açık tutuyorlardı ve küçük kasabalar hakkında duyduğunuz tüm o şeyleri yapıyorlardı, ama yirmi beş yaşında, sorunun bende olduğuna inanmaya başlamıştım. İçimde bir şey kırılmıştı ve belki de asla düzelmeyecekti.

Her şeyi yaptığım gibi, bunu da içime gömdüm ve donanım mağazasında çalışmaya hazırlanmak için duşa girdim.

Yolda, yerel kahve dükkanına uğrayıp buzlu, ekstra shot latte aldım. Kokain ve eroini bırakmış olabilirdim, ama kafeini asla bırakamazdım. Bir erkeğin bir kötü alışkanlığı olabilir, değil mi?

"Merhaba Cyrus. Bu sabah nasılsın?" Barista Melody sordu. Onun da dükkanın sahibi olduğunu duymuştum, ama ben oraya her gittiğimde tezgahta çalışıyordu. Çok nazikti, gerçekten çok nazikti. Muhtemelen benim için fazla nazikti ve benimle arkadaş olmaya çalışıyor gibi görünse de, ben tereddüt ediyordum. İnsanları incitme ve kendimi incitme konusunda yetenekliydim.

"Merhaba! Harikayım. Sadece günlük enerji kaynağıma ihtiyacım vardı." Kimsenin gerçek olmadığını fark etmediği geniş, sahte bir gülümseme attım. Bazen sahte davranmak, mutluymuşsunuz ve hayatınız harika gibi davranmak ne kadar kolaydı, bu korkutucuydu. Çoğu insan bakmaya zaman ayırmazdı, çünkü bakarlarsa çoğumuzun zar zor ayakta durduğunu görürlerdi. Ama benim sorunlarım başkalarınınkinden daha önemli değildi ve benim iyi olduğumdan emin olmak onların sorumluluğu değildi. Bu, bazen birinin sormasını istemediğim anlamına gelmezdi. Benim iyi olup olmadığımı gerçekten umursamalarını isterdim.

"Her gün mü? Hadi ama," diye alay etti Melody ve ben ne istediğimi söylemeden içkimi hazırlamaya başladı. "Günde iki kez daha doğru olur."

"Neden benim kirli çamaşırlarımı ortaya döküyorsun?" diye karşılık verdim ve Melody güldü.

O sihrini yaparken, ben tezgahın sonuna gidip telefonumdan internette gezindim.

Sıcak bir Temmuz ayıydı — birkaç ay sonra karın her yeri kaplayacağına ve günlerimi kalın giysiler içinde geçirip şömine olmasını dileyeceğime inanmak zordu. Annem şömineleri hep sevmiş ve bana büyürken evlerindeki şömineyi anlatırdı.

Kahvemi aldıktan sonra Melody benimle biraz daha sohbet etti, sonra ben oradan ayrıldım. Harry'nin Donanım mağazasına erken vardım ve dışarıdaki bankta oturdum. Ana caddedeydik, etrafımda insanlar köpeklerini gezdiriyor ve dükkanlara giriyorlardı. *O da yalnız hissediyor mu? Ya o ya da*

Bu, geçen insanları izlerken oynadığım bir oyundu. Kimsenin yalnızlığını bilmesini istemediğim bu yerde sıkışıp kalmış hissediyordum, ama başkalarının da aynı şeyi yaşadığını bilsem bu hissi daha az hissederdim.

Kahvemini yaklaşık dörtte birini içmiştim ki, iki yaşlı adam dükkandan çıkıp bankımın diğer tarafına oturarak sigara içip sohbet etmeye başladılar. Kahvemini yarısı bitmişken, onların "Ah, ayın o zamanı geldi. ılgın Crow Jackson dağdan iniyor" dediklerini duydum.

Telefonumdan başımı kaldırdım. İlgimi çekmişlerdi, elbette ne hakkında konuştuklarını görmek istedim. Onların bakışlarını takip ederek caddenin karşısına baktım ve omuzlarına kadar uzanan siyah saçlı uzun boylu bir adam gördüm. Saçları sırtında gevşek duruyordu, bazıları yüzünün etrafında onu görünmez kılan bir perde gibi asılıydı. Eski bir kamyonetten iniyordu, üzerinde boya lekeli yıpranmış bir kot pantolon, iş botları ve dar siyah bir tişört giyiyordu. Crazy Crow her kim olursa olsun, bu adamın ya spor yaparak ya da fiziksel işlerde çalışarak çok zaman geçirdiği belliydi. Kıyafetlerinin içinden bile vücudunun ne kadar inanılmaz olduğunu görebiliyordum. *Fazla* kaslı değildi, ama dikkatimi çekecek kadar kaslıydı. Uzun, zayıf ve inanılmaz derecede kaslıydı, tişörtünün kolları kaslarına neredeyse çok dar geliyordu. Evet, göğsü ve kolları kesinlikle benimkinden daha genişti. Bana sık sık twink denmesinin bir nedeni vardı.

Sağını kulağının arkasına ittiğini izledim. Sakalı dağınıktı ve elleri güçlüydü. Göz rengini ayırt edemedim, ama çenesi saçlarının altından bile kare şeklinde ve güçlü görünüyordu.

Nedenini bilmediğim bir şekilde midem gerildi. Rahatsız edici bir şekilde değil, sadece... farklı bir şekilde. Bunu başka nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

Adamlardan biri, "Buradan defolup ait olduğu yere gitmesi lazım," dedi.

"O kim?" diye sordum kendimi, o postaneye girerken.

İki adam, sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bana baktılar, muhtemelen beni tanımadıkları ve onlarla konuştuğum için. Ve görünüşe göre, herkes bu adamın kim olduğunu biliyordu.

"Ben bu kasabaya yeni taşındım," diye açıkladım.

Bana, insanların küçük kasabalarına taşınmayı bırakmasını dilediklerini ifade eden bir bakış attılar ve ben bunu anladım, ama dünya böyle işlemiyordu.

"Babası, The Enlightened adlı tarikatın lideriydi. Bana sorarsan, bir grup kaçık. Kendilerini bir topluluk içinde izole etmişlerdi.

dağda, diğer evlerden daha yüksekte. Babası bir gün çıldırdı, annesini öldürdü, sonra onu da öldürmeye çalıştı. Babası hapse girdi, tarikattaki herkes gitti, ama o geri döndü. O zamandan beri orada yaşıyor."

"Yalnız mı?" diye sordum, kalbim deli gibi atıyordu.

"Herkesin bildiği kadarıyla," diye cevapladı ikinci adam. "Muhtemelen kadınları oraya çekip onlara türlü türlü iğrenç şeyler yapıyordur."

"Ona yakışır," diye ilk adam onayladı. "Kar yağdığı zamanlar hariç, ayda bir kez kasabaya gelir. O zaman orada mahsur kalır ve aylarca kim bilir ne yapar."

Aylarca dağda mı kalıyor? Ve bunun dışında, ayda sadece bir kez mi aşağı iniyor? Ben... bunu hayal edemiyordum, onun bunu yaptığı için deli olduğunu mu düşünmeliydim, yoksa onun sahip olduğu ve benim sahip olmadığım hayata kıskançlık mı duymalıydim, bilmiyordum.

Gözlerim yine postaneye takıldı ve dağ adamının içeride ne yaptığını merak ettim. Muhtemelen postasını kontrol ediyor ya da bir şey gönderiyordu, ama neydi o? Faturalarının o yolla geldiğini sanmıyordum. Ama o zaman, interneti var mıydı ki? Elektriği?

"Orada elektriği var mı?" Olmalıydı, değil mi? Elektrik olmadan yaşamak imkansızdı.

"Evet. Elektriğin ulaşabileceği en uzak noktada yaşıyor. Yine de izole bir yerde. Kült ortadan kalktıktan sonra bazılarımız oraya gittik. Çok tuhaftı. Sanırım Satanist'lerdi."

"Onların cadı olduğunu duydum." İkinci adam sigarasından bir nefes çekti. "Adam delinin teki. Konuşmuyor bile."

"Dilsiz mi?"

İkisi de omuz silkti, ama sonra ilk adam, "Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece konuşmadığını biliyorum. Bence onda bir sorun var." dedi.

Onlar hakkında böyle konuşarak, asıl sorunlu olanların onlar olduğunu düşündüm. İnsanlar, kendileriyle aynı şekilde yaşamayanları yargılamak, bağımlılık veya akıl hastalığı, hatta ten rengi veya sevdikleri kişi nedeniyle yargılamak konusunda her zaman çok kolay davranırlardı. Bunu milyonlarca kez görmüştüm. Artık şaşırmıyordum. Bu, sadece kemiklerimin içindeki ağırlığı daha da yoğun hissetmeme neden oluyordu.

Onlar dağ adamı hakkında konuşurken ben onları dinlemedim. Gözlerim, o çıkana kadar kapıya sabitlenmişti, nefesim boğazımda düğümlenmişti. Bir çantayı kamyonetin kabinine koydu, sonra caddede yürümeye başladı ve ortadan kayboldu.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istedim. Neden yalnızdı ve neden konuşmuyordu? Bu kendi tercihi miydi yoksa konuşamıyor muydu? Kendi babası onu öldürmeye çalıştıktan sonra neden o dağa geri dönmüştü? O şekilde inzivaya çekilmek nasıldı?

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Onun gibi bir adamı merak etmemeliydim, ama içimde büyüyen bu duyguyu durduramıyordum.

Ben vardiyam için içeri girmek zorunda kalmadan önce geri dönmedi. Stok yaptım, kasada çalıştım, ne yapmam gerekiyorsa yaptım. İşe başladıktan yarım saat sonra, dağ adamı hala aklımdaydı. İşler yavaştı, diğer çalışan stok yaparken ben kasada bekleyip, bana ihtiyaç duyan birini bekliyordum. Kapının üzerindeki zil çaldı.

"Merhaba," dedim otomatik olarak. "Hoş geldiniz..." Bakışlarım dağ adamınıninkilerle buluştu. O... kahretsin, yakından bakınca daha da iri görünüyordu. Ben 1,80 boyunda kısa bir adam değildim, ama o benden en az 7,5 cm daha uzundu. Koyu kahverengi gözleri benimkilere dikildi, bakışlarında vahşi ve yabani bir şey vardı.

Bu adam tehlikeliydi. Onu bir kez görmek, bunu anlamak için yeterliydi. Vahşiliği, bir fırından yayılan ısı gibi etrafa yayılıyordu.

Yavaş, ölçülü adımlarla koridorlardan birine doğru ilerledi, gözleri benden hiç ayrılmadı. Nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı. Kalbim durmuştu. Neden bana böyle bir etki yaptığına bir türlü anlam veremedim. Çok yakışıklıydı, bu çok açıktı, ama hayatımda yüzlerce yakışıklı adam görmüştüm ve ona bakarken hissettiğim şeyin seksapel ile hiçbir ilgisi yoktu.

*O da benim hissettiğim
kadar yalnız görünüyordu.
Belki daha da yalnız.*

Onun içinde bunu görebileceğimi düşünmek aptalcaydı. Bu adamı tanı mıyordum. Ama onun şiddetini, dünyadan kopukluğunu hissediyordum ve bu beni uzaklaştırması gerekirken, aksine beni kendine çekti.

Etrafta dolaşırken, kalın, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş, kapüşonlu gözlerinin altından bana bakmaya devam etti. Köşeyi döndüğü anda, gözümün önünden kaybolmadan hemen önce, ağzının sol tarafının hafifçe yukarı kalktığından emin oldum... bir hırlama mıydı? Yarım bir gülümseme mi? Hiçbir fikrim yoktu. Onu izlediğimi biliyordu. Ondan korktuğumu biliyordu. Ve belki de bundan hoşlanıyordu.

Uzun zamandır ilk kez, belki de ilk kez kokain çekip eroini damarlarıma enjekte ettiğim zamandan beri, bir şeye ilgi duydum, boşluktan başka bir şey hissettim.

Ayaklarım yere çakılmıştı. Onu takip etme, ona yaklaşma ve... ne yapma isteğine rağmen hareket edemiyordum. Ona yardım gerekip gerekmediğini mi soracaktım?

Bir müşteri kasaya geldi, bana olduğum yerde kalmaktan başka seçenek bırakmadı.

"Aradığınız her şeyi buldunuz mu?" diye sordum, mağazanın uzunluğunu kaplayan koridorlara bakarak, dağ adamını görebilmeyi umuyordum.

Müşteri durmadan konuşuyordu ve dürüst olmak gerekirse, onu dinlemiyordum. Umarım cevap vermem gereken bir şey söylememiştir, çünkü beynim bir yolculuğa çıkmış ve o adamın, Crow'un yanındaydı.

Konuşmam bittiğinde, müşteri veda etti ve ben hemen tezgâhın etrafından dolaşarak onu aramaya başladım. Onu izlemek, onu bir tür gösteri gibi görmek istemem yanılttı, ama yeni keşfettiğim merakımı nasıl bastıracağımı bilmiyordum.

Sıralardan birine gittim ama onu göremedim. Ya kasaya gelirse ve iş arkadaşım benden önce ona ulaşırsa? En azından kasada kalırsam, onu tekrar göreceğimden emin olabilirdim. Hiçbir şey almamış olsa bile, çıkmak için yanımdan geçmek zorunda kalacaktı.

Onu beklerken şekerleri düzeltir gibi yaptım. Korku ensemi ürpertmişti, ama bununla birlikte ona karşı merak da duyuyordum, nasıl başardığını, insanlardan uzak yaşayarak nasıl mutlu olabildiğini bilmek istiyordum, ama mutlu olamazdı, değil mi? Gözlerinde gördüğüm şey gerçekse, olamazdı.

Ona takıntılıydım. Daha önce hiç kimseye böyle davranmamıştım, ama duygularım veya deneyimlerim için böyle davranmıştım. İnsanlara ve olaylara karşı sıcak veya soğuk davrandığım biliniyordu, ama sıcak davrandığımda, çok ateşliydim. Bunun sağlıklı olmadığını bilsem de, yine de bu duyguyu kovalamak istiyordum.

Birkaç dakika sonra arkamda birinin durduğunu hissettim, bir sıcaklık dalgası ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğu noktaya sıcak bir bakış hissettim. Onun olduğunu bilerek arkamı döndüm. Neredeyse gerçek gibi görünmeyen o vahşi gözleriyle, yoğun bakışlarıyla beni sabitledi.

Nefesimi tutup bir adım geri attığım için gurur duymuyordum, ama tezgah beni durdurdu. Crow orada durmuş beni izliyordu, sol tarafındaki saçları kulağının arkasına itilmişti, ama sağ tarafındakiler sarkmış, yüzünün bir kısmını gizliyordu.

Hareket et. Bir şey yap. Bir şey söyle. Çünkü bir şekilde, yapmazsam Crow'un bütün gün orada durup beni izleyeceğini biliyordum. Ya da belki de eşyalarını alıp çıkıp gidecekti ve ben işimi yapamadığım için bu dağ adamını tutuklatacaktım.

Bir adım daha yaklaştı. Kan kulaklarımdan akmaya başladı, bana doğru uzandığında içimde panik alevlendi, ama sonra sadece bir ürünü yanımdaki tezgahın üzerine koydu. Rahat bir nefes aldım.

Topla kendini, Cyrus. Aptal gibi davranıyorsun.

Harry'nin Donanım Mağazası'nın ortasında bana bir şey yapmayacaktı.

Boğazımı temizleyerek, tezgahın etrafından dolaşıp tekrar kasaya geçtim. "Her şeyi bulabildiniz mi?" diye sordum, ama tabii ki cevap vermedi. Sadece aletleri, boyaları, fırçaları ve diğer eşyaları tezgahın üzerine koymaya devam etti. Yanında, odun ve birkaç propan tankı ile dolu düz bir el arabası getirmişti.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bu yüzden eşyalarını taramaya devam ettim ve Crow, işini bitirirken gözlerini benden ayırmadı. Büyük eşyalara geldiğimde, tarayıcıyla tezgahın etrafından dolaşmak zorunda kaldım. Nefes aldığımda, onun Douglas köknarı ile doğal misk karışımı gibi koktuğuna yemin edebilirim, bu koku doğrudan beynime gitti.

Eşyaları taramayı bitirmek için eğildim ve başımı kaldırdığımda, sanki bir şeyi anlamaya çalışır gibi başını hafifçe eğmiş, beni izliyordu. Bu sefer ağzımı açtığımda, "Ben..." dedim, ama o başını hafifçe sallayınca geri kalan sözlerimi yuttum.

Benimle konuşmak istemiyordu. Göğsümdeki ağrı arttı, ama buna şaşırmamalıydım ve umursamamalıydım.

Tezgahın arkasına döndüm ve "İki yüz on üç dolar elli yedi sent" dedim. Sesim, uzun süredir kullanmamışım gibi kısık çıkmıştı.

Crow nakit ödeme yaptı ve parayı almam için masanın üzerine bıraktı. Ona para üstünü verirken, istemiyorsa bana dokunmak zorunda kalmaması için aynı şeyi yaptım. Bunun nazik bir jest olduğunu anlamasını umarak gülümsedim, ama karşılığında kaşlarını çatı.

Sonra elini uzattı ve ben yine nefesimi tuttum, gözlerimi sıkıca kapattım, ne yapacağından korkuyordum. Bana dokunmadı ve gözlerimi açmam, bir şey söylemem ya da bir şey yapmam gerektiğini biliyordum, ama birkaç saniye öylece durdum

belki de bana dokunmasını umarken, aynı zamanda dokunmasından korkarak.

Kapının üzerindeki zili duyduğumda, sonunda başımı kaldırdım ve tam o anda onun gözden kaybolduğunu gördüm.

Onun tepkisi miydi, yoksa onun yapmayı planladığı şey miydi, bilmiyordum. Tek bildiğim, bir sonraki ayı bekleyemeyeceğimdi. Onu tekrar görmek istiyordum.

*

Neyse ki ertesi gün izinliydim, çünkü o gece uykuya dalamamıştım. Saatlerce internette, Crow ve tarikat hakkında bulabildiğim her şeyi araştırdım. Çok fazla bilgi yoktu ve bilinenler, Crow'un babası —ona Seçilmiş dediği — annesini öldürdükten sonra öğrenilmişti. O günden beri, sadece birkaç eski üye konuşmuş ve hikayelerini en yüksek teklifi verene satmıştı. Bu yüzden bunların doğru olup olmadığından ya da ne kadarının doğru olduğundan emin değildim.

Kültün diğer üyeleri kendilerine saklamışlardı. Crow kadar değil, ama The Enlightened'da geçirdikleri zaman hakkında konuşmuyorlardı, muhtemelen varlığını unutmak istiyorlardı.

Görünüşe göre, tüm erkeklere vasetomi yapılmıştı. "Tamamen Aydınlanmış" olana kadar çocuk sahibi olmalarına izin verilmiyordu, bu ne anlama geliyorsa, ve tabii ki, Crow'un babası, lider dışında kimse Aydınlanmış değildi. Bu yüzden yerleşkede başka çocuk yoktu. Crow, kendi yaşında kimseyle, hiç çocukla birlikte büyümemişti. Ben çocukken acımasızca alay edilmişim ve hiç arkadaşım olmamıştı, ama en azından kendi yaşındaki diğer insanlarla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Bu, on altı yaşına gelip koruyucu aileye verilirkenye kadar kendi yaşıtı başka birini görmemiş ve konuşmamış olduğu anlamına mı geliyordu?

Gözlerim bulanıklaşmış, kelimeler gözümün önünde dans ediyordu, kendi babasının bıçaklı saldırısından kurtulduğunu anlatırken gözyaşlarımla okumakta zorlandım. Crow'un onu annesinden çekip, babası Crow'un peşine düştüğünde onunla dövüştüğünü.

Nasıl kanlar içinde ve vahşi bir halde, dağdan gelen ve onu götüren polis memurlarına tekme atıp, bağırıp, saldırdığı.

Ondan sonra konuşmayı bıraktığını, kaldığı her evden kovulduğunu veya kaçtığını.

Aynı makaleleri durmadan tekrar tekrar okudum. Her kelime kalbime yeni bir yük ekledi, beni aşığı çekti ve acıttı, sanki bunu ben yaşamışım gibi kendime yükledim.

Benim için genellikle böyleydi. Başkalarının acısını taşıyordum, annem ölmeden önce onun acısını taşımıştım ve şimdi, herkesin travmalarını yaşamamış olsam da, Crow'un acısına boğulmaktan kendimi alamıyordum, ama aynı zamanda, garip bir şekilde, onu neredeyse kıskanıyordum. Yaşadıklarından dolayı değil, asla öyle değil, ama kaçmış olmasından, kendi istediğı gibi yaşıyor olmasından. Benim yanımdan hiç ayrılmayan tüm acılardan uzak.

Ya da belki o da bu acıyla yaşıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Crow

Koyu saçlı, kırık gri gözlü güzel adamı düşünmeden edemi_{yordum}. Onları başka türlü tarif edemi_{yordum}, kırık. Dağdan ineli günler olmuştu, ama hala onun bakışlarını tenimde hissedebiliyordum. Diğer kasaba halkı gibi küçümseme ya da tiksinti dolu bakışlar değildi. Bruce'un, ihtiyacım olduğunda her seferinde onu sikip atmadan önce yaptığı gibi, çıplak şehvet dolu bakışlar da değildi.

Belki de onu görmem gerekiyordu. Belki de çok uzun zaman geçmişti ve bu yüzden kasabaya yeni gelen adamı düşünüyordum, beni gördüğü ya da görmek istediği gibi bana bakan bu kırık adamı, ama sorun şu ki, ben görülmek istemiyordum. Ne onun ne de başka birinin.

Sabahımı odun kesip ahıra dizerek geçirdim. Kış boyunca yetecek kadar odunum olsun diye her gün biraz odun kesmeye çalışıyordum. Isınmam için odun yakmak, soğuk havalarda odunun çıtırtısı... sessizliği bozmak için bir şey vardı.

Yıllar içinde, Chosen'la (*babam*) ve annemle yaşadığım evi yıktım. Onun yerine, kendi ellerimle ve sıkı çalışmamla inşa ettiğim büyük, tek katlı bir ahşap kulübe vardı. İhtiyacım olandan daha büyüktü, ihtiyacım olandan daha fazla odası vardı, ama kendimi daha az kapana kısılmış hissetmemi sağlıyordu. Ayrıca, başlangıçta, birinin geri dönüp dönmeyeceğini merak etmiştim, ama tabii ki kimse dönmedi.

Eski ailemin yaşadığı topluluk binası, şimdi iki katlı büyük bir dükkana dönüştürülmüştü ve arka odalardan birinde, kilitli bir dolapta, tüm resimlerim, çizimlerim ve sanat malzemelerim saklanıyordu.

Tabii ki ahırım, her yıl yeşeren bahçelerim ve bir seram da vardı, ama bunların hepsinden daha önemli olan, Tranquility Mountain'da sahip olduğum özgürlük, rahatlık ve güvende hissetme duygusuydu.

Odunları kesip istifledikten sonra sebzeleri topladım ve içeriye getirdim. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde cildim çok gergin hissediyordu.

Şehre gittiğimde hep böyleydi, ama bu sefer daha fazlası vardı. Sanki gençken evimden alınıp anlamsız bir dünyaya götürülmüşüm gibi. Artık internetten öğrendiğim için daha iyi anlıyordum, ama yine de nefret ediyordum, bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Sanat odama gitmeyi düşündüm, ama bunun için çok sabırsızdım, bu yüzden kıyafetlerimi değiştirdim, tüfeğimi yükledim, bıçağımı ve diğer av malzemelerimi aldım ve ağaçların arasından yola çıktım.

Erken gelmişim — ya da geç, nasıl bakarsanız öyle. Geyikler en çok alacakaranlıkta ve şafakta hareket ederlerdi, ama güneş birkaç saat sonra batacağı ve burada nefes almam daha kolaydı.

Bu dağda keşfetmediğim hiçbir yer yoktu. Burada sayısız kez yıldızların altında uyumuştum. Avlanmışım ve kendim de av olmuşum, birden fazla kez ayılardan ve dağ aslanlarından kaçmışım.

Onların evindeydim. Bunu anlıyordum ve mümkün olduğunca saygı göstermeye çalışıyordum, ama bu dağ benim de evimdi. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacaktı. Bunu paylaşmayı öğrenmemiz gerekiyordu. Buradaki hayvanlara, aşağıdaki kasabadaki insanlardan daha yakın hissediyordum. Vahşi hayvanlar kim olduklarını asla saklamazlardı. Ya yalnız bırakılmak isterlerdi ya da ölmeni isterlerdi; ikisinin arasında pek bir şey yoktu. Asla olmadıkları bir şey gibi davranmazlardı. Zihnini karıştırıp, seni kontrol edebilmek için oyunlar oynamazlardı. Ben her zaman bir insanın doğasından çok bir hayvanın doğasını tercih ederdim.

Orman boyunca ilerlerken adımlarım yumuşak ve sessizdi. Etrafımda toprak sesler çıkarıyordu — çalılıklarda bir yılan, yuva yapan kuşlar, dallarda dans eden rüzgâr — ihtiyacım olan tek ninniyi yaratıyordu. Annem çocukken bana şarkı söylerdi — Chosen'dan saklanıp bunu yapabildiği zamanlarda — ama on iki yaşına geldiğimde, Chosen bunu öğrendi ve ikimizi de cezalandırdı. Ben bir erkeğim, dedi, ve artık öyle davranmamın zamanı gelmişti. Annemin beni onun ve Tanrı'nın üstünde tuttuğunu ve bunun yanlış olduğunu söyledi.

İhtiyacım olan yeri bulana kadar hareket etmeye devam ettim. Orada daha önce de bulunmuşum, sayamayacağım kadar çok kez. Kendimi yere indirdim, uyanık kaldım, çevremdeki her şeye dikkat ettim, aynı zamanda gözlerimi kapatıp görme duyumdan çok işitme duyuma odaklandım. Bu şekilde doğaya daha yakın hissettim, kafamdaki düşünceleri bırakıp sadece *var olabildim*.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum, ama zamanın önemi yoktu. Bir dalın *kırılma* sesini duyduğumda gözlerimi açtım ve sırtımdan tüfeği yavaşça çıkardım. Dönüşümde ses çıkarmadım. Silahı kaldırdım, dürbünden baktım ve nişan aldım.

O farkına bile varmadan geyik gitmişti ve bu kış beni beslemeye yardım edecekti.

*

"^{Neden} burada başka çocuk ^{yok}?" diye sordum Chosen'a, onun ibadet ettiği kutsal mekanında otururken. Tüm topluluk için bir tane vardı, ama onun da kendine ait bir tane vardı. Hepimizin Aydınlanmaya ulaşması sadece onun sayesindeydi ve yolculuğumuza devam etmenin tek yolu Chosen'dı.

"Neden cevabını bildiğin sorular soruyorsun? Bu sana yakışmıyor. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsan, nasıl gerçek Aydınlanma'ya ulaşip benimle birlikte yürüyebilirsin?"

Sözleri, botun topuğu gibi kalbime baskı uyguladı ve onu yere çiviledi. "Özür dilerim, Seçilmiş. Ben sadece... yalnızlık çekiyorum."

Benden ve yaptığım tüm hatalardan açıkça bıkmış bir şekilde iç geçirdi. "Bu senin hatan. Yalnızlık gibi yalanların ötesini görebilmelisin. Gerçek Aydınlanma oradan gelmez. O nerede?"

"Senden, Chosen." O, her sorunun cevabıydı. Sadece onun aracılığıyla dünya kurtulabilirdi. Dünya sona erdiğinde, sadece Chosen'ın takipçileri geri kalacak ve yeniden başlayıp Rab'bin yanında olacaklardı.

"Aynen öyle, Crow." Yanıma gelip durdu. Ben masada oturmuş, bana bugün verdiği dersi çalışıyordum. Bana tüm bilgisini aktarması gerekiyordu ki, onun yanında yürüyebileyim ve ona bir şey olursa, onun yerini doldurabileyim. O Tanrı tarafından Seçilmiş olduğu için, ben de yeterince iyi olursam, onun tarafından Seçilmiş olabilecektim. "Bu senin yükün ve bunu ailen, annen, Aydınlanmaya ulaşma ve özgür olma şansı için taşımalsın. Bunu istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim hemen. Tabii ki istiyordum. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyordum. Annem için güçlü olmak istiyordum. Onun ihtiyaç duyduğu oğul olmak istiyordum. Eğer doğacak tek hakiki çocuk ben olsaydım - çünkü gerçek Aydınlanmaya ulaşmış bir kişiden gelen tek çocuk bendim - olabileceğim en iyi oğul olacaktım. Sıkı çalışacak, onun öğretilerini takip edecek ve onu gururlandıracaktım. İnsanlara ihtiyaç duymayacaktım ya da yalnızlık hissetmeyecektim

çünkü bunların hiçbiri onun oğlu olarak kaderimi yerine getirmek kadar önemli değildi.

"Aferin oğlum. Şimdi cezana git. Bana bunu sormamalıydın. Kendini geliştirmeye, halkımızın ihtiyaçlarına odaklanmalı ve oynayacak çocuğun olmadığı için üzülmemelisin. Onlara on iki saat ve on şaplak dediğimi söyle."

Onun sözleri üzerine kalbim ağzıma geldi. Acının bizi daha dayanıklı, daha güçlü kıldığını biliyordum, ama tecrit altında geçirdiğim zamanlardan nefret ediyordum. On iki saat boyunca karanlıkta yalnız kalmak işkence gibiydi.

*Çünkü zayıftım. Buna
ihtiyacım vardı.*

Chosen haklıydı.

O her zaman haklıydı.

"Evet, Chosen." Titrek bacaklarımın üzerinde durdum, bu durumdan kurtulmak istedim, sonra böyle düşündüğüm için kendimden nefret ettim. Ceza, büyümeyi beraberinde getirirdi.

*Kapıya kadar gittim, sonra o, "Crow?" dedi. "Evet,
Chosen?"*

"Annene bundan bahsetme. Ona ava çıktığını söyleyeceğim. Cezalandırılman onun kalbini kıracaktır. Onu incitmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır, Seçilmiş." Onu asla incitmek istemedim. "Ona söylemeyeceğim."

Gözlerim birden açıldı, ama kıpırdamadım. Eskiden gördüğüm rüyalara karşı tepkim her zaman farklıydı. Bazen öfkelenirdim, bazen ise hiçbir şey hissetmezdim. Geri dönemezdim. Yaşadıklarımı değiştiremezdim. Tek acı veren şey, onu düşündüğüm zamandı. Annem. Benim için hayatını feda etmişti. Benim için daha fazlasını istemişti. Dağdan daha fazlasını değil, sanırım. Öyleyse, ona bunu veremezdim, bu kadar sevdiğim bu yeri terk edemezdim. Hayatımın farklı olması önemli miydi? En azından, hayatımı dayak yiyerek, saatlerce yalnız başına tecrit edilerek ya da dünyanın yükünü omuzlarımda taşıyarak geçirmemiş olmamdan mutlu olur muydu?

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve bu gece yine uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden böyle anlarda sık sık yaptığım şeyi yaptım. Yataktan kalktım, kasama gittim ve annemin günlüğünü çıkardım. Bu sayfalarda hikayesini anlatmıştı, bazı notlar özellikle bana yazılmıştı, bazıları ise sadece duygularını yazıyordu. Avukat bana verene kadar bunun varlığından haberdar değildim.

Annem babamla tanıştığında yalnızdı. Çok zengin bir ailede büyümüş, ebeveynleri sık sık seyahat ediyordu. Annem dadılar tarafından büyütülmüştü. On sekiz yaşındayken, ebeveynleri bir uçak kazasında hayatını kaybetmişti. Annem aşk ve bir topluluk arıyordu ve bunu Chosen'da bulmuştu. Chosen ondan daha yaşlı ve karizmatikti. Konuştuğunda insanlar onu dinlerdi.

Günlüğü açtım, gözlerim bazen düzgün, bazen dağınık el yazısını taradı. Sırayla okumadım, sadece bazı şeyleri seçtim, her şeyi ezbere bilmeme rağmen.

Ailem öldüğünde bana her şeyi bıraktılar, ama benim tek sahip olduğum şey paraydı. Kendime güvenim yoktu, öz saygım yoktu, sevilmek nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum ve bunu çok, çok istiyordum.

Ailem vefat ettikten sadece birkaç ay sonra Chosen ile tanıştım. On dokuz yaşındaydım, dünyaya karşı naiftim, yalnızdım. Çok fazla arkadaşım yoktu. O yakışıklı ve karizmatikti. Bütün kadınlar onunla birlikte olmak istiyordu, bütün erkekler ise onun gibi olmak istiyordu. O, insanları kendine çeken bir kişiliğe sahipti. Konuştuğunda insanlar onu dinler, ona inanır, onun bir parçası olmak isterlerdi.

Anlayamadığım bir nedenden dolayı, Chosen beni istedi, beni seçti, ilk kez sevildiğimi hissettirdi. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım.

Şimdi anlıyorum ki, beni seçti çünkü beni manipüle edebileceğini biliyordu, sevgiye çok muhtaç olduğumu biliyordu ve bundan yararlanabilirdi...

Sana verdiğimiz hayattan daha iyisini hak ediyordun.

O zaman kaçış planımı yapmaya başladım, ama sanırım o zaman bile benim için çok geç olduğunu biliyordum. Ama sana yemin ederim Crow, senin için çok geç değil! Senin için asla çok geç olmaz.

Kitabı kapattım ve tekrar kilitledim. Chosen'ın bana öğrettiklerini yıkmama yardımcı olsa da, aynı zamanda beni suçluluk duygusuyla doldurdu, çünkü artık o ölmüştü ve onun benim için istediği pek çok şeyi ona asla veremeyecektim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cyrus

Crow'un dağdan tekrar ineceği günü sayıyordum. Her ay mıydı? Tam olarak aynı gün müydü? Her zaman hırdavatçıya mı gidiyordu? Cevaplarını bilmediğim o kadar çok soru vardı ki, kime soracağımı ya da sormam gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Son birkaç haftadır ona karşı duyduğum bu takıntı muhtemelen sağlıklı değildi, ama sırf bir şeyim olsun diye ona tutunuyordum.

Bugün, onun dağdan indiği günden tam bir ay sonraydı ve tabii ki ben işten izinliydim. Hayattan fazla bir şey istemiyordum. Yeni hayranlığımın geri döndüğü gün çalışıyor olsaydım, onunla konuşmak için bir bahanem olurdu. Bunun yerine, sürekli kaybettiğim anahtarlarımı arıyordum. Planım, onu görebilmek umuduyla şehir merkezine gidip bütün gün orada dolaşmaktı. Onu görürsem ona ne söyleyeceğim ise bir muammaydı.

Kahvemi almak için Tranquil Brew'a gittiğimde sabahın erken saatleriydi. Melody her zamanki gibi çalışıyordu. Yemin ederim, bu kadın hiç izin almıyor. Beni görünce gülümsedi, ama bu gülümseme içimde alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

"Merhaba Cyrus. Bugün biraz erken gelmişsin."

Çünkü bir dağ adamını takip etmeye çalışıyorum.

"İşten çıktım ama apartmandan erken çıkmak istedim." Bu benim için alışılmadık ama iyi bir şeydi. İşten çıktığımda bütün gün oturup durma eğilimindeydim. Ruh halime bağlı olarak, günlerce, hatta haftalarca evde kalabilirdim, ama diğer zamanlarda dışarı çıkmak zorundaydım, yoksa kendimi kaybediyormuş gibi hissederdim.

"Ne şanslıyım."

İçimdeki o uyarıcı ses giderek büyüdü. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve onunla göz teması kurmamaya çalıştım. Az önce eşcinsel olduğumu m u söyledim? Eğer onun yaptığı şey hakkında yanılıyorsam, aptal gibi görünecektim ve eğer o homofobikse, bu çok kötü olurdu. Ama o zaman, cinsel yönelimimi kimseye saklamayalı uzun zaman olmuştu, utanmayalı uzun zaman olmuştu ve şimdi tekrar saklanmaya niyetim yoktu.

Tranquility'deki insanlar bilmiyordu, ama bunun tek nedeni benim kimseyle arkadaş olmamamdı. Buraya geleli çok uzun zaman olmamıştı, bu yüzden kimseyle çıkacak kadar vakit geçirmemiştim, tabii çıkabileceğim biri olsaydı. Hiçbir fikrim yoktu.

Ben ne diyeceğimi düşünürken, o bana her zamanki gibi hesap çıkardı. "Eski erkek arkadaşımın uzaklaşmak için buraya taşındım," diye aptalca bir şekilde söyledim. Eddie'den bir yıl önce, aşırı doz aldıktan sonra ve rehabilitasyona girmeden önce ayrılmıştım, ama ondan sonra birkaç kez karşılaştık ve o her zaman beni geri kazanmaya çalıştı. Nedenini anlayamıyordum, çünkü birlikteyken, yaptığım hiçbir şeyden memnun olmazdı.

"Ugh. Benim de pislik bir eski sevgilim var," diye cevapladı. "Ve senin eşcinsel olabileceğini düşünmüştüm."

Öyle mi? "Ben sandım ki..."

"Sana asılmaya çalıştığımı mı düşündün? Hayır. Sadece aynı takımda olduğumuzu düşündüm. Sanırım eski sevgilimin bir kadın olduğunu söylemeliyim."

Oh... oh. "Şimdi kendimi aptal hissediyorum."

Melody güldü. "Endişelenme. Sen tatlısın, sadece benim tipim değilsin. Ama kendine uygun insanları bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, bu yüzden bir arkadaşına ihtiyacın olursa..."

Bu, bana asılmasından daha da zordu. Ayık olduğumdan beri arkadaşım yoktu. Uyuşturucu kullandığım zamanlarda da arkadaşım olmadığını söyleyebiliriz. Her şey uyuşturucu, Eddie, kafayı bulmak ve Eddie ve arkadaşlarıyla sevişmekti. Grup seks onun işiydi ve ben genellikle ilgi odağıydım. Bu beni rahatsız etmiyordu. Seksi seviyordum ve bana verdiği hissi kovalıyordum. Uçuşum asla uzun sürmese de, bir iki dakika için iyi hissettiriyordu. Derin, gerçek anlamda iyi değil. Hayatımda hiç gerçek bir şey hissettiğimden emin değildim, ama geçici olarak bana *bir şeyler* veriyordu.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, ki bu muhtemelen onun duymak istediği şey değildi. "Ben o konuda iyi değilim... arkadaşlık konusunda. Ben genelde..." Her şeyi mahvederim? Kendimi kaybederim? Ortadan kaybolurum? Kafayı bulur ve birini unuturum? Liste sonsuzdu.

"Baskı yok. Sadece bunu söylemek istedim. Ne olur ne olmaz diye sana numaramı vereyim, sen de rahat hissedersen bana numaranı verebilirsin?"

Vay canına, bu gerçekten çok havalı bir davranıştı, özellikle de benim cevabım pek de iyi sayılmazken. Birine arkadaşlık konusunda berbat olduğumu söylemek çok adice bir hareketti ve muhtemelen bir bahane gibi gelmişti. Başımı salladım, sonra o içkimi hazırlarken başka yere baktım. İçkimi

bana içkimi uzattığında, numaralarımızı değiştirdik ve sonra hızla Tranquil Brew'dan çıktım, cildim çok gergindi ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum, ve bir şekilde annemi de hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum. Annem Melody ile arkadaş olmaya çalışmamı isterdi. Mümkün olduğunca çok arkadaşım olmasını isterdi.

Bunun yerine, kaldırımda yürüyerek iş yerimin karşısındaki bankta oturmak, buzlu kahvemi içmek ve belki de hiç gelmeyecek, benimle hiçbir ilgisi olmayan bir adamı beklemek için yürüyordum. Ama hey, ona numaramı vermiştim, bu da bir şeydi, değil mi?

İlk yarım saatten sonra rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdadım. İnsanlar yanımdan geçip, bu tür yerlerde sık sık yaptıkları gibi el sallayıp selam verdiler. Bu bana her zaman sahte bir güvenlik hissi veriyordu, sanki gerçekten umursuyorlarmış gibi, oysa çoğu benim gibi birini hayatımı nasıl yaşadığım için yargılayıp, gerçeği bilselerdi bana sırtlarını dönerlerdi. Benim hakkımda, Crow hakkında konuştukları gibi konuşurlardı, burada yaratmaya çalıştıkları kusursuz imajın bir lekesiyiz.

Saatlerce orada oturdum, bunun saçma olduğunu, normal olmadığını biliyordum, ama yine de oradan ayrılmaya cesaret edemedim. Sonunda, hareket etme ihtiyacı duyduğum için Main Street'te bir aşağı bir yukarı yürüdüm, postanenin önünde oturup bütün gün nalbur dükkanını izleyen ürkütücü adam olmak istemiyordum. Crow geri gelirse, onu görürdüm.

Öğleden sonra geç saatlerde, muhtemelen gelmeyeceği belli oldu. Bütün gün hiçbir şey yememiştim, işyerime gidip iki kez tuvaleti kullanmışım, aptalca bahaneler uydurarak. Yürürken aşağıya baktım, gözlerim kaldırımda sessiz daireme doğru ilerleyen ayaklarımın hareketlerini izliyordu. Saat daha dördüydü, ama soyundum ve yatağa girdim, gece uyumaya hazırdım. Yapacak başka bir şeyim yoktu.

*

ÜÇ GÜN SONRA Kendimi zorlayarak markete gittim. Fazla bir şey almadım, ama buzdolabım oldukça boştu, bu yüzden eve en azından biraz yiyecek almam gerekiyordu. Günde bir öğün yemekle yaşıyordum, ama bu konuda bir şey yapmak için yeterince umursamıyordum.

Bir koridora döndüm ve olduğum yerde donakaldım. Oradaydı — Crow — mısır gevreğinin önünde duruyordu. Kulağa ne kadar saçma gelse de, ilk düşüncem, *mısır gevreği mi yiyor?* Sanki insan değilmiş gibi. O koydu

granola kutularını arabasına koydu — görünüşe göre *benim* iyi bir mısır gevreği olarak gördüğüm şey değildi — sonra yoluna devam etti. Kalbim hızla çarpmaya başladı, içimde sinirlerim ve merakım çarpışıyordu, galip gelen ise ona olan ilgimdi, bu yüzden onu takip ettim. Sırada ekmek reyonu vardı. Raflara baktım ve arabama hamburger ekmeği attım, ancak onları yemeyi düşünmüyordum.

"Tanrım, lanet olası tuhaf herif burada," arkamda birinin söylediğini duydum. Arkanı döndüğümde yirmili yaşların başında üç adam gördüm.

"Lanet olası ucube," dedi bir diğeri, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Sözler yeterince kötüydü, ama onu söyleme şekli midemi bulandırdı.

Beni fark etmemiş gibi, sanki önemsizmişim gibi yanımdan geçtiler, ki bu benim için yeni bir şey değildi. İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vererek arkalarından yürüdüm.

"Hey, psikopat. Ne zaman buradan çıkıp ait olduğun bir yer bulacaksın?" üçü arasında en iri olanı dedi. İri ve kaslı kolları vardı, ama Crow'un sahip olduğu gibi formda ya da ham güce sahip gibi görünmüyordu.

Crow hafifçe yana baktı, yüzünü saçları kaplıyordu, dar ve soğuk gözleriyle adama baktı, bu bakış beni ürpertti. Durdum, ilerlemekten, ona yaklaşmaktan neredeyse korkuyordum. O, kontrolsüz biriydi; bunu vahşi bakışlarından anlayabiliyordum.

"Aptal mısın yoksa?" Adam Crow'u itti, eli sol kaslarına koydu.

O andan itibaren her şey çok hızlı gelişti. Onun yaptığını görmedim, ama bir saniye sonra Crow adamın elini tutmuş, sıkıyordu. Adam acı içinde bağırdı, daha az rahatsız edici bir pozisyon bulmaya çalışır gibi öne eğildi.

"Bırak," diye emretti.

Crow'un tek cevabı çenesindeki tik ve kolundaki kasların gerilmesi.

"Senin neyin var lan? Adamın elini kıracaksın!" diğer adamlardan biri bağırdı, ama Crow sanki kendi dünyasında gibiydi, sanki içindeki tüm insanlık kesilmiş gibiydi, sanki ne duyuyor, ne görüyor, ne de ne yaptığını biliyor gibiydi. Korkmam gerektiğini bilsem de, korkmuyordum. Dikkatimi başka yere çekmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Adam dizlerinin üzerine çöktü ve elinin kırılmasını hak etse de, Crow'un bu durumdan iyi çıkamayacağını biliyordum... ve onu tanımıyor olsam da

onu tanımıyor olsam da, başının belaya girmesini istemedim.

"Crow." Adı, söylemeyi planlamadan ağzımdan çıktı. Diğer adamların onunla konuştuğu zamankinden farklı olarak, başını kaldırdı ve bakışları benimkilere kilitlendi. Gözleri bir an yumuşadı, ama hemen tekrar sertleşti ve onlara olan öfkesi benim yönüme doğru fırladı.

Ama bu dikkat dağınıklığı, adamların ihtiyacı olan şeydi. İçlerinden biri ona yumruk attı. Yumruğu Crow'un yüzüne isabet etti ve ilk adamın elini bırakmasına neden oldu. Kendini savunmak için fazla bir şey yapamadan, üçlüden en irisi onu yere indirmeye çalıştı. Kolu Crow'un beline dolandı ve vücudu ona çarptı. Raflara takılıp düştüler, yiyecek paketleri yere düştü.

Bu kargaşa, insanların onların yönüne koşmasına yetti. İki erkek mağaza çalışanı ve başka bir adam doğrudan Crow'a yöneldi ve onu diğer adamdan çekip aldı. Crow, onlardan kurtulmak için deli gibi mücadele ediyor, hırlıyor ve homurdanıyordu. Haydutlardan biri ona tekrar vurmak istedi, ama ben kendimi onların arasına attım.

"Hayır. Durun."

"Çekil lan yolumdan."

"Siktir git," diye cevap verdim. Crow'a tekrar vurmalarına izin veremezdim.

Orada kaç kişi vardı?

"Dinle," dedi ilk adam, kolunu kucaklayarak, "ne yaptığını bilmiyorsun. Bu bok parçası..." İki polis memuru koşarak geldiğinde durdu.

"Burada ne oluyor?" diye sordu polislerden biri, rozetine göre Memur Paulson.

"Bu orospu çocuğu elimi kırmaya çalıştı!" Adam şişmiş kolunu havaya kaldırdı.

Crow'u tutan adamlar onu bıraktı. O anda konuşmaması beni şaşırttı, ama uzaklaşmaya da çalışmadı.

"Onlar başlattı," dedim. "Buraya geldiği için kızgın bir şekilde ona yaklaştılar. Crow sadece alışveriş yapıyordu. Crow'u itti, Crow da kendini savunmak için onu tuttu."

"Bu doğru değil... Biz... biz..." Adamlar sözlerini karıştırdılar.

Crow'u tutan adamlardan biri, "O buraya ait değil, ama ona saldıranlar onlardı," dedi.

"O buraya ait," diye bağırdım. Tanrım. Bu insanların nesi vardı?

Diğer memur, Dirk, "Sen beladan uzak duramıyorsun, değil mi? Kendini savunacak bir şeyin var mı?" dedi.

Crow konuşmadı, ama ondan yayılan öfkeyi hissettim.

Memur Paulson iç geçirdi. "Billy, siz üçünüz hep bela çıkarıyorsunuz. Onu hiç rahat bırakmıyorsunuz. Burada ne olduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsunuz?"

"Neredeyse elimi kırıyordu!" diye bağırdı, Billy olduğunu tahmin ettiğim adam.

"Burada kameralar olduğunu biliyorsun. Bize videoyu izletmek mi istiyorsun?" diye sordu Paulson. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf polis müdahalesiydi. Küçük kasabalarda olaylar böyle mi geliyordu?

Memur Dirk, Crow'a öfkeli bir bakış attıktan sonra diğerlerine döndü. "Onun suç duyurusunda bulunmayacağını biliyorsunuz, ama üçünüz de denetimli serbestlik altındasınız. Eminim bu karışıklığı temizlerseniz, kimse başını belaya sokmadan buradan ayrılabiliriz." Billy ve arkadaşlarını korumaya çalışıyordu, Crow'u ilk önce onların ittiğini bildiği halde, ve belki de sadece tembellik ediyorlardı, evrak işleriyle uğraşmak istemiyorlardı.

"Dağında kal, ucube." Billy, Crow'un ayaklarına tükürdü. Tekrar saldırmaya çalıştı, ama polisler onun önüne geçti.

Dirk kollarını kavuşturdu. "Bunu yapmak istemezsin." Sonra Crow'a döndü. "Bunu seni korumak için yaptığımızı sanma. Tranquility'de daha fazla olumsuz dikkat çekmek istemiyoruz. Neden ait olduğun dağa çıkmıyorsun?"

"O da herkes gibi burada olma hakkına sahip," diye onu savundum. Crow bana öfkeli bir bakış attı ve ben refleks olarak bir adım geri attım.

"Dirk," dedi Paulson, sesinde şaşırtıcı bir şekilde uyarıcı bir ton vardı, belki de o da Crow'un isterse burada kalma hakkı olduğuna inanıyordu.

Dirk ellerini kaldırdı ve güldü. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Hayır, yardım etmiyordu. Pisliğin tekiydi. Onlar açıkça iyi polis/kötü polis ikilisiydi ve Dirk pislik olanıydı.

Crow kimseye cevap vermedi, bana bir kez daha öfkeli bir bakış attıktan sonra uzaklaştı.

"Adın ne?" diye sordu Memur Dirk.

"Cyrus Evans." Daha dik durdum. Beni korkutmaya çalışıyorsa, bu işe yaramayacaktı. Sokaklarda, uyuşturucu satıcıları ve diğer gerçekten kötü insanlarla birlikteydim. Bana yapılmayan tek şey

yasal yollardan bana zarar vermektir, ama hayatımdaki her şey gibi, bundan da geri dönecektim... ya da dönmeyecektim, ve bunu da kabul etmeye hazırdım.

"Tranquility'ye yeni mi geldin?" Kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun ki öyle," diye karşılık verdim.

Bana sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hoş geldin. Burada olmana sevindik."

Eminim öyledir.

Paulson, "Bana bilgilerinizi yazabilir misiniz? Bir şeye ihtiyacımız olursa sizinle iletişime geçeceğiz" dedi.

Ondan not defterini aldım, adımı, cep numaramı ve adresimi yazdım, sonra Crow'un arabasını alıp benimkine ittim. Çalışanlar temizlik yaparken, memurlar birbirleriyle konuşuyorlardı, ben de Crow'un arabasındaki tüm eşyaları alıp benimkine koydum.

Bu tür şeyler daha önce de olmuş gibi görünüyordu, bu yüzden Crow muhtemelen başka bir gün gelip ihtiyacı olanı satın alacaktı ya da başka bir yere gidip alacaktı, ama ben onun bunu yapmak zorunda kalmaması için elimden geleni yapacaktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Crow

Dağa çok hızlı çıktım, kamyonetim birden fazla kez savruldu. Nabzım hızla atıyordu. Başım dönüyordu. Kalbim göğsümle savaşıyordu, çıkmak için elinden geleni yapıyordu.

Billy'nin elini kırmak istedim.

Onu öldürmek istedim.

Hâlâ da öyle.

Tanıdık yolu takip ettim, diğer evleri geçtim, daha yükseğe tırmandım, yol çakıl taşlı hale gelene kadar. Uzakta metal çitin arkasına geçene kadar nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Onu on sekiz yaşındayken koymuştum. Annemin parasını miras aldıktan sonra yaptığım ilk şeylerden biriydi.

Çit, arazinin tamamını çevrelememişti. Hayvanlar için mümkün olduğunca güvenli hale getirmeliydim, ama aynı zamanda insanları da uzak tutmalıyım. Kimse evime girmek isterse, çiti dolaşarak yürüyerek gelmek zorunda kalacaktı ve bu benim için en önemli şeydi. Onların geldiğini görmek ve avantajlı olmak.

Kapının şifresini girdim ve kapının açılmasını izledim, başparmaklarımla direksiyonu tıklatarak içimdeki tüm bastırılmış enerjiyi ve öfkeyi dışarı çıkarmak için küçük bir yol buldum.

İşe yaramadı.

Aracım, güneşin hala gökyüzünde yüksekte olduğu sırada, kütük evimin önünde kayarak durdu. Kamyonetin kapısını açtım, sonra da çarparak kapattım, bir şeye vurmak, bir şeyi kırmak, bu öfkeyi içimden atmak istedim, bu sırada yaralanacak olsam bile. Bildiğim tek yol buydu, nefret ettiğim babamın bana öğrettiği bir şeydi, ama onun sesi hala kafamın içindeydi.

Acı bir cezaydı, evet, ama aynı zamanda açıklığa ulaşmanın bir yoluydu. Zihnini açmak, duvarları yıkmak ve kendini özgürleştirmek için. Ve oraya, şehre gidip onlara zarar vermemek için en kolay yol, kendime zarar vermektir.

En yakın ağaca doğru uzun adımlarla yürüdüm ve yumruklamaya başladım. Yumruklarım kalın kabuğu dövdükçe, ağrılar parmak eklemlerimden bileklerime kadar yayıldı.

Kalın kabuğu yumrukladıkça ağırlar parmak eklemlerimden bileklerime kadar yayıldı. Saniyeler içinde kanamaya başladım ve bir dakika sonra şişlikler ortaya çıktı Nefesim zor ve hızlı çıkıyordu, devam etme dürtüsü galip gelmek üzereydi, ama kendimi geri çekmeye zorladım. Yere kayarak, az önce tüm duygularıyla mücadele etmek için kullandığım ağacın arkasına yaslandım. Chosen pek çok konuda yanılmıştı, ama aşağıdaki çoğu insanın beni asla anlamayacağı konusunda haklıydı. Onlar, kendilerinden farklı olan her şeye karşı hak iddia etme ve nefretle doluydu.

Nefesimi yavaşlatmaya çalışırken göğsüm ağrıyordu, ellerimdeki zonklayan ağrı bir şekilde beni sakinleştiriyordu. Onları kırmaya cesaret edemezdim, yoksa devam ederdim.

Tranquility'de kimse beni istemiyordu ve ben de bunu umursamıyordum. Ben de onları istemiyordum, ama Billy, Chuck ve Hank beni görmezden gelmeyen tek üç kişiydi. Benden bir ders çıkarmak, üzerimde kontrol sahibi olmak istiyorlardı ve ben de bunu yapmalarına izin vermektense üçünü de öldürürdüm. Bir daha kimse beni kontrol edemeyecekti.

Eve girdim, her adımda ellerimden kan damlıyordu. Sakladığım alkol şişesini aldım, sol elime, sonra sağ elime döktüm. Ellerimi temizlemek için yapabileceğim tek şey buydu. Hâlâ göğsümde bir depremle bir kasırğa çarpışmış gibi hissediyordum ve kendi eşyalarımı parçalamamak, gördüğüm her şeyi fırlatıp vurup yırtmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Duygularım her zaman o kadar büyüktü, o kadar eziciydi ki, kendimi onlara kaptırmamak, onların beni ele geçirmesine izin vermemek için mücadele ediyordum, çünkü bu kadar çok mücadele etmenin ne anlamı vardı ki? Kasaba halkı beni asla rahat bırakmayacaktı. Neden onların beni suçladıkları şey olmuyordum ki? Ya da belki de zaten öyleydim.

Duvardan aşağı kayarak gözlerimi kapattım ve ondan geriye doğru saymaya başladım. O kadar çok mücadele ettiğim içgüdülerime boyun eğmemeye çalışıyordum. Seçilmişler, zayıf olduğum ve zayıf erkeklerin lider olamayacağı için büyümem ve kendimi açmam gerektiğini söylerdi. Rab onu güçlü olduğu için seçmişti ve ben de öyle olmak zorundaydım. Ama ben hiç lider olmak istememiştim ve o, kendisini taklit edecek bir oğul istemişti. Benim istediğim şey onun mutluluğuydu, bu yüzden kendimi geri kalanına uymaya zorladım. Enlightenment'ta onun askeri olmuştum, ki bu hiç de Enlightened olmak değildi. Onun güçlü ve kontrol sahibi hissetmesi için piyonlar olmuştuk.

Zaman benden kaçtı. Bu bazen olurdu. Orada otururken, birdenbire kafamın içinde kaybolurdum

ne kadar zaman geçtiğini bilmeden kafamın içinde kaybolurdum.

Kapıda birinin veya bir şeyin olduğunu uyaran alarm beni kendime getirdi. Bir hayvan olabilirdi. Bazen alarmı çalıştırırlardı, ama içimde fırtına koparken, kasırganın gözü geçtikten sonra, bunun başka bir şey olduğunu anladım.

Belki de Billy, Chuck ve Hank'ti. Daha önce hiç dağa çıkmamışlardı, beni her zaman yanlış, kendilerini ise haklı gören insanların olmadığı bir yerde benim öfkeme hiç cesaret edememişlerdi, ama ben onların olmasını istiyordum. Onlarla benim bölgede başa çıkabilmek, çok iyi bildiğim bu ormanda onları takip edebilmek istiyordum, çünkü kasabaya her gittiğimde böyle hissediyordum. Takip ediliyormuş gibi.

Telefonumdaki uygulamayı açtım ve Billy'nin sürdüğü yükseltilmiş kamyonete hiç benzeyen, hurda halindeki arabaya kaşlarımı çattım. Bir süre sonra arabadan, üzüntüsünü ikinci bir deri gibi giyen yakışıklı adam indiğinde kafam daha da karıştı.

Kısa, koyu saçlarını eliyle taradı. Saçları önden hafifçe dikilmiş ve bir tarafa doğru uzanıyordu. Adamın kemik yapısı narindi ama elmacık kemikleri belirgindi ve yüzü köşeliydi. Kapıya doğru yürüdü, mandalı kurcaladı, sonra açamayacağını fark etti. Başka bir yol bulmaya çalışır gibi ağaçlara, yere, ormana baktı.

Yakınlaştırdım. Güzel, dolgun dudaklarını yaladığını, sonra ne yapacağını bilmediğini gösteren bir hareketle ensesini ovuşturduğunu gördüm. Onun gibi bir ağız görmemiştim, yay şeklinde ve mükemmel olmak için boyanmış gibiydi. Benden daha küçüktü, sadece birkaç santim daha kısaydı ama çok daha zayıftı ve daha az kaslıydı. Mağazada yanakları pembeydi, burnunun köprüsü ve elmacık kemikleri boyunca dans eden çillerini vurguluyordu. Eli titriyordu ve içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Onu istedim. Onu sikmek ve ona sahip olmak istedim, bu da onu nefret etmeme —ve kendimden daha da nefret etmeme neden oldu.

Bir an için volta attı, sonra derin bir nefes aldı, arabasına geri döndü ve bir sırt çantası ile bir spor çantası aldı.

Uyarı çanları kulaklarımda çınladı, kaslarım gerildi, evimde, arazimde onun tehdidi beni gerginleştiriyordu. Başlangıçta, insanlar dağıma çıkmaya, fotoğraf çekmeye veya içeri girmeye çalışır, benim olanı isterlerdi. Ama alamazlardı. Kimse alamazdı. Bu benim sahip olduğum tek şeydi.

Doğruca silah dolabıma gittim, şifreyi girdim ve en sevdiğim tüfeği çıkardım. Annemi koruyamamıştım, ama şimdi benim olanı kesinlikle koruyacaktım.

BÖLÜM BEŞ

Cyrus

Aklımı ^{kaçırmıştım}. Muhtemelen erimiş olan yiyecek ve buz paketleriyle dolu çantalarla lanet bir dağın etrafında dolaşmak, aklıma gelen en iyi fikir değildi. Ama zaten, iyi fikirlerimle tanınan biri değildim.

Sadece... geri dönüp geri gitme gücüm yoktu. Crow'un yiyeceğini almasını, şefkat görmesini istedim ve garip bir şekilde, bunu yapanın ben olmam gerekiyordu. Başka kimse bu fırsatı kaçırmak istemiyordu, ama isteselerdi bile, bunu benim yapmam gerekiyordu.

Onun mülküne başka bir giriş yolu olmalıydı, değil mi?

Çitin diğer tarafındaki arazi temizlenmişti, ama şu anda yürüdüğüm yerde ağaçlar yoğun ve etrafıma gölgeler düşürüyordu.

Cep telefonumun sinyalini kontrol ederken kendime her şeyin yolunda olacağını söyledim. Geri dönmek için her zaman *arabamı bulabilirdim*. Ayrıca, o ana kadar sadece çiti takip ediyordum ve mucizevi bir şekilde sonsuza kadar devam edip etmediğini merak ediyordum. Yürümeye devam ederken, çitin diğer tarafındaki ağaçların ve çalılarının yoğunlaşmaya başladığını fark ettim, ama ne kadar yürürsem, o kadar kararlı hale geldim. Aptalca şeyler söz konusu olduğunda, asla geri adım atmazdım. Benim için asıl zor olan, akıllı ve sağlıklı olmak olmuştur.

Eğer gidersem beni kim özlerdi ki? Beni bu hayata bağlayan hiçbir şey yokken kendime bakmamın ne önemi vardı ki?

Bu düşünceleri kafamdan silkeledim, sırf annem bunlardan nefret ederdi diye. Beni seven tek kişi o olabilir, ama onun içindeki şeytanlar ona ne kadar ağırlık verse de, onu sevdiğini tüm kalbimle biliyordum. Daha fazlasını istememin tek nedeni, onun benim için daha fazlasını istemesiydi.

Bu yüzden ne yaptığımı bildiğimi, bunun tehlikeli olmadığını, Crow'a ulaşma şansım olduğunu iddia etmeye devam ettim.

Onu bulursam ne yapacaktım ki? Benimle bir ilgisi olacağını sanmıyordum.

Sonunda çit sona erdi ve ben çitin etrafından dolaşarak onun evinin olması gereken yöne doğru ilerledim, çam ağaçları, mavi

ladin ağaçları ve Douglas köknarlarının etrafından dolaşarak ilerledim, gölgeler uzuyordu. Öğleden sonra sona eriyor, güneş batmaya başlayınca akşamın karanlığı çöküyordu. Solumdan bir ses duydum, başımı o yöne çevirdim ama hiçbir şey görmedim.

Burada ayılar vardı, olmalıydı, ama ben burada, yiyeceklerle dolaşıyor ve aynı zamanda yiyecek *oluyordum*. Ama geri dönmek yerine, devam ettim, asla bulamayacağım bir duyguyu kovalamaya devam ettim, burnuma uyuşturucu çektiğimde hissettiğim o yüksek gibi - daha fazlasına ihtiyaç duymak, hissetmeye ihtiyaç duymak, asla göremeyeceğim veya anlayamayacağım, ama hayatım boyunca özlediğim ve orada olduğunu bildiğim, yakalanması zor bir şeye ihtiyaç duymak.

Üzerimde birinin gözlerini hissettim, bu da tüylerimi diken diken etti. Başka bir ses daha duyuldu ve orada bir şey olduğunu anladım. Beni takip eden ne tür bir hayvandı? Kalbim hızlandı, sinirlerim diken diken oldu. Telefonuma tekrar baktım, ama dikkatim dağılmışken sinyalin kesildiğini fark ettim.

"Siktir."

Arkamı dönüp geri dönmeye başladım. Gözler beni takip etmeye devam etti ve ara sıra dalların *çatırtısı* veya hareketler duyuldu.

Çantayı sıkıca tutarak hızlandım. Belki onu silah olarak kullanabilirdim.

Daha yakın bir yerden başka bir ses geldiğinde, başımı o yöne çevirdim, kalbim güm güm atıyordu, nefesim benden kaçmaktan daha iyi iş çıkarıyordu.

Muhtemelen koşmamam gerekiyordu. Bu, onu daha hızlı peşimden getirirdi. Ama yine de hızımı artırdım, şimdi yavaş bir koşuya geçtim, kendime bunun koşmakla yürümek arasında bir uzlaşma olduğunu söyledim. Doğru yöne mi gidiyordum? Öyle olduğunu düşündüm. Tek yaptığım arkamı dönmektir, ama burada kaybolmak, işleri karıştırmak çok kolaydı ve yaşamak için pek bir nedenim olmasa da, bir ayı ya da lanet bir kurt tarafından parçalanmak, ölmek için en çok tercih ettiğim beş seçenek arasında değildi.

Hava kararıyordu ve bu gerçekten çok aptalcaydı. Hareket etmeye devam ettim, telefonuma baktım ve lanet olsun, hala sinyal yoktu.

Bir şeye bastım, ayağımı yanlış bir şekilde burktum ve yere düşerken ayak bileğimden aniden bir acı geçti. Etrafımda her şey sessizleşti, kendi nefesim ve kalbim hariç, ikisi de bir şekilde çok sessizdi ama aynı zamanda bir bando gibiydiler. Bir başka dal kırılma sesi duyduğumda, uzandım, yakınımıdaki herhangi bir şeyi yakalamaya çalıştım ve kalın bir dal buldum. Muhtemelen düşmeme neden olan şey buydu, ama umarım şimdi orada ne varsa ondan kurtulmama yardımcı olur.

"Merhaba?" diye seslendim, çünkü belki de beni avlayan vahşi hayvan sadece konuşmak istiyordu? Tanrım, ne kadar saçma davranıyordum.

Sağımda bir hışırtı sesi vardı, gittikçe yaklaşıyordu. Güneş o kadar batmıştı ki gökyüzü kararmıştı ama neredeyse koyu kırmızı bir renge bürünmüştü ve bu arka planda dik duran bir silüet belirdi — büyük olmasına rağmen ayı değildi.

Crow'un gece yarısı gözleri öfkeli ve vahşiydi, kahverengi saçları yüzünün etrafına dalgalı bir şekilde dökülmüştü. Hayvan gibi kükredi, ben geriye doğru sürünürken kalbim patlayacak gibi oluyordu. Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir ses çıkmadı ve tabii ki o da konuşmadı, sadece bana doğru yavaş, yırtıcı adımlarla yaklaştı.

Kalbim geri gelmişti, göğsümde güm güm atıyordu, kan kulaklarımda uğulduyordu ve garip bir şekilde, bunu gökyüzündeki kırmızılık gibi hayal ettim.

"Ben... Ben..." Bana doğru atıldı.

Dalı salladım ama o kolayca yakaladı, elimden çekip aldı ve orada başka bir acı daha hissettim. Crow onu ormana attı ve ilk kez sırtındaki tüfeği fark ettim.

Gözlerimi kapattım, bana nişan alacak mı, beni dövecek mi, yoksa bir ayının yapacağı gibi parçalayacak mı diye merak ediyordum, ama onun yerine, elimden kaptığı spor çantasını aldı. Gözlerimi açtım, çantayı yırtıp açtı, içine baktı, içindekileri karıştırdı. Durdu, gözlerim gözlerimle buluştu ve başını eğdi.

Saniyeler önce, bakışlarında hiçbir insanlık görmemiştim, ama şimdi yumuşamıştı, başka bir şey sızmaya çalışıyordu, sonra tekrar silindi. Bu sefer sırt çantamı benden kopardı, onu da karıştırdı, sonra kolunu indirdi ve orada sallanmasına izin verdi.

"Yiyeceklerini getirdim. İhtiyacın olabileceğinden endişelendim... ama içeri giremedim, bu yüzden..." Yani kendimi koruyacak hiçbir şeyim olmadan dağda dolaşıp, ölmeden onun evini bulmaya çalışıp, sonra da onun beni kollarını açarak karşılayacağını mı umuyordum? Crow, insanların onu görmeye gelmesini istediği için burada yaşamıyordu. Yalnız kalmak istediği için burada yaşıyordu. "Özür dilerim. Senin alanına izinsiz girdim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, ama ben sadece... Sana davranışlarından hoşlanmıyorum."

Kaşlarını çattı, hala ağzından tek kelime çıkmıyordu. Konuşabiliyor muydu? Artık konuşup konuşamadığını bile bilmiyordum. Belki de on ya da

on iki yıldır sessizdi, babası hapse girdiğinden beri ya da buraya tek başına geldiğinden beri, ve şimdi sesi eskisi gibi çıkmıyordu.

Crow, daha da kararan gecede koyu bir gölge gibi duran ayak bileğimi işaret etti.

"Burkulmuş mu kırılmış mı bilmiyorum. Ama çok acıyor."

Crow elini saçlarında gezdirdi, sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi önümde volta atmaya başladı.

"Üzgünüm," diye tekrar buldum kendimi, ama bu sefer ne için özür dilediğimi bilmiyordum. Her şey için. Ben olduğum için.

Durdu, bana baktı ve sonunda, çantaları kapatırken gözlerini kaçırdı. Sırt çantamı taktı, sonra spor çantasını omzuna astı.

Nefesimi tuttum, bana doğru geldi, ellerimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Oh... oh. Bana yardım mı ediyordu? Muhtemelen benim mülkünde ölmemi istemediği için, ama yine de.

"Tanrım," dedim, ellerindeki çürükleri ve sıyrıkları fark ederek, ama o beni görmezden geldi.

Yani... tek yapacağımız bu muydu? Burada durmak mı? Bir adım attım, ayak bileğimden geçen acı nedeniyle bir çığlık attım. O inledi, sonra orada durup bana aptalmışım gibi baktı. Bana yardım etmek mi istiyordu?

Kolumu onun omzuna atmaya çalıştım, ama Crow elini uzatıp bileğimi tuttu ve beni durdurdu. Sağlam bacağım neredeyse pes ediyordu ve ben keskin bir nefes aldım, içimde korku yayılıyordu.

"Yürüyebileceğimi sanmıyorum. Üzgünüm. Sana dokunmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Kafasını salladı ve bir an için beni orada bırakıp gideceğini sandım, ama sonra beni bir gelin gibi hızla kollarının arasına aldı.

"Beni taşıyamazsın," dedim ona, ama Crow beni dinlemedi ve yürümeye başladı. İki çanta, bir silah ve ben vardık, ormanda ilerliyordu, sanırım arabama geri dönüyordu. "Kilometrelerce yürüdüm." Bu, her şeyi mahvettiğimi ve yapabileceğim en aptalca şeyi yaptığımı hatırlattı bana. Kahretsin, çit bitmişti ve hala onun evini bulamıyordum. "Peki ya ellerin?" Yaralanmışlardı, ama yine de beni taşıyacak mıydı?

Tahmin ettiğim gibi, Crow beni görmezden geldi ve yürümeye devam etti. Geldiğim yönden farklı bir yöne doğru gittiğimizi hissettim, ama hava da karanlıktı.

ve hiçbir şey göremiyordum. *Onun* nasıl yapabildiğini hiç anlamıyordum, bu da göğsümü gittikçe daha da sıkıştırıyordu.

Beni bir yere götürüp öldürecek ya da terk edecekti ve ben bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Bu konuda endişeliydim ama olması gerektiği kadar korkmuyordum.

ALTINCI BÖLÜM

Crow

Kokusunu ^{sevdim} — ter, şeker ve belki biraz da korku kokuyordu. Beynimin bir kısmı, onun benden korkmasının beni tahrik etmemesi gerektiğini biliyordu, ama benim normal olmayan bir yanım olduğunu düşündüm. Belki doğuştan böyleydi, ya da belki Chosen tarafından içime yerleştirilmişti ve onun suladığı tek şey buydu, bu yüzden büyümeye devam etmişti.

"Belki beni yere indirip yürümeme yardım edebilirsin?"

Ellerim zonkluyordu, ama acıyı görmezden gelmekte iyiydi. Chosen bu konuda beni iyi eğitmişti. Daha fazla hasar vermemiş olduğum için şanslıydım.

Cevap vermediğimde, "Beni öldürecek misin?" diye ekledi.

Onu görmezden gelmeye devam ederek, hızla kararan ormanda yoluma devam ettim. Dağımda korkulacak çok şey vardı ve evet, ben de onlardan biriydim, ama şu anda onu öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Bana yiyecek getirmiş ve dükkanda beni savunmuştu. Bana bakması için ona ya da başka birine ihtiyacım olmasa da, en son ne zaman birinin bana iyi bir şey yaptığını hatırlayamıyordum.

"Kolayca yenilecekmişim gibi görünebilir, ama görüldüğümünden çok daha dayanıklıyım. Hayatımın çoğunda kendime baktım ve sen, dövüştüğüm ilk adam olmayacaksın."

Bu, birinin ona zarar verip, zaten üzgün olan gözlerini daha da karartıp ona acı çektireceğini düşünerek neredeyse tökezlememe neden oldu.

"Ah. Canımı acıtıyorsun," dedi ve ben otomatik olarak tutuşumu gevşettim.

Kahretsın. Bende bir sorun vardı. Birinin ona el kaldırdığını düşünmek, öfkeyle kendi ellerimi sıkmamı sağlamıştı.

"Benim adım Cyrus. Donanım mağazasında çalışıyorum, bunu biliyorsun. Beni orada gördün. Üzgünüm. Gergin olduğumda laf kalabalığı yaparım."

Adımlarımı hızlandırdım. Geceleri burada olmak onun için güvenli değildi ve karanlıkta onu güvende tutmak benim için daha zor olacaktı.

"Tranquility'ye yeni taşındım... bunu da muhtemelen biliyorsundur. Annem tarafından büyütüldüm. Adı Cypress'ti. Ne güzel bir isim, değil mi? Harika biriydi. Tanıdığım en iyi insandı."

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.

"Aynı zamanda bir bağımlıydı. Onu kaybetmek beni mahvetti. Bunun beni uyuşturucuya yönelmekten alıkoyacağını düşünebilirsin, ama öyle olmadı. Ben sadece... onsuz bir dünyada yaşayamazdım. Eski erkek arkadaşımın..."

Ne kadar bastırmaya çalışsam da dudaklarımdan bir hırıltı kaçtı. Ne yaptığını biliyordum — beni kendisine bağlamak ve öldürmemem için uğraşıyordu, ama bu küçük kuzunun bilmediği şey, ona zarar verme niyetim olmadığıydı.

"Harika. Homofobik misin? Konuşmayan homofobik bir dağ adamı tarafından kaçırılmak bana kalmış. Kendimi Kırmızı Başlıklı Kız gibi hissediyorum. Sana yemek getirmeye çalışırken ne düşünüyordum ki? Bütün bu zaman boyunca beni takip ediyordun, değil mi?"

Söyle ona. Ona homofobik olmadığını ve onu öldürmeyeceğini söyle.

Ama gerçek şu ki, mecbur kalırsam yapardım.

Onu kollarımda daha yükseğe kaldırdım, kollarım yanmaya başlamıştı.

"Gerçekten korkmuyorum. Bu normal değil. Beni öldürmek isteyip istemediğine inanmıyorum

beni öldürmek istediğine inanmıyorum ama her halükarda, gerçekten korkmuyorum. Bütün bunları sadece, böyle yapılması gerektiği için söyledim."

Ölmekten korkmuyor muydu? Ben de korkmuyordum, ama ben çoğu insan gibi olmadığımı hep biliyordum. Ve belki de onu ilk gördüğüm anda, onun da korkmadığını anlamıştım.

Vücudu kollarımda gevşedi. Cyrus artık konuşmuyordu ve kabinimin gittikçe yaklaştığını gördüm. Keskin bir nefes aldı, eli gömleğimi sıkıca kavradı.

Ne yaptığımı, onu neden evime getirdiğimi bilmiyordum. Yıkıp yeniden inşa ettiğimden beri, hiç kimse buraya girmemişti. Duvarlar sadece beni tanıyordu ve şimdi bu adamı buraya getirmiştin. Kendime kızgındım, bunu neden yaptığımı anlamıyordum.

Sana yemek getirdi.

Onu verandaya indirdim, ben kapıyı açarken küçük kuzu tek ayak üzerinde duruyordu. Kapı açıldığında bir adım atmaya çalıştı ama ben kolunu tuttum ve başımı salladım.

İçimdeki her şey buna karşı çıkıyordu, rahatsızlığım artıyor, midem ağrıyordu. Bu, düşündüğümden daha zordu. O bir yabancıydı. Biz Aydınlanmışken, bizim topraklarımıza girmelerine izin verilmezdi ve o zamandan beri buna bağlı kalmıştım.

"Burada beklememi ister misin?" diye sordu, normal bir ses tonuyla konuşuyordu, sanki konuşmamayı seçtiğim için duyamadığımı düşünerek bağırıyordu ve beni aptal sanan o küçümseyici tavırla da konuşmuyordu.

Kelimeler kullanmak yerine, onu tekrar kaldırıp içeriye götürdüm. Cyrus, onu kanepeye bıraktığımda homurdandı. Etrafına bakarken onu izledim: boş şömine, ahşap duvarlar, kanepeler ve sandalyeler, arkamızdaki açık mutfak, sadece bir tabure ve tek sandalyeli küçük bir masa. Tek bir sandalye benim için yeterliydi ve daha fazla ya da daha az sandalye olması, mekana hiçbir şey katmıyor ya da eksiltmiyordu. Oturma odası ve yatak odalarında daha fazla mobilya bulundurmamın tek nedeni, boş alanın evde rahatsız edici bir yankı yaratmasıydı.

"Bu kulübe senin gibi korkutucu bir dağ adamına pek yakışmıyor," dedi, daha önce hiç kimsenin bana söylemediği bir şekilde. Onun yalnızlık hakkında bir şeyler söylemesini bekledim, ama sonunda "Mükemmel," dedi, benimle veya bana ait bir şeyle ilgili olarak daha önce hiç duymadığım yumuşak bir özelemlerle.

Ayağa kalktı, ama ben onun kollarını tutup tekrar oturmasını sağladım ve gözlerimi ona dikerek baktım. Onun benim alanımda serbestçe dolaşması düşüncesine tahammül edemiyordum.

"Kanepeden kalkma. Anladım." Cyrus kollarını kavuşturdu.

Mutfağa gittim, onu sürekli izleyerek. Tüfeğimi tezgahın üzerine koydum ve çantaları boşaltmaya başladım. İçinde buz torbaları vardı, ama çoktan erimişlerdi. Yine de yiyecekleri çabucak kaldırdım, sonra dondurucumdan bir buz torbası ve ilk yardım çantası aldım. Yıllar boyunca pek çok yaralanma yaşadığım için yaralanmalar için malzeme bulunduruyordum. Ne zaman ihtiyacım olacağını bilemezdim.

Onun karşısındaki el yapımı sehpayı oturdum, ayağını tutup kucağıma aldım.

"Oh," dedi Cyrus yumuşak bir sesle. Bu ses, ihmal edilmiş penisime doğrudan ulaştı.

Ayakkabısını çıkardım, sonra da çorabını. Ayağı zaten morarmış ve şişmişti, bileği de şişmişti.

"Umarım kırılmamıştır," dedi ve ben başımı salladım. Kırıldığını sanmıyordum. Muhtemelen sadece kötü bir burkulmaydı. Parmaklarım ayağını okşadı. Oradaki kemiği kırmak kolaydı, ama şişlik ve morarmış deri, bunun daha çok ayak bileğinde olduğunu düşündürdü.

"Neren ağrıyor, söyle," dedim, başımı eğerek, saçlarım aramızda bir perde gibi. Küçük kuzu nefesini tuttu. Ben konuştuğum için mi, yoksa sesimin kaba, kullanılmamış tınısı yüzünden mi? Bazen kendime, ya da yetiştirdiğim hayvanlara veya sebzelere konuşurdum, böylece nasıl konuşulacağını unutmazdım. Sesimi kullanışlı tutmak için kendime yüksek sesle okurdum, ama çoğunlukla okumamayı tercih ederdim.

Yıpranmış ellerimle, ayağının yanındaki kemiğe hafifçe bastırdım ve saçlarımın arasından ona baktım.

Cyrus başını salladı. Bakışlarımız kilitli kaldı, parmaklarım yavaşça ayağını yukarı doğru ilerledi. İlk başta konuşmadı, ama ne kadar yukarı çıkarsam o kadar çok acı çektiğini anlayabiliyordum, ta ki ayak bileğine ulaşana kadar. O zaman "Evet. Orası" dedi.

Buz torbasını alıp cildine koydum. Titredi ve ben aşağı baktım. Dizimin üzerinde duran başka bir adamın ayağına baktım. Güneşten bronzlaşmış tenime kıyasla ne kadar solgun olduğuna baktım. Tırnakları mükemmel bir şekilde kesilmişti. Başparmağında hafif bir tüy vardı. Damarlar ayağının uzunluğu boyunca uzanıyor, tüylü bacaklara bağlanıyordu.

Birinin bana bu şekilde dokunması garipti. On altı yaşındayken Hillary ile yatmıştım. O on dokuz yaşındaydı ve Aydınlanma yolunda en yeni olanıydı. Bu başladığında orada sadece altı aydır bulunuyordu. Ona çekildim çünkü benimle en çok zaman geçirdiğim, yaşıma en yakın kişiydi. Aslında istediğim bir arkadaştı, ama Chosen, ona layık olmasam da, fiziksel olarak ondan zevk almam gerektiğini söylemişti. Erkekler cinsel varlıklardır. Sevişmemiz gerekir ve o benim erken başlamamı istiyordu. Bu da annemin bilmediği başka bir şeydi.

Yirmi bir yaşına kadar hiç seks yapmamıştım, sonra Debra ile yaptım. Ona seks için para ödedim, ama Hillary gibi bunun yanlış olduğunu anlamam için sadece bir kez yeterdi. O zamandan beri sadece Bruce ile birlikte oldum. Ama bu sadece bir eylemdi, bir amaca ulaşmak için bir araç, orgazm olmak için bir yoldu. Onun ayağının kucağımda olması gibi samimi bir his vermiyordu.

Sikişmeyi bu kadar çok sevdiğim, her zaman birinin içine sikimi sokmak istediğim gerçeğinden nefret ediyordum, çünkü bu beni Seçilmiş gibi hissettiriyordu. O, The Enlightened'daki çoğu kadınla yatmıştı

Enlightened'daki çoğu kadınla yatmış ve bu onu güçlü kılmış gibi davranıyordu.

Ayağa kalktığımda Cyrus'un ayağı kucığımdan düştü.

"Ah. Siktir," diye küfretti, ama ben onu görmezden geldim, uzaklaşarak, biraz alana ihtiyacım vardı. Debra veya Bruce ile bunu yapmak, onlara para vermek ve sikimi içlerine sokmak bir şeydi, ama burada istediğim, arzuladığım biri olması tamamen başka bir şeydi.

Ona bir daha dokunmak istemiyordum.

Ona her yerinden dokunmak istiyordum.

"Sarıp bağla," diye homurdandım, sırtımı ona dönerek. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Döndüğümde ayağını kanepeye koymuş olduğunu gördüm. Sargı setinden bandajı aldı ve kendi başına sarmaya çalışırken beceremedi.

Onu bırak. Bu senin sorumluluğun değil. O senin için hiçbir şey ifade etmiyor.

Ama ayaklarım kendiliğinden hareket etti. Bandajı elinden aldım ve ayağını sarmaya başladım. Sardıktan sonra, ayağını bir yastığın üzerine koyarak yukarı kaldırdım, tekrar buz koyup odanın diğer tarafındaki sandalyeye gidip onu izlemeye başladım.

Onun tenine duyduğum özlem kadar, mesafeye de özlem duyuyordum, ama onu evimde yalnız bırakamazdım.

"Beni neden buraya getirdin?" Cevap vermediğimde, "Yarın beni arabama götürecek misin? Sol ayağım, o yüzden araba kullanabilirim." dedi. Bunun üzerine, basitçe başımı salladım. "Yani... bütün gece burada oturup senin beni izlemeni mi bekleyeceğim?"

Onu görmezden geldim, o da içini çekerek kendini yatırmak için hareket etti.

Bir saat, belki de iki saat boyunca sessizce oturdu. O beni izledi, ben de onu izledim, gözlerimde ne gördüğünü merak ederek. Vahşi bir şey mi? Öfkeli mi? Yanlış mı? Garip mi? Bakışlarının hüznüyle dolduğunu biliyor muydu? Onun benden daha yalnız olduğunu görebildiğimi? Hayatımda ilk kez, kendimi başka birinde görmüş gibi hissettiğimi? Bu onu nefret etmek istememe neden oldu... onu da sahip olmak istememe neden oldu.

"Anlıyorum... neden burayı sevdiğini. Bir şekilde, bu inziva ve sessizlik kafamdaki sesleri susturmaya yardımcı oluyor."

Nabzım derimde atıyordu. Bana yabancı bir şekilde kelimeler ağzımdan kaçmak üzereydi.

Ama cevap vermek zorunda kalmadım çünkü Cyrus gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Gözlerimi ondan ayıramadım. Buz ısındığında, başka bir paket aldım ve ayak bileğine koydum. Kusursuz cildini, burnundaki çilleri inceledim. Bu adamın içinde olmak nasıl bir şey olurdu? Ellerim titredi ve kendimi sandalyeme dönmeye zorladım, bütün gece gözlerim açık, onun her açısını, her kıvrımını, her çukurunu, nefes alışını ve mırıldandığını izledim.

Belki de düşündüğümden daha çok Chosen'a benziyordum, çünkü bir parçam onu burada tutmak ve asla gitmesine izin vermemek istiyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cyrus

Gözlerimi açtığımda Crow hala aynı sandalyede oturmuş beni izliyordu. Bütün gece orada olduğunu, uyumadığını ve beni beklediğini hiç şüphem yoktu, evet, ama aynı zamanda benim kabininde olmamdan rahatsızdı - tabii buna kabin denebilirse. Kabinler bana küçük gelirdi, ama bu... öyle değildi.

Buraya hiç kimse gelmiş miydi? Gizli dağ adamı arkadaşları mı vardı? Buraya sevişmek için getirdiği kadınlar mı? Kendime bu soruları sorarken, bir şekilde cevabın hayır olduğunu biliyordum. Benim dışımda çok uzun zamandır kimse buraya gelmemişti.

"Neden?" diye sordum, soruyu tutamadan. "Ben senin sorunun değilim. Dün gece arabama kadar bana yardım edip eve gitmeme izin verebilirdin. Neden beni buraya getirdin?"

Sessizce durdu, sandalye bile altında gıcırdamaya yanaşmadı. Bana doğru yürüdü, sonra ayağa kalkmamı istermiş gibi başını yukarı doğru salladı. Kalkmayınca, hızla bana uzandı, içgüdülerim beni geri çekilmeye zorladı, ama kalbimin derinliklerinde Crow'un bana zarar vereceğine inanmıyordum. Ona bir neden vermedikçe kimseye zarar vermeyeceğine inanıyordum, ama dün mağazada Billy'ye yaptığı gibi, o zaman her şey değişirdi.

Ama bu onu durdurdu. Başını hafifçe eğdi, ama bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum. Yüzü sertleşti, ağzı düz bir çizgiye dönüştü. Beni yakaladı ve ayağa kaldırdı... yani, ayağımı. "Tanrım. Bu sabah biri sandalyenin yanlış tarafında kalkmış," diye şaka yaptım, ama tabii ki karşılığında bir gülümseme almadım.

Kapıya doğru sertçe başını salladı.

"Tuvalete gitmem lazım." Gözlerini kapattı ve benden bıkmış gibi bir nefes verdi. "Beni buraya sen getirdin. Benden bıktığın için bana kötü davranma." Buna alışkındım. Ben kolay anlaşılan bir insan değildim. Artık oldukça dengeliydim ama ruh halim çok değişken olabiliyordu. Bir gün iyiiken, ertesi gün yataktan kalkamıyordum ve zorlandığımda ruh halim çok hızlı değişiyordu

hızla değişiyordu, bu yüzden kafam çok karışıktı ve çevremdeki insanlar ne bekleyeceklerini bilmiyorlardı. Akıl hastalığı çok zordu. Bunun için ilaç alıyordum, ama hayatımın büyük bir bölümünde beni rahatsız etmişti. İnsanlar beni bu yüzden yargıladı, bu yüzden benden uzaklaştı, bu yüzden bana bozukmuşum gibi baktı. Crow'un bunu yapacağı düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Böyle olmamalıydı. Bu adamın benim hakkımda ne düşündüğü benim için önemli olmamalıydı, ama önemliydi.

Kapıya doğru topallayarak yürümeye başladım. Crow, birkaç adım atmama izin verdi, sonra parmaklarını bileğime doladı. Hafifçe başını salladı ve tek kelime etmeden beni tekrar kaldırdı.

"Tanrım. Yürüyebiliyorum. Yardıma muhtaç değilim."

Tabii ki beni dinlemedi, beni koridordan geçip banyoya götürdü. Beni ayağa kaldırdı, sonra kollarını kavuşturup bekledi.

"İşememi izlemek mi istiyorsun?" Cevap olarak gözlerini devirdi. "Bana hiç güvenmiyorsun, değil mi?" Çünkü kendi alanına birinin girmesine alışık değildi. Çünkü burası onundu ve hayatında çok şey yaşamıştı ve on yıldır burada tek başına yaşıyordu. O anda Crow'un beni buraya getirmesinin ne kadar büyük bir şey olduğunu anladım. "Dağını işgal ettiğim için özür dilerim... ve bileğimi incittiğim için, beni buraya getirmek zorunda hissettin. Buranın senin için kutsal olduğunu biliyorum, senin evin. İşimi bitirir bitirmez gideceğim."

Crow'un gözlerini üzerimde hissederek tuvalete topallayarak gittim. Gözleri her zaman üzerimdeydi ve bu hem sinir bozucu hem de hoş bir duyguydu. Şortumun düğmelerini ve fermuarını açtım, sikimi çıkardım ve işlemeye başladım. Vücudumdan utanmıyordum. O kadar kafam güzel olduğu zamanlar olmuştu ki, eski sevgilim ve tüm arkadaşları için soyunur, onlar için dans eder ve onlara oral seks yapardım, her zaman partinin neşesi, her zaman ilgi odağıydım. Eddie'nin sürtük çocuğu — beni yanında tutmasının ve hepsinin beni sevmesinin nedeni.

Bitirdiğimde lavaboya doğru kaydırdım kendimi. Bu beni Crow'a yaklaştırdı, o kadar yaklaştırdı ki ondan yayılan ıyıyı hissedebiliyordum. Douglas köknarlarının, misk kokusunun ve temiz havanın kokusu yine duyularımı doldurdu.

Onun hareket etmesini, bir adım geri çekilmesini bekliyordum, ama bunun yerine, musluğu açıp yıkamaya başladığımda, elini uzattı ve elinin tersiyle yanağımı okşadı.

Keskin bir nefes aldım, aynada onu izledim. Bakışları benimkilerle buluşmadı, bunun yerine bana nasıl dokunduğuna bakıyordu.

Hareket etmedim.

Nefes almadım.

Onun durmasını istemedim.

Crow sonra saçımın bir tutamını parmaklarıyla okşadı, işaret parmağıyla başparmağı arasında ovuşturdu. Onun büyük, sıcak eli tekrar yanağıma dokunduğunda titredim. Kendimi ona yaslanmaktan, ona sokulmaktan alıkoyamadım, çünkü bu dokunuş daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu — sanki bana hayranlık duyuyormuş, beni değer veriyormuş ve bana bakıyormuş gibi. Sanki bana layık olmadığını hissediyormuş gibi, ve bu çok saçmaydı çünkü ben bir bok değildim. Benim hakkımda özel bir şey yoktu ve hiç olmamıştı.

"Crow," diye fısıldadım, aptalca kararım o anı bozdu ve onun geri çekilmesine neden oldu. Bir iç çekerek suyu kapattım. Beni kaldırmaya çalıştığında, "Yürüyebilirim," diye tersledim. Tanrım, benim neyim vardı? Tanımadığım bu adam beni istemediği için mi incinmişim? Bana dokunmayı bıraktığı için mi?

Crow ilk kez beni dinledi. Ben oturma odasına doğru topallayarak yürürken yanımda kaldı ve neredeyse duvara çarpacakken beni durdurdu ve sanki iznimi istemiş gibi yavaşça kolunu omzuma attı.

Düşmek istemediğim için başımı salladım. Oturma odasına geri döndüğümüzde, kanepenin arkasına yaslanıp mutfak tarafına bakarken, o ayakkabılarımı ve çoraplarımı aldı ve ihtiyacım olmayanları yanımda getirdiğim sırt çantasına koydu. Kanepenin koluna oturmam için başını salladı ve ben de öyle yaptım, o benim sağlam ayağıma çorap ve ayakkabımı giydirirken ona bakmadım. Parmakları diğer ayağımdaki bandaja değdi, ama bu sefer titremezdim, dürüst olmak gerekirse pek bir şey hissetmedim.

Yine kolunu bana dolamaya çalıştı, ben de kaskatı kesildim, ama Crow'un ellerinin üzerimde olmasını istiyordum. Geri çekildi, bana kıpırdamamamı söyleyen bir bakış attı, sonra koridora kayboldu.

Beni yalnız
bırakmıştı. Ne
yapıyordu?

Birkaç saniye sonra, daha önce olsaydı çok işime yarayacak bir çift koltuk değneği ile geri geldi. "Oh, *şimdi* mi bunları getiriyorsun?"

Omuz silkti ve bana uygun şekilde ayarladı, sonra bana uzattı.

Crow çantaları aldı ve beni dışarıya kadar takip etti. Burada güneş parlak bir şekilde parlıyordu, ama ağaçlar gölge sağlamak için harika bir iş çıkarıyorlardı.

Dün gece yapamadığım şekilde etrafı inceledim: Crow'un büyük kulübesi, bir ahır ve başka bir bina, kesmiş olduğu odunlar, sebzelerle dolu büyük bahçeler ve her yere ekilmiş çiçekler. Bir sera da vardı. Kendi dünyası gibiydi. "İnanılmaz," diye fısıldadım, sözleri tutamadan, ama cevap vermek yerine, beni yoluma devam etmem için itti. Yine canımı yaktı.

Çakıl yoldan aşağı inmeye başladım, ama o beni durdurdu ve kamyonetine doğru başını salladı. Oh, bu mantıklıydı. Arabama kadar atlamaktan daha kolaydı.

Motorun sesi ve lastiklerin altında çakılların çıtırtısı dışında yolculuk sessiz geçti. Kapıya vardığımızda, Crow arabadan inip kodu girerek kapıyı açtı. Bütün bunları kendi başına mı yapmıştı? Bütün bunları kendi başına yapmak mümkün müydü? Aklım almıyordu.

Bana geri geldi, kapımı açtı ve inmeme yardım etti. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Beni görmezden gelerek arabama kadar benimle birlikte yürüdü.

Arabaya bindim, ona koltuk değneklerini geri vermeye çalıştım ama o başını salladı.

"Onları saklamalısın," dedim ona. "Burada başına bir şey gelirse diye yanına almışsındır."

O ise koltukların arkasına koydu.

Bekledim, bir şey söylemesini diledim, ondan tekrar sözler duymaya ihtiyacım vardı, lanet olası *bir şeye* ihtiyacım vardı, ama sadece sessizlik ve Crow'un artık ilgisiz kahverengi bakışları karşıladı beni.

Kapıyı kapattım, arabayı çalıştırdım ve uzaklaştım. Arka aynaya baktığımda, o çoktan gitmişti.

BÖLÜM SEKİZ

Crow

Ben: *Bu gece. Saat sekiz.*

Bruce: *Senin için programımda her zaman yerim olduğunu biliyorsun.*

Mesajını gülen yüz emojiyle bitirdi. Onları kullanmayı asla anlayamayacağım. Ben hiç kullanmadım ve bu beni ne kadar pislik yaparsa yapsın, bu tür şeylerin beni rahatsız etmemesi için kendimle mücadele etmek zorunda kaldım.

Bruce kolay biriydi. Onu internette bulmuştum ve her zaman Tranquility dışındaki bir otelde buluşuyorduk. Orada benim sikimi, sonra da paramı alıyordu ve benden kelime ya da başka bir şey istemiyordu. Cyrus dün ayrıldığından beri sinirlerim gergindi ve sikişmeye ihtiyacım vardı.

Evimde Cyrus'un kokusunu alabiliyordum, kanepemde onun şeker ve misk kokusunu alabiliyordum ve orada oturup, mastürbasyon yaparken yastığı kokluyordum, ama bu gerginliğimi gidermiyordu.

Hiç kimseyi onun kadar içimde istemedim.

Hayatımda hiç kimseyi bu kadar istememiştim, şimdiye kadar hiç, ve bu beni ona kızdırdı, onunla hiçbir şey yapmak istemedim çünkü uzun zamandır hiçbir şey hissetmeyi bilmiyordum, ama aynı zamanda Tranquility'ye gidip onu sahiplenmek istedim.

Hiçbirini anlamıyordum. Onun nesi vardı? Her şeyi yapabilir, her şeyi tamir edebilirdim. Teknolojiyi ve interneti kendi kendime öğrenmiştim. Burada her zaman vardı, ama Seçilmişler dışında kimse kullanamazdı. Ama ben tüm bunları anlayabiliyordum. Beynim böyle çalışıyordu, ben böyle işliyordum, ama bu istek? Ona karşı duyduğum bu özlem? Ona dokunduğum ve ona baktığım şekilde... bu her açıdan yanlış ve bana yabancıydı.

Bugün yaptığım tüm el işlerinden kollarım ağrıyordu, ama yine de baltayı bir kez daha salladım, tahtaya saplanmasına izin verdim ve uzaklaştım.

Sanat odama girdim, ellerimi yıkarken onu düşündüm. Yumuşak tenini tenimde hissettim ve bana karşı titrediğini hatırladım.

"Dağını işgal ettiğim için özür dilerim... ve bileğimi incittiğim için, beni buraya getirmek zorunda hissettin. Buranın senin için kutsal olduğunu biliyorum, senin evin. İşimi bitirir bitirmez gideceğim."

Bana yemek getirdiğinden dolayı özür diledi, sonra da sanki bilerek yapmış gibi kendini incittiği için tekrar özür diledi. Onu takip eden ve yardım etmeden önce dolaşmasına izin veren bendim. O sadece nazik olmaya çalışıyordu, ama ben... ben.

Ve ben uzaklaştığımda, reddedildiğini hissetmişti. Onu tekrar incitmişim ve bu, ona acı çektirdiğim ve kendime herhangi bir şey hissetmeme izin verdiğim için kendime öfkeyle doldurdu.

Kafamı boşaltmak için bir tuval çıkardım, ama boyalarla başlamadım. Bunun yerine, malzemelerimden bir karakalem aldım ve çizmeye başladım, saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu ve yüzünün her kıvrımını aktarmaya çalıştım.

*

OTELİN KAPISINI ÇALDIĞIMDA ELLERİM TITRIYORDU.

Bruce bir süre sonra kapıyı açtı, kızıl saçları dağınıktı ve dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Selam bebeğim," dedi flört ederek. Bana her zaman böyle konuşurdu, benim başka kimseye hiç konuşmadığım ama dağ dışındaki insanların konuştuğunu bildiğim bir şekilde. Bu da benim anlamadığım ve beni sinirlendiren başka bir şeydi. "Uzun zaman oldu. O kocaman aletinizi özledim."

Tüylerim diken diken oldu çünkü istediğim o değildi; Cyrus'tu. Seks sırasında konuşmak beni rahatsız ediyordu. Hillary ile denemiştim, ama on altı yaşındaydım, kafam karışık ve yaptığım şeyi yapmak istemiyordum.

Başımı salladım ve Bruce bunun kıyafetlerini çıkarmasını istediğim anlamına geldiğini biliyordu. Öpüşmedik, dokunmadık, sarılmadık ve sonra birbirimizi tutmadık. Onu aldığım onca yıl boyunca Bruce'a tek bir kelime bile etmedim. Onu sertçe siktim ve sonra gittim, o da bunu sevdi. Benim sikimi sevdiği ve Tranquility Mountain Man'i siktğini bilmekten hoşlandığı için sırrımı sakladı.

Cyrus'la konuştun.

Bu düşünceyi bastırmak için mücadele ettim.

Bruce soyundu ve sonra "Beni nasıl istiyorsun?" diye sordu.

Asla yatakta sevişmedik, bu yüzden masanın üzerine koyduğu prezervatifi ve kayganlaştırıcıyı aldım ve onu küçük otel odasındaki kanepeye götürdüm, orada

onu öne eğdim, böylece kolun üzerine uzandı. Parmaklarımı kayganlaştırdım, önce biriyle, sonra ikiyle başladım, onu açtım ve benim için hazır hale getirdim.

O inleyip sesler çıkardı, daha fazlasını istedi, benim sikimi istedi. Ondan çıktıktan sonra, kot pantolonumu açtım ve onu ve iç çamaşırlarımı uyluklarımın ortasına kadar indirdim. Ondan daha ileri gitmedim. Prezervatifi ereksiyonumun üzerine geçirdim, kayganlaştırıcı sürdüm ve sonra hızla ona girdim.

"Evet, lanet olsun. Buna ihtiyacım vardı," dedi Bruce ve ben onu alırken onu duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım. Ellerim kalçalarında, parmaklarım derisine batarken, ona tekrar tekrar sertçe girdim.

Cyrus'un yumuşak sesi, "*Crow...*" aniden kafamda çalmaya başladı, Bruce'a daha sert vurmamı sağladı, onu ayağa kaldırmamı sağladı, sırtı göğsüme yaslandı, kolum vücudunu sardı, elim boğazında, ona daha sert vuruyordum.

"Çok iyi. Tanrım, bugün havandasın. Daha sert."

Kafamı salladım, onun sesini duymak istemiyordum, Cyrus'un tekrar adımı söylemesini istiyordum. İçinde olduğum deliğin onunki olmasını, elimle sıkarken boynunun benim elim altında olmasını istiyordum, Bruce'u boşaltacak ama ona zarar vermeyecek şekilde.

"*Crow,*" dedi Cyrus yine kafamın içinde, vücudumun Bruce'a daha da sertçe vurmasına neden oldu.

Diğer elimle onu mastürbasyon yaparken boğazına daha fazla baskı uyguladım. Kokusu tamamen yanılttı. Cildi tamamen yanılttı. Nazik bir şeker kokusu, hüznü dolu büyük gri gözleri, uyurken ağzının hafifçe açılması...

Orgazmım beni gafil avladı, vücudum sertleşirken beni yere devirdi ve Cyrus'a olan arzumla prezervatifi doldurdum.

Bruce da boşaldı, çılgılık attı, kaygan sıvısı elime bulaştı, o da yanlış geliyordu.

"Tanrım, bunu tekrar istiyorum. Keşke kalıp tekrar yapsan."

Ama kalmadım. Hiç kalmadım. Onun spermelerini bir havluyla sildim, kot pantolonumu giyip düğmelerini ilikledim. Cebimden beş yüz dolar çıkardım, bana ödettiğinden iki dolar fazla, çünkü Cyrus'u hayal ederken onunla seviştiğim için suçluluk duyuyordum.

Sonra, her zamanki gibi, gittim.

BÖLÜM DOKUZ

Cyrus

"*Nerede ağrıyor, söyle.*"

İki ay sonra, Crow'un sert, kaba sesini kafamdan çıkaramıyordum. Tek düşündüğüm şey buydu. Tabii, bir de bana dokunuşu, yüzümü okşadığı nazik tavrı, sanki benim onun için değerli bir şeyimmişim ve beni kırmak istemiyormuş gibi, ama beni zayıf biriymişim gibi hissettirmeden. Birçok erkek bana bu hissi vermişti, ama Crow'un yanında kendimi değerli hissediyordum, onun için bir anlamım varmış gibi.

Bu kesinlikle saçmalıktı. Ben onun evinden ayrıldığımdan beri iki kez şehre geldiğinde, benim deli olduğumu ve onun beni önemsemesinin sadece bir hayal olduğunu kanıtlamıştı. Her iki seferde de göz teması bile kurmadı. Onunla konuşmaya çalıştığımda, bunun kötü bir burkulma olduğunu, kırık olmadığını ve sadece özel bir bot giymem gerektiğini doğruladığımı söylemek istediğimde beni görmezden geldi. Doktorun verdiği koltuk değneklerini kullanmışım ve Crow'un koltuk değneklerini ona geri vermeye çalışmışım, ama o sadece onları itip gitmişti.

Ve bu yüzden duyguları incinen aptal bendim. Ne zaman öğrenecektim? Annem dışında kimse için gerçekten önemli olmamışım ve asla da olmayacaktım.

Artık koltuk değneklerini ve botu çıkarmışım. Umursar mıydı?

Bazen Eddie sana önemli olduğunu hissettirirdi. En azından istenildiğini hissettirirdi.

Yatağında yuvarlandım, bu hareketin bir şekilde bu düşünceleri kafamdan atmasını umuyordum. Son zamanlarda bu düşüncelerim giderek artıyordu. Crow beni istemiyor olabilir, ama Eddie istiyordu, arkadaşları da öyle, ve bu, sadece bir anlık da olsa, yardımcı olacaktı.

"Bu yapabileceğin en aptalca şey. Ne zaman öğreneceksin?" diye sordum kendime, sözlerim boş odada yankılandı.

Crow'un bunu hiç yaptığını merak ettim. Kendisiyle konuşur muydu? Kulübede veya ormanda yüksek sesle konuşur muydu? Sesi kaba çıkıyordu, ama

hala sesinin olması için onu kullanmak zorunda kaldığını düşündüm. Ama bu konularda ne bilirdim ki?

Bir iç çekerek, kendimi yatak kenarına oturmaya zorladım. İşe gitmek istemiyordum, sadece bütün gün yatağında oturmak istiyordum, ama gitmem gerektiğini biliyordum.

Antidepresanımı ve ruh hali dengeleyicimi komodinimden aldım, hapları su şişemle içtim ve günün bitmesini bekliyordum.

*

Yürümekten kendimi ^{alamıyordum}. Gerçekten çok aptalca bir şey yapmıştım ve şimdi o hata kapıma dayanmak üzereydi.

Ellerimi ovuşturdum, midem düğüm düğüm olmuştu. Ama buna ihtiyacım vardı. *Bir şeye* ihtiyacım vardı. İyi hissetmek istemek o kadar kötü bir şey miydi? Eddie kolay biriydi. Eddie her zaman gelirdi çünkü beni tekrar ele geçirdiğinde beni uçuracağını ve tek önemli şeyin kendisi ve uyuşturucu olacağını biliyordu.

Kapı çalındığında gözlerim kapıya kaydı.

Bunu yapma. Cevap verme.

Ama onu arayıp uçağa binmesini sağladıktan sonra şimdi onu görmezden gelmek nasıl mümkün olabilirdi? Ona uyuşturucu istemediğimi, sevişmek istemediğimi, sadece bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu söylediğimi kendime hatırlattım. Yaşadığımız onca şeyden sonra, Eddie bana en azından bunu verebilmeliydi.

Boğazımı temizledim, yüzümde en mutlu gülümsememin olduğunu kontrol ettim ve kapıyı açtım. "Selam."

Her zamanki gibi pantolon ve düğmeli gömlek giymişti. Eddie'nin parası vardı. Hem de çok. Ve o parayı eğlenmek için kullanıyordu.

"Tanrım, Cyrus. Tranquility adında küçük bir kasaba mı? Burada ne halt ediyorsun?" İçeri girdi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü, ama ben geri çekildim.

"Beğendim. Adı çok sevimli ve bir değişiklik yapmam gerekiyordu." "Evet, bu kesinlikle bir değişiklik."

Oturma odasının içine doğru ilerledim ve o kapıyı kapattı.

"Burası karanlık. Bu daire... diyelim ki eski."

"Tanrım, Eddie. Şimdiden başlama. Seni buraya benimle ilgili her şeyi eleştirmek için çağırmadım."

Sarışın saçları yine her zamanki gibi mükemmel bir şekilde taranmıştı. Her zaman istediğini elde etmesini sağlayan gülümsemesini bana gösterdi. Pürüzsüz cildi kusursuzdu, yüzünde sakal izi yoktu. Sanki podyuma aitmiş gibi görünüyordu ve onun gibi bir adamın bana neden ilgi gösterdiğini hiç anlamadım.

Çünkü senden istediğini alabilir. Çünkü senin ilgiye aç olduğunu biliyor ve bunu seni kontrol etmek için kullanıyor.

"Haklısın, bebeğim. Özür dilerim. Küçük dairenizi aşağılamak istemedim. Size yakışıyor."

İnce bir içneleme. Bu kesinlikle bir hataydı. "Otur.

Bir şey içmek ister misin?" "Şarabın var mı?"

Kafamı salladım. "Rehabilitasyonda içmeyi bıraktım. Alkol yok. Uyuşturucu yok. Hiçbir şey yok. On sekiz aydır böyle." Başarımla gurur duyarak gülümsedim.

O homurdandı. "Tabii, tabii."

"Ciddiyim."

"Hiçbir şey mi? O gecedan beri hiçbir şeye dokunmadın mı?"

Gözlerimi kapattım, bunu unutmaya çalıştım. Annemi kaybettiğim gece dışında hayatımın en kötü gecesi idi. Aşırı doz almak... korkutucuydu. En azından hatırladığım kadarıyla. "Sana biraz buzlu su getireyim."

Eddie, sorusuna cevap vermediğim için tartışmaya girmediğinde ve beni aramadığında şaşırdım. Ayık kalabileceğime inanmaması içimi acıttı ama bunu görmezden geldim. İnanılmamak çok kötüydü.

Oturma odasına geri döndüğümde, ona bardağını uzattım. Eddie kanepede oturuyordu ve yanındaki koltuğu okşadı.

Oraya oturma, oraya oturma, oraya oturma.

Oraya oturdum. Tabii ki

oturdum. "Ee... şu anda ne

yapıyorsun?"

"Bir nalbur dükkanında çalışıyorum. Dünyanın en iyi işi değil, ama faturaları ödüyor."

Bir süre rastgele şeyler hakkında sohbet ettik. Eski arkadaşlarımızın ne yaptığını, işlerinin ne kadar iyi gittiğini, ne kadar para kazandığını ve çılgın partilerini anlattı. Eddie her zaman en iyi partileri verirdi. Herkes onun partilerine gitmek isterdi. Her yerde kokain ve seks vardı.

Bacağım titremeye başlayınca yerimden kıpırdadım.

"Ne oldu bebeğim?" diye sordu Eddie, saçımı kulağımın arkasına iterek. Bu yanlış gelmişti, ama o beni görmek için uçağa atlamıştı. Nazik davranmaya çalışmam gerekmez miydi?

"Hiçbir şey. Sadece..." Sadece ne? Bilmiyordum.

"Seni özledim, biliyor musun?" Eddie devam etti, çünkü benim neyim olduğunu gerçekten umursamıyordu. "Gittiğinde kalbim kırıldı."

"Neredeyse ölüyordum. Rehabilitasyona girdim." Sanki öylece kalkıp gitmişim gibi konuştu.

"Biliyorum ve senin için çok endişelendim. Seninle iletişime geçmeye çalıştım ama sen beni görmezden geldin. Sence bu beni nasıl hissettirdi? Erkek arkadaşım neredeyse ölürken, beni önemsizmişim gibi terk etti."

Bu benim açımdan çok kötü bir hareketti. Eddie benim için çok şey yapmıştı ve biz çıkıyorduk. Onu bir anda terk etmemeliydim. Ona açıklamalıydim ve... *Hayır!*

"Seni sevdiğimi biliyorsun, Cyrus. Birlikte çok iyiydik. Senin tuhafliklarını ve huysuzluğunu başka kimse anlayamaz."

O da bunu hiç anlamamıştı, ama sonra benimle kalmıştı, değil mi? Bu bir şey ifade ediyordu.

"Seni özgür kıldığımdan hoşlanıyorsun. Seni yargılamadan benim küçük fahişem olmana izin verdiğimden hoşlanıyorsun. Seninle ilgili yanlış olan hiçbir şey için seni yargılamadım."

Crow'un yaptığı gibi elinin tersiyle yanağımı okşadı, ama bu farklı bir duyuydu, tüylerimi diken diken etti. Beni zaten manipüle ediyordu, kafamın içine girmeye çalışıyordu ve bu işe yarıyordu. Eddie'ye geri dönmek çok kolay olurdu. Bana bakmasına, beni istenen biri gibi hissettirmesine ve diğer tüm pislikleri unutmam için bana uyuşturucu vermesine izin vermek.

"Sana bir hediye getirdim."

Elini geri çekip cebine soktu. Küçük beyaz toz torbasını çıkarmadan önce ne olduğunu zaten biliyordum.

Bütün vücudum gerildi, içimde bir ihtiyaç patlaması yaşandı. Kokain kullandığımda kendimi istenmeyen hissetmiyordum. Yalnız hissetmiyordum. Depresif ya da beni her zaman bunaltan diğer şeyleri bile hissetmiyordum.

Eddie poşeti açıp masanın üzerine koyarken ben konuşmadım. Sonra çantasını çıkardı, içinde aynası ve pipeti olan küçük bir deri kutu.

Aynanın üzerine bir çizgi çizdiğinde dudaklarımı yaladım.

Onun burnuna çekmesini izlerken yerinde duramadım.

Ter damlaları cildimde birikti.

Midem kramp girdi.

O kadar çok istiyordum ki, derimden çıkacak gibiydim. Bir çizgi daha çizdi. "Al bakalım bebeğim. Yardım edeyim."

Titriyordum, ihtiyacımdan dolayı midem daha da kramp giriyordu. Bana uzattı ama ben elinden itip attım, çantası ve beyaz toz halıya düştü.

"Ne oluyor, Cyrus!"

"Sana artık temiz olduğumu söyledim. O boku istemiyorum." Alnımdan ter damlıyordu, kalbim göğsümde sanki ödüllü bir boksör kum torbasına vuruyormuş gibi atıyordu.

"Tamam. İstemiyorsan, almak zorunda değilsin." Yine o gülümsemeyi gösterdi, sanki derimde örümcekler dolaşıyormuş gibi hissettiren gülümsemeyi. "Sadece beni istedin, değil mi? Beni ve sana ne kadar iyi baktığımı özledin. Kimsenin seni benim gibi istemeyeceğini biliyorsun. Kimse seni benim anladığım gibi anlayamaz." Yaklaştı ve dudaklarını benimkilere bastırdı, ama ben ona karşılık vermedim. "Senin için buraya kadar uçtum. Başka kim bunu yapardı? Başka kim seni bu kadar sevebilirdi? Sana karşı ne kadar iyi davrandığım için bana borçlusun. Senin için yaptığım onca şey için." Beni tekrar öptü, elleri yüzümde yumuşakça dolaştı.

Bu yanıltı. Benim istediğim bu değildi. "Sana söyledim, sadece bir arkadaşla ihtiyacım vardı." Neden Melody'ye gitmemiştim? Bana numarasını vermişti, hala Tranquil Brew'da her gün benimle konuşuyordu. Benim arkadaşım olmak istiyordu. Ama o beni gerçekten tanımıyordu.

"Sen erkeklerin sadece arkadaş olabileceği türden bir adam değilsin, bebeğim. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum, ama buraya gelmeme değmez."

İçimde öfke yükseldi, şiddetli ve beklenmedik bir şekilde. Eddie'yi benden uzaklaştırdım. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve kanepeden düşerek kafasının arkasını sehpaye çarptı.

"Seni aptal orospu çocuğu." Göz bebekleri kocaman olmuştu, daha önce onda hiç görmediğim bir öfkeyle genişlemişti. Ayağa kalktı, yumruğu havada uçtu ve yüzüme çarptı. Vurduğu yerde acı patladı.

Hâlâ kanepede oturuyordum, gözüm şimdiden şişmeye başlamıştı. Eddie üstümde duruyordu, ben de tekme attım ve testislerine isabet ettim. Çılgılık attı ve yere düştü.

"Ne oluyor lan, Cyrus. Seni aptal pislik. Sen bir hisin. Hiten de aşağısın."

"Defol!" Bütün vücutum öfke ve acıdan titriyordu. "Defol git benim dairemnden!"

Hareket etmediğinde, ayağa kalktım ve onu kapıya sürüklemeye başladım. Eddie beni itti ve ayağa kalktı.

"Ben olmadan hiçbir şey olamazsın. Kimse seni istemez." Sonra daireden çıkıp kapıyı arkasına çarptı.

Yüzüm ağrıyordu, gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. Yatağa girip bir daha çıkmak istemiyordum. Gözüme buz koymam gerekiyordu, ama bunun yerine kapıya sürünerek gittim ve Eddie'nin geri gelmemesi için kapıyı kilitledim. Sonra aynayı ve pipeti kırdım, çöp kutusuna attım. Kokainin kalıntılarını temizlemek için elektrikli süpürgeyi çıkardım, böylece halımı koklamaya çalışmak zorunda kalmayacaktım.

Yatağa düştüm, Eddie'yi aramadan öncekinden daha da yalnızdım.

ONUNCU BÖLÜM

Crow

Henüz kar yağmamış olsa da havada karın kokusunu alabiliyordum. Dondurucularım etle doluydu, dolaplar ve ekstra depolar kuru ve konserve gıdalarla doluydu. Üç buzdolabı da doluydu. Elektrik kesintisine karşı bir jeneratör, onu çalıştırmak için benzin, iki kış geçirmeme yetecek kadar odun ve önümüzdeki birkaç ay için ihtiyacım olan hemen hemen her şey vardı.

Kasabaya son yolculuğum için yola çıktığımda kamyonetim yolda sarsılıyordu.

Kapıdan çıktığım anda, üzerime ağır bir yük çöktü.

Kış benim için iyi olurdu. Boşluğa ihtiyacım vardı, *onu* görmek zorunda olmadığım daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Onun benimle konuşmaya çalışmadığı ve benim uzak durmak için kendimle bu kadar mücadele etmek zorunda olmadığım bir zamana. Bana yakınlaşmaya çalışmasının hiçbir faydası olmazdı. Bu sadece ona zarar verirdi ve içten içe Cyrus'un hayatında çoğu insandan daha fazla acı çektiğini biliyordum. Belki de bu yüzden bana çekildi, ama anlamadığı şey, benim başka birine verecek hiçbir şeyim olmadığıydı. Biriyle nasıl arkadaş olunacağını bile bilmiyordum, artık bilmiyordum, eğer başlangıçta bilmiş olsaydım bile. Ve kendime dürüst olursam, bugün şehre gitmeme bile gerek olmadığını itiraf ederdim. Zaten ömür boyu yetecek kadar erzak stoklamıştım.

Ama onu düşünmeden edemiyordum, göğsümde yanlış ve rahatsız edici bir his oluşuyordu çünkü tüm düşüncelerim onunla dolu olmamalıydı. Takıntılı. Ele geçirilmiş. Her ikisi de uyuyordu ve zaman geçtikçe bu his daha da büyüyordu.

Önce hırdavatçıya gittim, onun orada olmamasına rahatlamış mıydım yoksa üzülmüş müydüm, emin değildim.

Cyrus'la ilgili tüm düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak, sonra markete gittim. Her zamanki gibi, insanlar beni izliyor ve koridorlarda dolaşırken hakkımda konuşuyorlardı. Son zamanlarda Billy ve arkadaşlarıyla herhangi bir sorun yaşamamıştım, muhtemelen zarar görmekten korktukları içindi. Yine de, ara sıra onlarla uğraşmak zorunda kalıyordum ve bir dahaki sefere kendimi kontrol edebileceğimi umuyordum

kendimi kontrol edebileceğimi umuyordum. Cyrus olmasaydı, durmayabilirdim.

Birkaç şey aldım, ama üzerimdeki bakışlar cildimi gerginleştiriyordu, sırf bana öyle bakmaları için bir neden vermek için bile olsa, hepsine saldırmak istiyordum.

Ödemeyi yaptım, poşetleri kamyonetime koydum, oradan bir an önce uzaklaşmaya hazırdım ki, ensemde bir karıncalanma hissettim. Başımı kaldırdığımda Cyrus'un elinde bir çanta ile eczaneden çıktığını gördüm, büyük bir paltoya boğulmuş gibiydi. Onda farklı bir şey vardı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Başını bir bere örtüyordu, bakışları aşağıya doğru eğikti, vücudu neredeyse kendi üzerine kıvrılmış gibiydi.

Onunla daha da fazla ilişki kurmak yanıltı, ama kapıyı çarptım ve botlarımla park yerinde yüksek sesli, sert adımlarla yürüdüm.

Beni duyup duymadığını ya da hissedip hissetmediğini bilmiyordum, ama aniden başını kaldırdı, bakışları benimkilere kilitlendi, tam da göğsümün derinliklerinden derin bir gürültü yükselmeye başladığı sırada. Elini yüzünü kapatmak için kaldırdı, ama çok geçti, tek görebildiğim siyah gözüydü. Dışlerimi gıcırdattım, burun deliklerim genişledi.

"Wh-o." Tek kelime bozuk bir şekilde çıktı ve aniden, sesimi doğru duyulacak şekilde yeterince kullanmadığım için kendimden nefret ettim, içimde kabaran öfkenin sesimi çıkarmamı zorlaştırmamasından nefret ettim.

"Seni ilgilendirmez."

"*Kim?*" Tekrar sormayı başardım. Öyle çok öfkelenmişim ki, kemiklerim kırılacak, orada toz olacak sandım.

"Bitti ve ben hallettim."

Bunu yaptığından şüphem yoktu. Yüzeyin altında, avını takip eden bir aslan gibi kaynayan gücünü hissedebiliyordum. Cesur küçük kuzu, hayatı boyunca kendini korumak için uğraşmış ve hala dimdik ayakta duruyordu. Hiç kimse ona bakmış mıydı? Onu sevmiş miydi? Annesinin inanılmaz bir insan olduğunu söylemişti

—o kişi miydi? Hayatımın ilk on sekiz yılını, böyle birine sahip olmadığımı düşünerek geçirdim ve annemin günlüğünü bulup onun benim için o kişi olduğunu keşfedene kadar buna ihtiyacım olduğunu fark etmedim.

Başka biri için böyle bir kişi olmak istemedim, bunun benim için bir olasılık olduğunu bile düşünmedim. İnsanlar kafa karıştırıcı, sinir bozucuydu ve onları sevmiyordum... ama onu seviyordum. Ayak bileğini burktuğunda ona bakmak istemiştım, şimdi bu duygu daha da yoğunlaşmıştı. Ona bunu yapan her kimse, onu çıplak ellerimle parçalayacaktım.

Düşük ve öfkeli bir şekilde hırıldadım.

Cyrus beni geçmeye çalıştı ama ben onun önüne geçerek yolunu kapattım. Diğer yöne doğru bir adım atmaya çalıştı, ben de aynısını yaptım.

"Anlıyorum... neden burayı sevdiğini. Bir şekilde bu inziva ve sessizlik, kafamdaki sesleri susturmaya yardımcı oluyor."

Kolunu tutup onu kamyonetime doğru çekmeye başladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Cyrus benim tutuşumdan kurtulmaya çalıştı, ama ben ona izin vermedim, o kurtulmaya çalışırken ben yürümeye devam ettim. "Ne oluyor Crow? Bana bu morluğu yapan adama yaptığım gibi senin de hayalarına tekme atmamı istemiyorsan, bana ne olduğunu anlatsan iyi olur."

Onu tekmelemişti. Gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Bu hareket bana o kadar yabancıydı ki neredeyse tökezleyecektim. En son ne zaman gülmüştüm? En son ne zaman gülümsediğimi hatırlayamıyordum.

Kamyonetime vardığımızda, yolcu kapısını açtım ve ona içeri girmesini işaret ettim.

"Hayır."

Tekrar işaret ettim, ama o kollarını kavuşturdu, çantası hala elindeydi ve yerinde durdu. "Ne anlamı var ki? Beni tanı mıyorsun bile. Biri bana vurursa ne olur ki?"

Dudaklarımdan bir başka homurtu çıktı, çünkü umurumda *olmamalıydı*. Ama umurumdaydı. "Belki de dayak yemekten hoşlanıyorum. Belki sevişiyorduk ve o..."

Artık daha fazla dinleyemeyeceğim için elimi ağzına bastırdım. Beni kızdırmaya, sinirime dokunmaya çalışıyordu ve başarılı oluyordu. Sesimi alçaltıp ağzımı dudaklarına yaklaştırarak, "Bin. Sikişmek için. Kamyonete." Cyrus bana yaslandı, sonra vücudu titremeye başladı. Derin bir nefes aldım, kokusunu içime çektim. Cyrus'un tatlılığı ve arzuyla sarılmış korkusu, sıkımı zonklatan baş döndürücü bir kombinasyondur. "Hemen."

Biraz geri çekildiğimde gözlerimiz buluştu. Beni inceledi, bunu anlamaya çalıştı, beni anlamaya çalıştı, ama bu imkansızdı. Ben normal değildim. Ben... açıklanamaz birisiydim. Kenarda yaşayan adam.

Gördüğü şey ne olursa olsun, arabaya binmeden önce dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Emniyet kemerini alıp ona doladım ve kilitledim.

"Kaçmamı engellemeye mi çalışıyorsun? Bir düğmeye basabileceğimi biliyorsun."

Ama o bunu yapmazdı. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Yapmazdı çünkü yapmak istemiyordu.

Tek kelime etmeden kapıyı kapattım, etraftan dolaştım ve sürücü koltuğuna oturdum.

Dağa doğru ilerlerken ilk birkaç dakika sessiz kaldık. Koltuğunda kıpır kıpırdı ve ara sıra elini kaldırıp gözünü kapatıyordu.

"Ben zayıf değilim. Aptalca kararlar alabilirim, ama zayıf değilim ve kendimi gerçekten koruyabilirim."

Bundan hiç şüphem yoktu. Hem de hiç.

"Eski erkek arkadaşımı. Kendimi yalnız hissediyordum. Ruh sağlığım çok kötüydü ve onu aradım. Uyuşturucu kullandığım zamanlarda da benim tedarikçimdi. Kokain getirdi ve ben neredeyse kullanacaktım. Sevişmek istedi ve hayır cevabını kabul etmedi. Onu aramamalıydım. Aptalca bir hataydı."

Direksiyonu sıkıca kavradığım için ellerim ağrıyordu. "Onu bir daha arama."

O irkildi. "Evet, aptal olduğumu biliyorum. Bana söylemene gerek yok. Tabii ki beni görmeye gelmek için bir karşılık isteyecekti."

Kalbim göğsümde çarparken, neredeyse yoldan çıkıyordum. Cyrus onu suçladığımı sandı.

"O," diyebildim sadece. "O kim?"

Kafamı salladım, kendime kızmıştım. "Senin. Suçun. Değil."

Cevap vermedi, ama ona baktığımda Cyrus'un bana inanmadığını görebiliyordum. Tek düşünebildiğim, o pisliğin ellerinin onun üzerinde olduğu idi. O kadar alçalmış ki o pisliği aramıştı ve bunun benimle, ona davranışım ile bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Belki de benim hatamdı.

"Neden beni dağa götürüyorsun? Beni orada istemediğin belli. Aylardır benimle konuşmuyorsun. Ben seninle konuşmaya çalıştığımda beni görmezden geliyorsun ve şimdi de gözümde küçük bir morluk var diye - bu arada, bu şimdiye kadar geçirdiğim en kötü yaralanma değil - birdenbire beni kaçırıyor musun? O gitti. Birkaç gün oldu ve bana sinirli bir mesaj attı. Denver'a döndüğünü biliyorum, bu yüzden benimle uğraşmana gerek yok."

Onunla uğraşmak. Onunla yapmak istediğim çok şey vardı ve bazı yönlerden bu benim için işleri zorlaştırırsa da, onun için kendimi zorladığımı hissetmiyordum.

kendimi onun için zorluyormuşum gibi hissetmiyordum. Bu... bir ihtiyaçtı.
Şimdi onunla ne yapacağımı bulmam gerekiyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Cyrus

CROW CEVAP VERMEDİ, ama ben de cevap vermesini beklemiyordum. Kafamı pencereye yaslayıp, o evine giderken dışarıdaki dünyayı seyrettim. Kamyonete binmek zorunda kalmamıştım. Bunun başka bir hata olma ihtimali yüksekti, ama beni ne kadar kızdırsa da gitmek istedim. Beni korumak için kullandığı ilkel yöntemlere öfkelenmem, kendimi koruyamayacağımı düşündüğü için incinmem, ama aynı zamanda istenildiğimi hissetmem ve mutlu olmam mantıklı değildi.

Crow'un benden ne beklediğini bilmiyordum. Belki bir keresinde ona yemek getirmiş olmam ve beni çaresiz görmesi nedeniyle garip bir yükümlülük hissediyordu. Belki de Eddie gibi eşcinseldi ve bir delikten başka bir şey istemiyordu. Aradaki fark, Crow'la bunu kabul etmeye hazır olmamdı. Vücudumu onunla isteyerek paylaştım.

Belki de beni bu tek kişilik tarikata katmaya çalışıyordu ve hala yetiştirildiği gibi inanıyordu: Dünyanın sonu gelecekti, ister Tanrı ister başka bir şey yüzünden, bilemezdim. Babası, Seçilmiş Olan, daha iyi bir dünya inşa etmek için geride kalanları aydınlatmak üzere *seçilmişti*. Seçilmiş Olan'ı takip etmek, dünyanın sonunun gelmesiyle yok olmamak için tek yoldu ve Crow, babasıyla birlikte liderlik etmeliydi, ya da her neyse.

Her halükarda, zaman gösterecekti, ben de gözlerimi kapatıp rahatlardım. Crow bana ne yaparsa yapsın. Eddie'ye karşı yaptığım gibi ona karşı direnme ihtiyacı hissetmedim.

Çakıl yola girdiğinde farkı hissettim. Kapı gıcırdayarak açıldı ve sonra tekrar hareket etmeye başladı. Motoru durdurup evinin yanındaki garaj yoluna park edene kadar gözlerimi açmadım.

Mevsimler değiştikçe biraz farklı görünüyordu — çiçekler azalmış, bahçe iki ay önceki kadar dolu değildi. Hava da daha karanlıktı, gökyüzü daha griydi ve havada soğukluk hissediliyordu.

Crow kamyonetten indi, sonra arka koltuktan çantalarını aldı. Ne yapacağımı bilmediğim için kıpırdamadım, ama sonra

ve bugün gibi bir günü hatırlatan gözleriyle beni bekleyerek izledi.

Onu takip ederek içeri girdim, o doğrudan mutfığa gitti ve market alışverişlerini yerleştirmeye başladı. Ona yardım etmeye çalıştığımda, "Otur" diye sertçe söyledi ve barındaki yalnız sandalyeyi işaret etti.

Sesinin tonunu, sertliğini ve beni bir battaniye gibi sardığını seviyordum. Belki bu mantıklı gelmeyebilir, çünkü sesi yumuşak değildi, ama cildime biraz daha sert, biraz daha ağır bir şeyin dokunuşunu seviyordum, tıpkı o rahatlatıcı battaniler gibi. Bu, kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu.

Crow market alışverişlerini yerleştirdikten sonra ekmek, mayonez, öğle yemeği eti ve diğer sandviç malzemelerini çıkardı. Anlaşılan açtı.

Onun marul, domates ve soğanla jambonlu peynirli sandviç hazırlamasını izledim. Sandviçi tabağa koydu, sonra bahçesinden topladığını düşündüğüm taze kesilmiş biberleri ve sebzeleri alıp tabağa ekledi ve bana uzattı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bu benim için mi?" O başını salladı. "Ye."

"Ya aç değilsem?"

"Kilo kaybediyorsun," dedi nazikçe, gözlerimi kaçırarak.

Buraya son geldiğimden beri birkaç kilo vermiştim, ama onun bunu fark edeceğini beklemiyordum. Kimse fark etmemişti, ya da fark etmiş olsalar bile hiçbir şey söylememişlerdi. Bazen yemekler benim için diğerlerinden daha ilgi çekici oluyordu. Her şey ruh sağlığıma bağlıydı. İlaçlar bazı insanları daha fazla yemeye teşvik ediyordu, ama benim üzerimde öyle bir etkisi yoktu.

Aç hissetmeme rağmen sandviçi aldım ve bir ısırık aldım. Beni düşünmesi, ihtiyacım olduğunu düşündüğü için bana yemek hazırlaması çok nazikti. Ayrıca, ilaçlarımı almak için eczaneye yürürken kahvemi içmiştim ama başka bir şey yememiştim.

Crow buzdolabından buzlu çay çıkardı ve ben "Soda var mı? Tercihen kafeinli bir şey?" diye sordum, çünkü kafeine ihtiyacım vardı. Kafasını salladı ve beni yargılayan bir yüz ifadesi yaptı. "Sodanın nesi var?"

Yine cevap vermedi. Bu da The Enlightened'dan bir şey miydi? Gazoz yok mu? Ama şaşırtıcı bir şekilde, onun sessizliği beni rahatsız etmedi.

Bana buzlu çay hazırladı, böylece en azından biraz kafein alabilecektim, sonra kollarını kavuşturdu, buzdolabına yaslanarak beni yemek yerken izledi. Ve beni izledi derken, bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum.

, bu da yanaklarımı kızarttı çünkü yemek yerken izlenmek garip ve biraz utanç vericiydi.

"Sen eşcinsel misin?" diye sordum. Bu sadece benimle yatmakla mı ilgiliydi? Crow kaşlarını çattı. "Ben... hiçbir şeyim."

Bu ne anlama geliyordu? Aseksüel miydi? Kimseye ilgi duymuyor muydu? Seks istemiyor muydu? Ya da belki... "Hiç...?" Tanrım, bakire miydi? Ama bu mantıklıydı. On sekiz yaşından beri burada tek başına yaşıyordu.

"Sikişiyorum. Sikişiyorum çünkü..." Ne söylemek istediğini ya da nasıl söyleyeceğini düşünür gibi nefes aldı, ya da belki de sesi normalden daha fazla çalışıyordu. "On altı yaşından beri."

"On altı?" diye bağırdım. Yani, ben de o yaşta yapmıştım, ama... "Burada tek reşit olmayan sendin..." Bu da onun daha büyük biriyle seviştiği anlamına geliyordu.

Bakışları soğudu, beni titretmeye yetecek kadar buz gibi bir hava yaydı. Kendini kapattı, onda gördüğüm nezaket tamamen yok olmuştu. Artık onu araştırdığımı biliyordu - ya da insanlar bana anlatmıştı - ve bunu açıkça sevmiyordu.

"Özür dilerim... Ben..."

"Bir daha. Bu. Konuyu. Açma." Sözleri kesik kesikti, ama beni geri çekilmeye iten bu değildi; her birinin içindeki zehirli dil idi.

"Özür dilerim. Ben öyle demek istemedim..."

"Ye." Yine yemeğimi işaret etti.

Her ne sebeple olursa olsun, bu beni çok kızdırdı. "Biliyor musun Crow? Siktir git. Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Önce beni ormanda takip ediyorsun, sonra ben kendimi yaraladığımda beni evine götürüyorsun. Bana bakıyorsun, bileğimi buzluyor ve sarıyorsun, uyuduğumu *ve işlediğimi* izliyorsun. Bana koltuk değneği veriyorsun, sonra beni yolcu ediyorsun ve *aylarca* beni görmezden geliyorsun. Beni önemsizmişim gibi hissettiriyorsun ve anlıyorum, beni tanıımıyorsun. Ben senin için önemsizim. Sonra birdenbire morarmış gözümü görüp koruma moduna geçiyorsun, beni dağa zorla götürüp, ne olup bittiğini hiç anlamadığım halde bana yemek yediriyorsun! Bıktım artık!"

Tabureden kalktım, arkamda sert ahşap zemine çarptığını duydum. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtığım anda Crow'un eli ahşap kapıya indi ve kapıyı tekrar kapattı.

Sırtıma bastırdı, nefesini kulağıma sıcak ve sertçe üfledi ve ben de muhtaç bir sürtük gibi ona karşı iterek, onun

sıcaklığını tadını çıkardım, iyi bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı, bana hayatta olduğumu hatırlatan bir şey.

Crow keskin bir nefes aldı, sonra sanki kokumu sonsuza kadar duyularına emmeye çalışır gibi bir nefes daha aldı. Eli kalçama indi, tuttu, sıkı, o kadar sıkıydı ki iz kalacağını biliyordum, ama bırakmasını istemedim. Bırakırsa ölebilirdim.

Eşcinsel mi, heteroseksüel mi, yoksa cinsel olarak aktif mi olduğunu bilmiyordum, ama ona tekrar karşı koyduğumda, fermuarının arkasındaki sert ereksiyonunu hissettim. Ona erimek istedim, kim olduğumu unutana kadar, onun bir uzantısı olana kadar beni sertçe sikmesini istedim.

Bu çok fazlaydı. Birine, özellikle de tanımadığım bir erkeğe karşı hissedilecek ham, takıntılı bir duyguydu, ama içim hep kırık ve belki de bu sadece başka bir yoldu.

"Crow." Adı nefes nefese dudaklarımdan döküldü ve geçen seferki gibi, onu içinde bulunduğu trans halinden çıkardı. Vücudu kaskatı kesildi, eli gevşedi, ama ben onu yakaladım ve kendime doğru çektim. "Lütfen. Buna ihtiyacım var. Beni istiyorsan, lütfen durma."

Onun homurtusu, daha önce ondan duyduğumdan daha derin, daha acil ve vahşiydi. Elini çektiğinde, duracağını sandım, ama tek yaptığı, iki eliyle kot pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açmaktı. Onları ve iç çamaşırımı uyluklarımdan aşağı yırttı, sonra arkamda çöktü, kalçalarımı ayırdı ve içine daldı.

Bir an için gerildim, ama eczaneye gitmeden önce düş almıştım, yani sorun olmamalıydı. Crow deliğimi yaladı, onu adeta yiyip bitirdi, sanki bana açmış gibi ileri geri sürtündü. Zevk, omurgamdan aşağıya doğru titremeye yayıldı, içimde havai fişekler patladı.

Bacaklarımı daha fazla açamadığında inledi. Pantolonumu dizlerime kadar indirdi, tükürdüğünü duydum ve sonra Crow kalın parmağını içime soktu. "Tanrım, evet!" diye bağırdım. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Beni parmağıyla sıkı, prostatımı okşadı ve sikimi arzuyla titretmeye başladı. Tek duyduğum onun derin nefesleri, önce bir, sonra iki parmağıyla beni sıkıtiği sesiydi. Dar ve olması gerektiği kadar kaygan değildi.

İnledim ve bir şekilde bunun farklı olduğunu anlayabildi. Crow geri çekildi, ama ben "Lütfen durma" diye yalvardım, o da parmaklarına tekrar tükürdü ve

beni tatmin etmeye devam etti. Yine ağzını kullandı, ikisini dönüşümlü olarak kullanarak beni açtı, yumuşattı ve sikine hazırladı.

Ben de onun kadar vahşi ve çılgındım. "Sik beni. Beni sikmen lazım." O anda, bunun beni hayatım boyunca ayakta tutabileceğini, başka hiçbir şeyden daha iyi olacağını hissettim. Mantiğim bunun yanlış olduğunu söylüyordu, ama o anda umurumda değildi.

Crow ayağa kalktı. Pantolonunun düğmelerinin açıldığını duydum ve onu aşağı çektiğini hissettim. Daha fazla tükürük vardı, onunla sikini okşadığını biliyordum. Bu acıtacaktı, ama ona sahip olmamak kadar acıtmayacaktı.

Siki başı kıkımın kenarına bastırdı. İttirdi, tanıdık bir baskı hissettim, ama biraz daha fazlaydı çünkü kayganlaştırıcı yoktu ve Crow'un iri bir adam olduğunu anlayabiliyordum. Bana zarar vermemek için yavaşça devam etti. Ellerinden biri ağzıma uzandı. Parmaklarını içeri bastırdı, ben de ona izin verdim. Diğer eliyle penisimi kavradı ve okşamaya başladı. Kıkıma, ağzıma girip beni mastürbasyon yaptı, sonra ön sıvımı ve tükürüğümü alıp penisini biraz daha kayganlaştırmaya çalıştı.

"Devam et," diye yalvardım.

Sonra, sanki birbirimizin zihnini okumuş gibi, Crow ileri doğru ittiğinde ben de geriye doğru ittim. Beni doldurdu, ben onun adını söylerken nefesini boynuma üfledi. Crow'un kalçaları geri çekildi, sonra tekrar ileri doğru fırladı.

Evet, evet, evet!

Yine beni mastürbasyon yapmaya başladı, kıkıma girip çıkıyordu, penisi prostatıma sürtünüyordu. Vücuduma verdiği baskı ve yanma hissini hoş karşıladım. Konuşmasını istedim ama konuşmadı. Beni öpmesini istedim ama onu da yapmadı. Yine de beni sikişi beni başka bir zamana, başka bir yere götürdü, kötü şeylerin hiçbiri yaşanmayan ve tek yaptığım bu kadar zevk almaktı.

Eli boğazımı sıktığında, bir an donakaldım. Hayır demediğimde, Crow sıkışını daha da güçlendirdi. Çok fazla değil, ama orada olduğunu anlayacak kadar. İstersen beni boğabilir ve kimse bilmez. Beni boğarken sikip öldürebilir ve kimse beni özlemez. Yapmazdı, ama yapabileceğini bilmek beni daha da uçurdu.

Orgazmım ansızın geldi, sanki denizin çok açısına çıkmış ve acımasız dalgalar tarafından cezalandırılıyormuşum gibi içime daldı. Bağırđım, boşalırken testislerim gerildi, başım dönüyordu ve penisimden boşaldım.

Crow penisimi bıraktı, sert sakalını tenime sürttü, sonra omzumla birleştiği noktada boynumu ısırđı. Keskin bir acı deldi

Vücudu arkamda sarsılırken ve kasılırken, testisleri kıcıma boşalıyordu.

Prezervatif olmadan.

Bunu hiç düşünmemiştim.

Crow hemen hareket etmedi, penisi yumuşayana kadar içimde kaldı. Sonra bir adım geri attı, uyluklarından öteye geçmemiş kot pantolonunu yukarı çekti ve odadan çıktı, beni orada, pantolonum ayaklarımın dibinde, deliğimden onun spermi damlayarak bıraktı.

Kendimi tamamen yalnız hissettim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Crow

Kafamda çok fazla düşünce dolaşıyordu, tek bir şeye odaklanamıyordum. Cyrus'u oturma odamda yalnız bıraktığım için paniklemişim. Chosen kendi alanı ve eşyaları konusunda çok titizdi ve ben de öyle olmayı öğrenmişim. Onun eşyalarına asla dokunamazdık. Mahremiyetine, kilitlerine ve başkalarını uzak tutmak için kullanabileceği her şeye sahip olan tek kişi oydu, ama kimse onu uzak tutmak için bunları kullanamazdı.

Ayrıca, bunca zamandır burada tek başıma olduğum için, evime başka birini nasıl alacağımı, onu eşyalarım ile yalnız bırakıp bana karşı kullanabileceği bir şey bulma veya benim olan bir şeyi alma şansı vermeyi bilmiyordum.

Bundan daha da güçlü olan, vücudumda vahşi, evcilleştirilmemiş bir hayvan gibi dolaşan arzuydu. Onu sert ve hızlı bir şekilde almıştım, ama bu yeterli değildi. Sikimi onun vücuduna tekrar tekrar gömmek, ikimiz de hareket edemeyecek hale gelene kadar onu sikmek istedim, çünkü hayatımda hiç *böyle bir şey* yaşamamıştım. Hillary ile birlikte olmak kafa karıştırıcı ve bir zorunluluktu. Bruce ile birlikte olmak boşalmanın bir yoluydu ve evet, Cyrus'u sikmek de aynıydı, ama aynı zamanda her şeyi tüketen bir şeydi, bu acının asla dindirilemeyeceğini hissediyordum.

Dilimle yaptığım şey bile, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi — birini yalamak, birini tatmak. Bu dürtünün nereden geldiğini bile bilmiyordum, sadece onu tatmak istediğimi, onu tatmazsam öleceğimi biliyordum.

Ve sonra suçluluk duygusu vardı. Onunla sevişmiş ve içine boşalmıştım. Onu sanki bir delikten başka bir şey değilmiş gibi kullanmıştım. Ona sert davranmıştım, oysa eski erkek arkadaşı, benim yaptığım gibi onu kullanmak istemiş ve gözünü morartmıştı. Cyrus onu davet ettiği için beklentileri vardı, ama şimdi ben... ne yaptım? Ona neredeyse aynı şekilde davrandım, sanki onun kıcı, onunla yaptığım her şeyin bedeliymiş gibi. Bu düşünce midemi bulandırdı. Kendimden nefret etmeme neden oldu.

Ama yine de ona ihtiyacım vardı.

Onu yalnız bıraktın. Toplarını kışına boşalttın ve onu orada çıplak bıraktın.

Şifonyerimde eski bir flanel pantolon buldum. Ona çok büyük gelirdi, ama idare etmek zorundaydı. Bir gömlek aldıktan sonra, odamın yanındaki banyoya gidip ona bir havlu aldım.

Oturma odasına geri döndüğümde, Cyrus pantolonunu giymişti. Kışının benim spermimle yapış yapış olup olmadığını, onun teninde kendi kokumu, vücudunun bana verdiği zevki koklayıp koklamadığımı merak etmeden edemedim.

Elimdeki giysilere doğru başımı salladım. Ona özür dilemek, açıklamak ya da iyi olup olmadığını sormak için bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum, ama o anda kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Bu bir hataydı. Bu küçük kuzu, benim gibi biriyle burada olmaktan daha iyisini hak ediyordu.

Cyrus tek kelime etmeden kıyafetleri aldı ve banyoya doğru gitti. Onu takip etmemeliydim. Bu yanlıştı, mahremiyete hakkı vardı, ama ayaklarım yine de hareket etti.

Ona yakın olmak istiyorsun. Seni büyülemiş. Sadece kendi alanına birinin girmesinden endişe duyduğun için değil.

Kapıyı benim için açık bıraktı.

"Arkamı dönebilirim," dedim

ona.

"Bana bakabilirsin. Bakılmayı severim," dedi, ama sonra bana sırtını döndü.

Cam duş kapısını açıp, sanki evindeymiş gibi düğmelerle oynarken gözlerimi ondan ayırmadım. Bu, benim yeniden inşa ettiğim evde kimsenin yaptığı bir şey değildi. Ama o üzgündü. Rahat değildi. Onu incitmişim, onu daha önce olduğundan daha boş ve yalnız hissettirmiştim.

Cyrus ayakkabılarını çıkardı, sonra giysilerini çıkardı. Benden saklanmadı ve ben de kafam karışık olsa da, vücudunu görsel olarak değerlendirmemi gizlemedim.

Çok zayıftı, cildi çok solgundu, ama benim için dokunmamam gereken ama ellerimi ondan çekemediğim güzel bir şeydi ve bir keresinde onu raftan aldığım da düşürüp kıracaktım. Bunu biliyordum, ama yine de onu tekrar tekrar alacağımı da biliyordum çünkü bunu yapmamak içimden gelmiyordu. Ona çok bağımlıyım, ona çok takıntılıyım.

Kollarında ve bacaklarında hafif bir koyu renkli tüyler vardı ve onu çok sıkı tuttuğum yerlerde kalçalarında izler vardı. Penisini yumuşaktı, glansında kurumuş sperm vardı. Benimkinden daha yüksekte duran testislerinin üzerinde sarkıyordu. Cyrus arkasını döndü ve duşa girdi, kı ı mükemmel, yuvarlak ve sıkıydı.

Boynundaki mor leke gözlerimi çekti. Orada diş izleri bırakmış mıydım? Tekrar yapmama izin verir miydi?        onun üzerinde iz bırakmak istiyordum.

Cyrus'un duş alıp vücudunu temizlemesini izledim. Sanki ben orada değilmişim, her hareketini incelmiyormuşum gibi, vücudunda utanç duygusu yoktu. Kı ına geldiğinde parmaklarım seğirdi, onun içinde olduğumun kanıtını silişinden, spermimin bir kısmının yıkanıp gideceğinden nefret ettim.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, prezervatif kullanmadan birinin içine boşalmamıştım.

Cyrus için yanlış yaptığım, ama bana doğru gelen başka bir şey.

Birkaç dakika sonra suyu kapattı, dışarı çıktı ve kendini kurulamak için havluyu aldı. Yaptığımız şeyden dolayı sikim hala yapış yapıştı - benim spermim ve onun kı ı - ama onu izlerken tekrar şişmeye başladı.

Altıları kalçalarında bol duruyordu, tiş rt m de ona büyük geliyordu.

Cyrus ayakkabılarını ve kirli kıyafetlerini aldı. "Bunlarla ne yapayım?" Sesi çok yumuşaktı, kırılmıştı, ama önemli olan konularda benimkinden daha güçlüydü,        en azından onu kullanıyordu.

Onları ondan aldım, koridordaki çamaşır makinesinin önünde durdum, içine attım ve makineyi çalıştırdım. Ayakkabılarını yanına koydum.

Onunla konuş. Ona bir şey söyle.

Ama ben onu sadece oturma odasına yönlendirdim. Tabağı hala tezgahın üzerindeydi, yarısı yenmiş bir sandviç ve dokunulmamış sebzelerle. Ona işaret ettim, ama Cyrus başını salladı. Onu tezgaha doğru çekmeye çalışırken kolumu onun koluna doladım. Ona yemek yedirmeyi istemiştım, ama tek yaptığım ona atlayıp bir hayvan gibi onunla  iftleşmektir. Yemek yemesi gerekiyordu.

"A  değilim Crow. Ne zaman yemek yiyeceğimi sen söylemezsin." Kolunu benden çekip aldı ve içimde öfke kabarmış olsa da, ona izin verdim.

Odayı dolaşarak eşyalarımı inceledikten sonra kitaplığa doğru yöneldi. Her bir kitaba dokundu, parmaklarını kitapların sırtlarına gezdirdi, bu da beni rahatsız etti ve isteksizce ona serbestlik tanıdığım için yerimden kıpırdadım. Yine de onu benim kıyafetlerimle görmek hoşuma gidiyordu, kıyafetlerimde onun kokusunu ve

benim kokumun onun gözeneklerine sızmasını istiyordum, böylece ona yaklaşan her erkek Cyrus'un teninde benim kokumu alacaktı.

Sonunda raftan bir kitap aldı, kanepeye götürdü ve kendini daha küçük göstermeye çalışır gibi köşeye kıvrıldı.

Yine onun karşısındaki sandalyeye oturdum, Cyrus'un evime geldiği ilk gece oturduğum sandalyeye, ve sadece onun okumasını izledim.

*

Birkaç saat sonra, Cyrus kitabının üstünden bana baktı. "Acıktım," dedi tereddütle, sanki bunu itiraf etmek istemiyormuş gibi.

Yine, bana hiç tanıdık gelmeyen bu harekete gülümsemek için kendimi zor tuttum.

Başımı salladım ve mutfığa gittim. O kanepeden kalkmadı, bacaklarını ben buzdolabından tavuğu çıkarıp baharatlayıp tavaya koyarken bacaklarını kısırmıştı.

"Merak ediyorsan, negatifim. Biraz sürtüğüm ve birçok erkekle yattım." İçimden gelen düşük bir hırıltıyı durduramadım, ama Cyrus fark etmedi ya da görmezden geldi. "Ama düzenli olarak test oldum. Rehabilitasyondan çıktığımda tekrar kontrol ettirdim ve beni rehabilitasyona gönderen o geceden beri kimseyle birlikte olmadım. Ama o gece dört kişi vardı. Bilmen gerekir."

"Yapma," diye tükürdüm, sonunda tekrar kelimeleri buldum.

Kitabı yere bıraktı ve bana doğru yürüdü. "Sana hakkımdaki gerçeği söylemem mi? Ben bir fahişe ve uyuşturucu bağımlısıyım, Crow."

Beni kızdırmaya, benden bir tepki almaya çalışıyordu çünkü... çünkü onu fahişe gibi hissettirmiştım. Onu kullanıp sonra terk etmişim ve bu, onun kendisi hakkında hissettiği olumsuz duyguları daha da güçlendirmişti. "Kapa çeneni."

"Bu doğru!" diye bağırdı bana.

"Kapa çeneni!" Ellerimi tezgahın üzerine vurdum. Nefesim sert ve hızlı çıkıyordu, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kelimeler kafamın içinde birbirini kovalıyordu, hiçbirini yakalamak zordu. Ona güçlü olduğunu, çok şey atlattığını ve kendini bir dağın tepesinde saklamadığını söylemek istedim. İnsanların ellerini kırmaya ya da koruyucu ailede kalan çocuklarla kavga etmeye kalkışmadığını. Annesinin kendisi için ölmesine izin vermediğini. Kasabaya gittiğimde onu izlemiştim, bir adamın cüzdanını geri verdiğini görmüştüm.

kahvehanenin dışında bıraktım, donanım mağazasında müşterilerle konuşmasını duydum. Nazik ve yürekli biriydi. Cesur ve... "Yemeğimi getirdin," dedim sadece.

"Tanrım, lanet olası yemek," diye küfretti Cyrus. "Bunu yaptım çünkü sana meraklıyım, çünkü dürüst olmak gerekirse, sana biraz takıntılıyım. İyi bir adam olduğum için değil."

"Peki ben öyleyim?" sözleri dudaklarımdan yumuşak ve kırık bir şekilde döküldü. Chosen'ı nasıl taptığımı, sırlarını sakladığımı ve onu kendi annemden bile üstün tuttuğumu bilmiyordu. Onun benimle gurur duymasını istediğim için onu körü körüne her yere takip edeceğimi, her şeyi yapacağımı, herkesi inciteceğimi bilmiyordu.

Bir parçam da bir gün Chosen olmak istemişti.

Bakışlarım tavuğa doğru kaydı ve onu çevirdim. "Hiç prezervatifsiz seks yapmadım." Sözlerim artık daha kolay çıkıyordu, çünkü onun bunları hak ettiğini biliyordum. "Hiç doktora gitmedim, ama evde test yapıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Hayatında hiç doktora gitmedin mi?" diye sordu ve bakışlarım uyarıcı bir şekilde ona yöneldi. "Üzgünüm. Bu çok korkutucu."

"Evde test kitlerim var çünkü seviştiğim bir adam var."

"Sadece onu kastetmedim. Genel olarak kastettim. Sağlıklı olduğundan emin olmak için bir doktora görünmelisin."

Ona söylediğim şey kısmen yalandı. Chosen'ın yöntemlerine inanan bir doktor vardı. İhtiyacımız olan şeylerde bize yardım ediyor ve erkekleri kısırlaştırıyordu. Gençken onu birkaç kez görmüştüm, ama Chosen sık sık doktora gitmemi istemiyordu.

Ancak bunları yüksek sesle söyleyemezdim, Aydınlanmışlar hakkında kimseyle konuşamazdım.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Test yaptırabilirim. Kar yağmadan önce dağıtma testi göndermek için hala yeterince zaman var." Sonuçlar e-posta ile geldi.

"Sorun yok." Giydiği gömleğin ucuyla oynadı — benim gömleğimle. "Yani kar yağdığında buradan ayrılamaz mısınız?"

Yemek yapmaya devam ettim. Onu görmezden gelme, sesimi içimde tutma isteği çok güçlüydü, ama onun için buna karşı koydum çünkü buna ihtiyacı olduğunu düşündüm. "Ne kadar yağacağına bağlı," dedim sertçe. "Tehlikeli. Bir noktadan sonra denemeyeceğim." Belki kar motosikletiyle olabilir, ama ona bunu söylemedim.

"Hiç yalnız hissediyor musun?" diye sordu cesur küçük kuzu.

İçim burkuldu. Cevap karmaşıktı ve cevabımın ona benimle ilgili bir sorun olduğunu daha da fazla göstereceğinden korktum. Bir bakıma, evet, yalnızlık hissediyordum, tüm hayatım boyunca hissetmişim. Kemiklerimin içinde, kafamın içinde yaşıyordu, ama bir de başka bir gerçek vardı. "Orası... burası kadar yalnızlık hissettirmez." Büyük bir grup insanın içinde olmak kimseyi daha az yalnız hissettirmezdi. Burası her zaman benim evim olacaktı. Ben her zaman bu dağa ait olacaktım.

Cyrus'un bakışları yukarı doğru fırladı ve benimkilerle çarpıştı. "Ben de öyle hissediyorum," dedi sessizce, sonra kanepeye geri dönüp oturarak okumaya başladı.

Onu bir süre izledim, kış boyunca benimle burada kalacağını hayal etmeye çalıştım... belki daha uzun süre. Sonsuza kadar. Çünkü onun gitmesini istemiyordum.

"Biliyorum... Sende görüyorum. Üzüntüyü. Gülümsediğinde bile sana yapışıyor."

Cyrus'un çenesi titremeye başladı, bakışları başka yere kaydı. "Başka kimse görmüyor. Ben iyi numara yaparım."

Bana karşı değil.

Ondan sonra konuşmadık, ikimiz için de zor bir durumdu sanırım. Akşam yemeğini bitirdim, sessizce yedik, Cyrus kanepede, ben sandalyemde. Tuvalet gitmesi gerektiğinde, tek başına gitmesine izin verdim, kalbim deli gibi atıyordu. Benim gitmem gerektiğinde, olabildiğince acele ettim, dışarı çıktığımda onun gitmiş olacağından endişeleniyordum.

Geç saatlerde esnediğinde ayağa kalktım. Yanına gittim ve elimi uzattım. Cyrus bir an elime baktıktan sonra elimi tuttu ve ben de onu ayağa kaldırdım.

Işıkları açmadım, bunu hiç yapmazdım, onu boş yatak odalarından birine götürdüm ve yatağı işaret ettim. Elim daha sıkı tuttu, sonra bıraktı, yürüyerek yatağa tırmandı.

"Benimle kalır mısın?" diye sordu.

Bu sözler beni doldurdu, hak ettiğimden fazlasıydı. "Evet." Işığı kapattım, duvara yaslanarak yere oturdum ve o uyurken bütün gece aynı yerde kaldım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cyrus

GÖZLERİM AÇILDI, pencereden ışık içeri giriyordu. Bakışlarım, dün gece oturduğu yerin tam olarak aynı yerinde duran Crow'a takıldı. Hiç kalkmış mıydı? Uyumuş muydu? Bazen insan gibi görünmüyordu, bizim gibi temel ihtiyaçları yokmuş gibi görünüyordu. Bu kulübede iki gece geçirdim ve her iki gecede de aynı yerde oturup bütün gece uyanık kaldı. Ya da ben fark etmediğimde kısa uykular uyudu.

Yana döndüğümde yüzümü buruşturdum. Dün popom ağrıyordu. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştım, bu yüzden kayganlaştırıcı kullanmadan bu kadar sert ve hızlı sevişmek pek akıllıca olmamıştı.

Crow kaşlarını çatı ve bunu fark etmesinden nefret ettim. Sessizce ayağa kalktı ve yatağa geldi. Güçlü elleriyle beni karnımın üstüne çevirdi. "Bekle. Ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol ediyorum."

Bir cevap aldığım için şaşırdım. Ama onun bozuk, kaba sesini sevdim. Beni sarmalayan ve boşluklarımı dolduran sesini sevdim. "Ben iyiyim."

Durakladı, konuşmadı, sanki bekliyor gibiydi ve ben hayır demediğimde, flanel pijamamı bacaklarımdan aşağı çekti, kalçalarımı ayırdı ve kıcıımı muayene etti. Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğinden emin değildim, ama beni kontrol edecek kadar önemseydi, rahatım ve sağlığımın onun için bir anlam ifade ettiği için içim rahatladı. Daha önce hiçbir erkek umursamamıştı.

Parmağı kenarımı okşadığında titredim, sabah ereksiyonum daha da kalınlaştı.

"Sanırım yırtık yok." Sesi artık daha yumuşaktı. "Bunu yapmamalıydım."

Artık sadece penisim değil, tüm vücudum kaskatı kesilmişti. "Beni siktiğin için pişman mısın?" Tabii ki pişmandı.

Crow hala deliğimi parmağıyla okşuyordu, ama artık tahrik olmuyordum.

"Hoşuma gitti," dedim ona. "Çok hoşuma gitti. Kendimi... sahip olunan, ele geçirilmiş hissettim." Ve kimse beni gerçekten istememişti. Eddie ve arkadaşları beni sikmeyi severdi, ama herhangi bir delik işlerini görürdü. Onlara, kimseye ait olduğumu hiç hissetmemiştim ve Crow için de durumun aynı olmadığını bilsem de, o anda bunu unutmak kolaydı.

Nefesi hızlandı, o kadar yüksek sesliydi ki duyabiliyordum. O kadar hayvaniydi ki, sanki burada yaşamak onu başka bir şeye dönüştürmüştü. Bunu durdurmalıyım... ama yine de ona karşı direnmek ve parmağını içime sokup sokmayacağını görmek istedim, ama yine de kötü kararlar benim tarzımdı. "Hoşuna gitti mi?" Aramızda sessizlik uzadı, içimdeki tüm iyi duygular, umut, gittikçe küçülüyordu. "Sormamalıydım."

Yataktan kalkmaya çalıştım, ama Crow üzerime bastırarak hareket etmeme izin vermedi. "Çok fazla," dedi sadece, ama bu iki kelime umduğumdan, inandığımdan daha fazlasıydı.

Kalbim gırtlığımda atarken, "Lütfen bir dahaki sefere beni terk etme" dedim. Çünkü bu, Eddie ile birlikte olmak gibiydi. Beni kullandılar ve işleri bittiğinde terk ettiler.

Bir dahaki sefere olmayacağını söylemesini bekledim. Öfkeyle çıkıp gitmesini bekledim, ama o sadece pijamamı tekrar kıcıma kadar çekti. Elimi tutup nazikçe çekti. *Gel*, Crow'un bitter çikolata rengi gözleri kelimeler olmadan söyledi.

Onu takip ettim. Crow beni, onun odası olduğunu düşündüğüm başka bir odaya, sonra da oradaki banyoya götürdü. Köşede büyük, derin bir küvet vardı, musluğu açtı ve küveti doldurmaya başladı.

Ne düşüneceğimi bilemeden donakaldım, hareket edersem Tranquility'de tek başıma uyanacağımdan korkuyordum.

Crow yanıma geri geldi, parmaklarıyla yüzümdeki çürüğü okşadı ve nefesim kesildi. Bana karşı çok nazikti... Oysa onun çok sert olabileceğini biliyordum. Gözümün önünde bir adamın elini kırmak üzereydi ve kim bilir başka neler yapmıştı, ama bana karşı inanılmaz derecede nazikti. Tabii sevişirken hariç, ama ikimiz de öyle olmasını istiyorduk.

Sonra flanel pantolonumu aşağı çekti, eğilerek bir ayağımı, sonra diğer ayağımı pantolonun içinden çıkardım. Penisim yarı sertleşmişti, ama o bunu görmezden geldi ve tekrar ayağa kalktı. Bir eli yine morarmış gözüme, diğer eli ise ısırdığı boynuma dokundu. Bakmadan da morardığını biliyordum. Eli, kalçalarımındaki parmak izlerinin yanına gitti.

"Aynı şey değil, Crow. Senin bana yaptıklarını istedim. Eddie bana kendini vermek istemediğim için vurdu. Üzerimdeki izlerini seviyorum. Daha fazlasını istiyorum."

Göz bebekleri büyüdü, ama cevap vermedi, bana dokunmadı, beni becermedi ya da onun gibi bir şey yapmadı. Bunun yerine, tekrar elimi tuttu, beni küvete götürdü ve içeri girmem için işaret etti. Ben de girdim, sıcak suya battım ve hayatımda hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Yatak odasında yaptığı gibi, Crow duvardan aşağı kaydı ve küvetin yanındaki yere oturdu.

"Banyoyu seviyorum," dedim, o sadece başını salladı. "Annem bana köpük banyosu alırdı. Ucuz olmasına rağmen her zaman alabileceğimiz bir şey değildi, ama o benim için alırdı. Köpük taşlar takar ve gülerdim. Çok basit ve çok eğlenceliydi." Neden ona bunu anlattığımı anlayamıyordum. Annem, hayatımda kutsal ve bana ait olan tek şeydi, ama onunla ilgili bu güzel anıları ona ilk kez anlatmıyordum. "Bir keresinde, duvarlara resim yapabilmem için bana özel bir boya almıştı. Çok eğlenmiştim." Crow'un yoğun bakışlarını hissederek kıkırdadım. Onun hikayelerini de duymak, benimle paylaşmasını istiyordum, ama Crow'un iyi anıları olup olmadığını bile bilmiyordum. Onun kültü hakkında pek bir şey bilmiyordum, hatta onun bu konuda ne hissettiğini bile bilmiyordum.

Su yükseldiğinde, eğilip benim için musluğu kapattı.

Ama bunu düşündüğümde – banyo, yemekler, beni nasıl becerdiği konusundaki endişesi – hayatında iyi bir şeyler olmalıydı, yoksa nasıl bu kadar cömert olmayı öğrenebilirdi? Ya da belki dünya böyle işlemiyordu ve bu sadece Crow'un doğasıydı – sert ve acımasız olabilirdi, ama aynı zamanda nazik de olabilirdi.

"Duş aldın mı?" diye sordum, o da başını salladı. "Dün yaptıklarımızdan sonra, muhtemelen temizlenmelisin." Crow'un tanıdık sessizliği ile karşılandığımda, "Sen de... benimle birlikte girebilirsin..." diye ekledim.

"Anlamadım."

"Birlikte banyo yapalım. Sen arkama oturabilirsin, ben de bacaklarının arasına uzanırım ve..."

"Hayır." Onun cevabına irkildim. "Hayır," dedi tekrar ve başını salladı. "Bu. Bunu anlamıyorum." Crow ikimizin arasında gidip geldi. "Hiç... arkadaşım olmadı. Ya da partnerim. Ondan önce bile..." Gözlerini kapattı ve birkaç derin nefes aldı. Kültte geçirdiği zamanlardan bahsetmekten hoşlanmadığı belliydi. "O farklıydı. Bunun ne olduğunu bilmiyorum, nasıl yapılacağını bilmiyorum"

nasıl yapılacağını bilmiyorum. Bazı düşüncelerimi... arzularımı anlamıyorum. İçimde karışıyor."

Bu, ondan duyduğum en uzun cümleydi ve lanet olsun, kalbimi çok etkiledi. Hayatımın çoğu boyunca işler benim için kötü gitmişti, ama onun anlamadığı bir şekilde duyguları anlıyordum. İnsanları ve ilişkileri anlıyordum. Yine de, bir parçam onun söyledikleriyle özdeşleşiyordu. Onunla aramızdaki kafa karıştırıcı bağ benim için de mantıklı değildi.

"Senden bir etiket istemiyorum, Crow. Arkadaşım ya da partnerim olmanı istemiyorum, sana bir şey yapmanı söylemiyorum. Sadece... iyi hissettiren şeyi yapabiliriz, çünkü ikimiz de pek iyi hissettiren bir şey yaşamadık. Şu anda sadece kıyafetlerini çıkarmanı ve benimle banyoya girmeni istiyorum. Diğer her şey daha sonra halledilebilir."

Kar yağmadan önce dağdan inmek gibi. İki gün iznim vardı, ama bunlar çabucak bitecekti. Ya da belki Crow o zamana kadar beni gönderirdi. Ayrıca faturalarım ve işim olan bir dairem vardı, bu yüzden o kalmamı istese bile burada kalamazdım - ki istemeyecekti.

Ama ben bunu istiyordum.

Zaten sahip olduğum hiçbir şeyin önemi yoktu. Dolapta annemin eşyalarının bulunduğu küçük bir kutu dışında hiçbir şey benim için bir anlam ifade etmiyordu.

Crow ayağa kalkıp gömleğini çıkardığında şaşırdım. Adam o kadar seksiydi ki, bu yasadışı olmalıydı. Tam doğru miktarda kıllı, erkeksi göğsüne yanağımı sürtmek istedim.

Sonra kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıp aşağı indirdi. Yumuşaktı, ama sadece büyüyen bir penis olmadığını görebiliyordum. Şu anda bile büyüktü.

Benden daha fazla vücut kılı vardı, kasıklarında kalın, koyu renkli bir yuva ve koyu renkli tüylü uylukları vardı.

Ben oturdum, o da arkama tırmandı ve oturdu. Crow'un bacakları etrafımı sarmıştı ve ben ona yaslandım, hemen gerginleştiğini hissettim.

"Üzgünüm." Aramıza mesafe koymaya çalıştım. Onu rahatsız etmek istemedim, ama Crow kolunu bana doladı ve beni tuttu. Kafamı çevirip ona bakmaya çalıştım, ama o da buna izin vermedi.

Bir hayvan gibi beni işaretlermişçesine sakalını kafama sürttü. "Kimse bana böyle dokunmadı." Kimse mi? Peki ya birlikte olduğu insanlar?

"Kadın..."

"Ona izin vermedim. Hemen yataktan kalktım." "Erkek?"

"Kimse, küçük kuzu."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Neden bu takma adı kullandığını, benim için neden bu adı seçtiğini bilmiyordum — ya da, bildiğim kadarıyla, bu bir tarikat şeyiydi ve tüm çaresiz çocuklar küçük kuzulardı. Ama bu takma adı sevdim.

"Artık konuşma."

"Tamam." Zaten düşündüğümden daha fazla konuşmuştuk.

Su soğuyana kadar banyoda birlikte uzandık. Crow bacağıma dokunup çıkmamı işaret etmeseydi, orada sonsuza kadar kalırdım.

Kurulanıp, dün bana verdiği kıyafetleri giymeye çalıştığımda, başını salladı. Crow ise kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek giydi. Ne olduğunu anlamadan çıplak olarak onu takip ettim, ta ki kurutucudan kıyafetlerimi çıkarana kadar.

Hayal kırıklığı göğsümü yakıyordu. Kendi kıyafetlerimi giymek istemiyordum. Onunkileri giymek istiyordum. Yüzümden anlaşılmış olmalı ki kaşlarını çatarak endişesini gösterdi, ama ben hiçbir şey yokmuş gibi davranarak endişesini görmezden geldim.

Crow giyinmemi izledi, sonra onu takip etmem için işaret etti. Tezgâhtaki tabureyi işaret etti, sonra buzdolabından yumurtaları çıkardı.

"Benim için yemek pişirmek zorunda değilsin." O sadece omuz silkmekle cevap verdi, sanırım bunu yapmak istediğini ima ediyordu. "İlaçlarımı almam lazım." Yanımda olduğu için minnettardım. Crow beni bulduğunda doksan günlük ilacı almıştım.

Başını hafifçe eğdi.

"Biri antidepresan, diğeri ruh hali dengeleyici. Beni dengede tutuyorlar." Çoğu zaman.

Kaşları daha da çatıldı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Yargılama. Birisi insülin ya da yüksek tansiyon ilacı kullanıyorsa kimse umursamıyor, ama ruh sağlığı için bir şey aldığımızda, bize tepeden bakıyorlar. Siktir git, Crow." Kendimi kıvrılıp ortadan kaybolmak istedim. Hayatım boyunca bununla uğraşmış olsam da, nedense Crow'dan bunu beklemiyordum. İlaçlar konusunda yargılanmamak konusunda güçlü hislerim olsa da, beynimin bazen dürtüsel davrandığını da anlıyordum. Durum gerektirmediginde bile patlayabileceğimi.

O sadece bana bakmaya devam ediyordu ve çok konuşan biri olmadığını bilsem de, o anda bu beni çok sinirlendirdi. Ama belki de daha da önemlisi, sanki birdenbire beni, gerçek beni görmüş ve bu görüntüden hoşlanmamış gibi hissettirdi.

"Eve gitmek istiyorum." Tabureden kalktım, ama uzaklaşmadan Crow önüme geçip yolumu kesti.

"Ben... Ben..." O başını salladı. "İlaçlara güvenmiyorum."

Oh... oh. Bu benimle ilgili değildi. Onunla ve yaşadıklarıyla ilgiliydi. Bunu hiç düşünmemiştim. En kötü senaryoyu düşünmek ya da her şeyi kendimle ilişkilendirmek benim doğal eğilimimdi. Kendime olan güvenimin bu kadar düşük olduğunu düşünürsek, işler o andan itibaren hızla kötüye gitti. "Özür dilerim."

"Özür dileme." Crow bana bir içki hazırlarken, ben tezgâhtaki çantadan şişeleri çıkardım ve ilaçlarımı aldım.

Omlet, pastırma ve kahve yaptı, bunları oturma odasında birlikte yedik çünkü mutfak masasında ve barda sadece birer sandalye vardı.

Sonra bana ayakkabılarımı, ardından da bere mi atarak beni şaşırttı. Crow ayakkabılarını giyerken ben de onları giydim, çünkü bu kadar olmuştu. Beni eve götürüyordu.

Ceketimi ellerinden kaptım, ona kızgındım, buna hakkım olmasa da. Yaramaz bir çocuk gibi ceketimi giydim. *Çantamı burada bırakırsam, geri gelmek zorunda kalacağım. O da bana getirmek zorunda kalacak.* Ama dışarı çıktığımızda Crow kamyonete doğru gitmedi. Bir kütüğe başını salladı, sanırım odun kestiği yerd. Kaşlarımı çatarak, çoktan üşümüşken kütüğün üzerine oturdum.

Crow ahıra gitti, bazı malzemeler çıkardı, sonra serasını sabitlemeye başladı. Oh... işlerini yapıyordu ve beni de yanında götürüyordu. Muhtemelen beni evinde yalnız bırakmak istememişti, ama benim için sorun değildi. Onunla burada olmak istiyordum.

"Kar ve rüzgara dayanacak mı?" diye sordum, yaklaşarak.

Crow başını salladı ve hayal kırıklığına uğradım. Bir şeyler söylemesini umuyordum. Sanki hayal kırıklığı hissedip gerçekten umursuyormuş gibi, "Ekstra güç sağlamak için kafes tasarımıyla yaptım. Çift cidarlı, polikarbonat." dedi.

İkinci kısmı sanki benim için bir anlamı varmış gibi söyledi. Karlı bir bölgede yaşayanların serayı bu şekilde inşa ettiklerini varsaydım. "Çok soğuk olmuyor mu?"

"Isıtma sistemi var. Soğan, sarımsak, lahana, havuç ve bezelye biraz daha dayanıklıdır ve soğuğa daha iyi dayanabilir. Enerji perdesi var. Geceleri kapanır, gündüzleri açılır."

Kahretsin, çok şey biliyordu. Etrafıma baktım, her şeyin internetteki fotoğraflardan ne kadar farklı olduğunu gördüm. Bütün bunları Crow kendi başına yapmıştı. Yapmayı bilmediği bir şey var mıydı? Hayatta kalmayı? "Bütün bunları nasıl öğrendin?" diye sordum, ama cevap vermedi. Cesaretimi kaybetmemeye çalıştım. Zaten bana çok şey vermişti. "Yardım edebilir miyim?"

Bu, başını benim yönüme çevirmesine ve bakışlarını bana dikmesine neden oldu, sanki bunu sormamı beklemiyormuş gibi. Paniklemeden önce bir anlık bir telaş belirdi. "Hayır."

"Peki." Dönüp kütüğün yanına geri döndüm. "Uslu bir çocuk gibi burada oturup seni rahat bırakacağım."

Crow benim öfke nöbetimi görmezden geldi. İşine devam etti. Ben de somurtmaya devam ettim... Crow işine devam ederken, mülkünü kışa hazırlarken, bir saatten fazla bir süre boyunca.

Bunun kişisel bir şey olmadığını biliyordum. Ben sadece buraya girmesine izin verdiği tek kişiydim. Ama belki de bu doğru değildi. Belki de seviştiği adam onun evine geliyordu. Bu düşünce cildime zımpara kağıdı sürülmüş gibi hissettirdi. Artık orada oturup somurtmaya devam edemezdim, bu yüzden ayağa kalktım. "Yürüyüşe çıkacağım."

Uzaklaşırken ayaklarım yere biraz fazla sert bastı. Kendi seslerim ve çevremizdeki dağların sesleri dışında, her yer sessizdi, bu yüzden Crow beni yakaladığında hiç beklemiyordum — onun geldiğini bile duymamıştım.

"Hayır."

"Hayır mı?" Öfke içimden fışkırdı. "*Hayır mı?* Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ve bütün gün soğukta lanet bir kütüğün üzerinde oturup senin işlerini halletmeni izlemeyeceğim. Bana güvenmediğini, beni evinde yalnız bırakmak istemediğini anlıyorum ve burada olmamın ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama bu bana işe yaramazmışım gibi davranabileceğin anlamına gelmez!" Kolumu onun elinden çekip uzaklaşmaya başladım, ama Crow yolumu kesti.

"Yararsız değilsin."

"Bence bu doğru değil." Hiçbir zaman. Hiçbir zaman işe yaramaz olmadığımı hissetmedim.

Crow elini saçlarına geçirdi, saçları yine yüzüne düştü. O anda, bakışlarındaki ıstırabı gördüm. Ben kendimi işe yaramaz hissettiğim kadar, o da bunu nasıl yapacağı konusunda mücadele ediyordu. Bunun

yardımcı olamayacağımı düşündüğü için değil, en az on yıldır her şeyi tek başına yaptığı için olduğunu hatırlamalıydım.

"Üzgünüm, Crow. Buna alışkın olmadığını biliyorum... ve bana çabaladığını söyledin. Birçok sorunum var. İnsanlarla ilişkilerimi yürütmek benim için zor. Biraz inişli çıkışlı olabilirim, olayları fazla kişisel algılayabilirim, ama kendi sorunlarımı sana yüklememeliyim."

"Orada kaybolabilirsin."

Evet. Kaybolabilirim. Daha önce de kaybolmuştum, değil mi? "Kütüğün üzerine oturacağım. Söz veriyorum." Kalbimi çaprazladım, gülümsemesini diledim, ama gülümsemedi.

Crow bana onu takip etmem için işaret etti ve eve doğru yürüdük. Oraya vardığımızda, "Hiç pencereleri hava koşullarına dayanıklı hale getirdin mi?" diye sordu.

Gözlerim de içimdeki gibi parladı mı acaba diye merak ettim. Bu basit soru beni çok heyecanlandırdı. "Hayır, ama çabuk öğrenirim."

Crow başını salladı ve işe koyulduk.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Crow

CYRUS'a pencereleri hava koşullarına dayanıklı hale getirmeyi öğrettim. Bazılarını hallettikten sonra içeri girdik ve öğle yemeği hazırladım. Yardım etmek istediğini anlayabiliyordum, ama neyse ki sormadı. Kendi ellerimle hazırlamadığım yiyecekleri yemiyordum. Başlangıçta marketten aldığım şeyleri yemek bile zor geliyordu, ama kapalı ve el değmemiş olduğu sürece bu sorunu aşmıştım.

Birinin benim alanımda olması, benimle bir şeyler yapması beni tedirgin ediyordu. Aydınlanmışlar'da insanlar çok fazla grup halinde çalışırlardı, ama ben her zaman bunun bir parçası değildim. Bu, Seçilmiş'in ruh haline bağlıydı. Bazen bana herkese katılmamı emrederdi, yumuşak olduğumu, olmam gereken liderlik özelliklerine sahip olmadığımı ve acı dışında bunun bana ders vermek için bir yol olduğunu söylerdi. Diğer zamanlarda ise, onu örnek almam gerektiği için beni yanında tutardı ve o Chosen olduğu için sıradan işleri yapmak zorunda değildi, çünkü onun sayesinde yeryüzünde daha iyi bir hayatımız vardı ve onun sayesinde cennete gidebiliyorduk. Bu da ona diğer konularda serbestlik tanıyordu.

Öğle yemeğinden sonra pencereleri bitirdik. Tuz, yakıt ve propan stoğumu iki kez kontrol ettim. Geçen hafta kar küreyici ve kar motosikletinin bakımını yapmıştım, bu yüzden onların iyi durumda olduğunu biliyordum.

Onu eve götürmem gerekiyordu, ama götürmedim. Neden bunu yapmadığımı anlayamıyordum. Beni gergin tutsa da, onun burada olması beni rahatlatıyordu. Kitap okurken gülümsemesi ve yemek yerken çıkardığı sesler beni rahatlatıyordu.

Birlikte akşam yemeği yedik ve ben yemek pişirirken Cyrus kanepenin köşesine yerleşip kitabını okudu, sanki oraya aitmiş gibi. "Raflarındaki tüm kitapları okudun mu?"

"En üst raftakileri okumadım. Onlar bu kış için." İnternetle birlikte, okumak sayesinde dış dünya ve insanlar hakkında daha fazla şey öğrendim.

"Kahretsin. Okumadığın birini aldığım için üzgünüm."

Onun endişesini önemsemedim ama cevap vermedim. Sadece onu izledim. Onu izlemek hoşuma gidiyordu.

Cyrus yorgun olduğunu söylediğinde, başımı salladım, evi güvenli hale getirdim, ışıkları kapattım ve onunla birlikte odasına gittim.

"Yine bütün gece uyanık kalamazsın." Hayır, kalamazdım, ama biraz kestirmiştim. "Yine yerde yatamazsın."

"Uyu artık, küçük kuzu," dedim, konuşma bitmişti.

Bir iç çekerek, yataktan bir yastık ve battaniye alıp bana getirdi. Hemen almadığım için Cyrus onları yanıma koydu, yatağa geri döndü, kıyafetlerini çıkardı ve yatağa girdi. "Işığı kapatır mısın?"

Aslında istediğim, vücudunu tekrar taparcasına sevmek, kıcının içine girip bir daha çıkmamaktı. Bunun yerine, ışığı kapattım ve duvara yaslanarak yere oturdum. Battaniyeyi üzerime çektim ve o hafifçe horlamaya başladığında, onun kokusunu taşıyan yastığa başımı koyup uzandım.

*

Sonraki birkaç gün içinde bir rutine ^{yerleştik.} İkimiz de Cyrus'un ayrılmasından bahsetmedik. Neden ayrılmak istemediğini, onu burada benimle tutan şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. İşle ilgili planlarının ne olduğunu da bilmiyordum. Bana cep telefonu şarj cihazım olup olmadığını sordu, ben de kendiminkini ödünç verdim. Onu almaya gelecek birini aramak için kullanır mı diye merak ettim, ama kullanmadı.

Yaptığım yemekleri yedi, sebzeleri konserve yapmama yardım etti ve bahçeler ve dağda yaşamakla ilgili sorular sordu. Bazen cevap verdim, bazen vermedim, ama Cyrus hiç ısrar etmedi. Hava gittikçe soğuyordu. Yakında kar yağacaktı, bu yüzden onu eve götürmem gerektiğini biliyordum.

Onun gideceği düşüncesi omurgamdan aşağı bir rahatsızlık hissi yaydı. Sanki midemde bir ağırlık varmış gibi hissettim. Ya ona vuran adam geri gelirse? Ya benden başka birini içine alırsa?

"Hırladın. Neden hırladın?" Cyrus makarnadan bir lokma yedi.

Cevap veremeden başımı salladım. Hırladığımı bile fark etmemiştim.

"Bence dağdan taşınırsan, aşçı olmalısın. Yaptığın her şey çok lezzetli," diye devam etti, hiç görmediğim kadar mutlu ve rahat görünüyordu. Onu pek fazla görmediğimden değil tabii.

"Yarın seni eve götüreceğim," dedim, ona bakmadan. Gözümün ucuyla, çatalının ağzına giderken yarı yolda durduğunu gördüm. Suçluluk duygusu

beni bir virüs gibi sardı.

"Oh," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Sen... senin yüzünden değil," diye açıkladım, çünkü onun hatası olduğunu düşünmesini istemedim. O yanlış bir şey yapmamıştı. Bu benim sorunumdu. Onunla nasıl aynı alanı paylaşacağımı bilmiyordum.

Cyrus cevap vermedi. Yemeğe devam etti, ki bunu takdir ettim.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha, bir dakika daha. Beş dakika... belki daha fazla. Son on yıldır sessizliği her şeyden çok sevmiştim, ama o anda, sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Senin bir şeylerin yok," dedim ona. "Ne demek benim bir şeyim yok?"

"Sadece doksan günlük ilacın var." Şişelere baktım, neye sahip olduğunu gördüm, internette araştırdım, böylece onlar hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenebildim.

"Bunu yapma. Burada kalmamam için neden olarak akıl hastalığımı kullanma. Bu adil değil. Ayrıca, evde daha fazla ilacım var. İlaçlarımı her zaman düzenli almadığım için fazladan var." Başını eğdi, açıkça utanmıştı. "Artık daha iyiyim."

"Peki ya işin?" "İşimi siktir et."

"Faturalar? Araba? Hayat?"

"Hepsini siktir et!" diye bağırdı. "Benim için önemli olan hiçbir şeyim yok. Dolabımdaki annemin eşyalarının bulunduğu küçük bir kutu dışında hiçbir şeyim yok. Diğer her şeyi kaybetmem umurumda değil. Yüzlerce kez yaptığım gibi yeniden başlarım. Anlamıyor musun Crow? Ben. Hiçbir. Şeyim."

Burun deliklerim genişledi. Kendisi hakkında bu şekilde konuşmasını, buna inandığını bilmek... Aramızdaki ilişkinin ne olduğunu bilmiyor olabilirdim, ama o benim için hiçbir şey değildi. Kelimeler yine kafamda karışmaya başladı, onları söylemek zorlaşıyordu. Duygularım çok yoğunlaştığında bu genellikle olurdu.

Cyrus ayağa kalktı ve tabağını mutfığa götürdü.

"Yemeğini bitir," diye emrettim.

"Hayır."

"Lanet olsun!" Yumruğumu sandalyenin koluna vurdum.

"Yemek yiyecektim. Burada yiyecektim. Hayır dedim çünkü bunu yapamazsın. Beni bir kenara atıp sonra

benimle ilgilenmeye çalışamazsın. Yemek yememi umursuyormuş gibi davranıp sonra beni göndermek istemezsin."

Onu hiçbir yere göndermek istemiyordum, ama göndermek zorundaydım. Bunu anlayamıyor muydu? Ona, benim ya da başka birinin verebileceğinden daha fazlasını verdiğimi görmüyor muydu? İçimde verebileceğim başka bir şey kalmamıştı.

"Özür dilerim," dedi, yemeğine bakarak. "Burası senin evin. Tabii ki kalamam. Sana kızmamalıydım. Sürekli yaramazlık yapıp özür diliyorum. Biliyorum, ben... çok fazlayım."

Ama benim için çok değildi, kötü anlamda değil. Onu hayatımda hiç bir şeyi bu kadar arzulamadığım şekilde arzuluyordum. Başımı salladım, sözleri olması gerektiği gibi etki etmemişti. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. Tek yaptıkları beni boşaltmak, içimi boşaltmaktı. Onun gideceğini ve bunun benim hatam olduğunu kafama kazımışlardı.

Cyrus yemeğini bitirince tezgahın başında durdu, sonra tabağını yıkadı.

Sonra okumak için kitabıyla kanepeye çıktı, ama bu sefer farklıydı. Onda bir ağırlık, Cyrus'tan bana sızan bir hüznün vardı. Bunu hissettim, kendimi ağır

hissettim, ama bunun hepsi ondan kaynaklanmıyordu, değil mi?

Onu geri almayı düşünmenin verdiği acı da benim acımdı.

Ben de yemeğimi yedim ve tabağımı yıkadım, sonra onun karşısına oturdum. Zaman akıp gidiyordu, ama ne kadar geçtiğine dikkat etmedim. Onu yavaşlatmak istedim, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi bu.

"Yorgunum," dedi Cyrus sonunda. Yatmak için henüz erken olduğundan emindim, ama yine de başımı salladım.

Rutin işlerimizi birlikte yaptık, sonra o soyundu ve yatağa girdi. Işığı kapattım, sonra yerime oturup onu son bir kez izledim.

*

Beni bir kenara atıp sonra da bana bakmaya çalışamazsın. Yemek yediğimde beni önemsiyormuş gibi davranıp sonra da beni göndermek istemezsin."

Cyrus uyurken yatağının yanında durdum. Ağzı kısmen açıktı, küçük nefesler alıp veriyordu.

Çıplaktı ve ben onun üstündeki battaniyeleri çekip almak, onu son bir kez daha almak, bir olana kadar ona sertçe sahip olmak istedim, ama sonra, kendimi kandırıyordum, değil mi? Bir kez daha asla yeterli olmazdı.

Öyle olsaydı, ayakkabılarımı giymemiş olurdu. Gitmek için giyinmiş olmazdım.

Parmaklarım ona dokunmak, yumuşak, sıcak tenini tenimde hissetmek için kaşınıyordu. Onu daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde üstümde hissetmek istedim. Hillary, sevişirken baktığım tek kişiydi, ama bunu istememiştim. Ama o zaman, onun içine girmek hiç istememiştim.

Onu, onunla ilgili her şeyi arzuladığım gibi değil, ve şimdi... şimdi onu elimde tutacaktım.

Odanın dışından kilitleyip, evden çıkarken sessizce odadan çıktım.

Bu yanlış geliyordu. Boynumdaki tüyler diken diken oldu. İçimdeki her şey geri dönmem için çılgık atıyordu çünkü onu evimde, sadece kendim için inşa ettiğim yerde bırakıyordum, ama bu gece bunu yapmazsam yarın fikrimi değiştireceğimden endişeleniyordum. Çünkü Cyrus'u benimle birlikte dağda tutmamam gerektiğini biliyordum. Yine de, hayatımda bir kez olsun, istediğim bir şeyi elde edemez miydim? Onu elde edemez miydim?

Şehre giden yol hiç bitmeyecekmiş gibi geldi.

Cyrus'un dairesinin bulunduğu caddeye park ettim. Nerede yaşadığını biliyordum çünkü etrafımdaki insanlar konuşuyordu; konuşmamayı tercih ettiğim için duymadığımı sanıyorlardı.

Ceketinden çaldığım anahtarları alıp dairesinin kapısını açtım. Daire küçüktü ama temizdi. Cyrus'un kokusu yerine eski çöp kokuyordu, ben de önce onu çıkardım. Lavaboda birkaç tabak vardı, onları yıkadım.

Dolabındaki kutu, bana söylediği yerdeydi — oradaki tek kutu. Kaldırıp kamyonetime götürdüğümde çok ağır değildi. Hapları bulmak biraz daha zor oldu, ama sonunda çeşitli ilaçların bulunduğu çok sayıda şişenin olduğu bir çekmece buldum. Bir çantam vardı ve içine koydum.

Sonra bazı giysilerini çıkardım, ama sonra neredeyse geri koyacaktım. Cyrus'un benim eşyalarımı giymesini seviyordum, benim kokumu taşıyan bir şey giymesini ve benim eşyalarımın da onun kokusunu taşımasını istiyordum, sanki ikimizin kokusunu da alabiliyormuşum gibi. Ona karşı daha da takıntılı hale geliyordum, onun bana ait olmasını istiyordum, ama onunla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Birkaç şey aldım: benimkiler büyük olduğu için kot pantolon, karın içindeyse ona uygun bir pantolon, iç çamaşırı ve yatağının üzerinde duran, çok giymiş gibi görünen bir sweatshirt.

Odayı kırmızı ve mavi ışıklar sardığında donakaldım. Hayır.
Hayır, hayır, hayır, hayır.

Kalbim boğazıma kadar çıktı. Oradan çıkmam gerekiyordu. Koşmam gerekiyordu. Kapıya doğru koştum, tam da polisler yaklaşıırken.

"Eller havaya!"

Memur Paulson. Dirk'ten daha iyiydi. Tanımadığım diğer memurun, etrafına telaşla bakındığını fark ettim.

Göğsüm sıkıştı, nefes almakta zorlandım.

Onları geçmeye çalıştım ama beni yakaladılar. İki polis memuru bana kelepçe takmaya çalışırken, hemen çırpınmaya başladım ve onların elinden kurtulmak için mücadele ettim.

"Crow, sakin ol. Sadece burada neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz," Paulson beni sakinleştirmeye çalıştı, ama işe yaramadı. Diğer polis memuru bana elektroşok verdi ve ben hemen dizlerimin üzerine çöktüm, elektrik akımı içimi yakıyor ve iç organlarımı kızartıyormuş gibi hissettim. Bu beni yeterince uyuşturdu ve bana kelepçe takabildiler.

Şu anda Cyrus'un evinin önündeydi ve bir komşusu bizi izliyordu. Birkaç kişi daha olayı izlemek için etrafımıza toplanmıştı, ama bu saatte burada ne yaptıklarını bilmiyordum. Hala geç miydi? Öyle olmalıydı, ama beynim çalışmıyor gibiydi.

Paulson beni çimlere oturttu, ben kelepçelerden kurtulmaya çalışıyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu, başım zonkluyordu, boğazım kapanıyordu, kelimeler beynimde piranalar gibi yüzüyordu, çok hızlı ve vahşice, yakalayamayacak kadar.

"Crow, Cyrus Evans'ın dairesinde ne yapıyordun?" diye sordu Paulson.

Cevap olarak düşük bir homurtu çıkardım, saçlarım yüzümü örten bir perde gibiydi.

O sesini alçaltarak, "Seni tutuklamak istemiyorum. Adil bir yargılamaya olacağını sanmıyorum, ama bana bir şey söylemelisin. Cyrus nerede?" dedi.

Hayvan gibi dişlerimi ona doğru sıktım. Böyle anlarda kendimi insan gibi hissetmiyordum.

"Tanrım, sana yardım etmeye çalışıyorum. Cyrus dairesinde kalabileceğini söyledi mi? Onunla konuşmanın bir yolu var mı?"

Kafamdaki kelimeler çok karışmıştı, onları sıralayamıyordum, içimde öfke kaynıyordu, kelepçelerden kurtulmak için çabalarken. Bileklerimden acı geçiyordu, ama bu beni durdurmaya yetmiyordu.

"Kendine zarar vereceksin. Durmalısın," diye yalvardı Paulson.

Bana uzanmaya çalıştı ama ben dişlerimle elini ısırdım. Hemen geri çekildi.

Kalbim göğüs kafesimi parçalıyor, başım dönüyordu. Dış dünya beni kısıtladığında her zaman aynı şey olurdu: Beni evimden alırlar, uzak tutmaya çalışırlardı ve ben bunun bir daha olmaması için ne yapmam gerekiyorsa yapardım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cyrus

Cep telefonumun sesi uykumu böldü ve yatakta birdenbire uyandım. Kalbim güm güm atıyordu, etrafıma bakınarak kendime gelmeye çalışıyordum. Telefonum tekrar çaldı, beynim uykudan bulanıklaşmıştı. "Crow?" diye boş odaya seslendim, sanki ondan bir şey isteyecekmişim gibi. Eddie mi arıyordu? Gece yarısı beni rahatsız edecek tek kişi oydu.

Bakışlarım Crow'un yerde durduğu yere takıldı, göğsüm sıkıştı, sanki dünyanın tüm ağırlığı üzerine baskı yapıyormuş gibi.

Orada değildi. Crow nerede olabilirdi ki?

Telefonumu komodinden aldım. Ekranda *Melody'nin* adı belirdi. Titreyen parmağım ile yeşil tuşa bastım. "Alo?"

"Oh, Cyrus. Tanrıya şükür iyisin. Birkaç gündür seni görmedim ve endişelendim, haddimi aşmak istemedim ama az önce bardan çıkarken polis ışıklarını gördüm. Senin dairenize doğru yürüdüm ve polisler dağ adamını haneye tecavüzden tutukluyorlar!"

Ayağa fırladım. Ağzım kurudu, boğazım düğümlendi. "Hayır! Onları durdurun! O hırsızlık yapmıyor." Ama aslında yapıyordu. Crow'un benim evimde ne halt ettiğini bilmiyordum. Sık sık geceleri evden çıkıyor ve ben uyuyor muydum?

"Onu sakinleştirmeye çalışıyorlar. Kelepçelediler ama o direniyor, kurtulmaya çalışıyor. Onlarla konuşmuyor."

Vahşi Crow'un kapana kısılmış ve korkmuş halini hayal etmekten kendimi alamadım.

Bu görüntü midemi bulandırdı.

Sanki yapabileceğim bir şey varmış gibi kapıya gittim. O kamyoneti almıştı ve benim arabam yoktu, ona nasıl ulaşabilirdim ki? Ama kapı açılmıyordu. Tekrar denedim, kapıyı çektim, ama Crow beni odaya *kilitlemişti*.

Korku hissi beni sardı. Beni kilitlemişti ve bu normal değildi. Korkutucuydu, ama bu Crow'du ve bana zarar vereceğine inanmıyordum.

"Lütfen Melody, onlarla konuşmalısın. Crow böyle bir durumda konuşmayacaktır, konuşabilirse tabii. Onlara iyi olduğumu söyle. Ona daireme girmesine izin verdiğimi söyle."

"Cyrus... onunla *arkadaş* mısın?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve o anda bunun bir önemi yoktu. "Lütfen, Melody. Yapamam... Arabam yok ve dağdayım. Lütfen ona yardım et."

Derin bir nefes aldı. "Tabii, elbette. Ne yapabileceğime bir bakayım."

Arka planda sesler duydum ama ne olduğunu anlayamadım, sonra Melody, "Memur Paulson?" dedi.

"Geri çekil," diye emretti biri.

"Telefondaki Cyrus. Crow'a dairesine girme izni verdiğini söyledi. Cyrus... şu anda onun evinde."

Kulaklarımda çınlayan kan sesinden dolayı duymak zordu, ama aniden erkeksi bir ses "Ben Memur Paulson" dedi.

"Tanrıya şükür. Crow bana bir iyilik yapıyordu. O eve zorla girmedi. Onu bırakmalısınız. Onu alıkoyamazsınız. Kendini saldırıya uğramış hissedecek ve tepki verecektir. Lütfen, onu bırakın!"

"Kahretsin," diye küfretti Paulson. "Ben de öyle yapmak isterdim, ama benimle konuşmuyor. Onu sakinleştiremiyorum. Onu serbest bırakırsam, kendine veya başkasına zarar vereceğinden korkuyorum."

"Ben deneyeyim. Telefonu ona yaklaştırır mısın?" İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum, ama başka ne yapabileceğimi de bilmiyordum.

"Tabii," dedi, sonra başka birine, "Kalabalığı dağıtın lütfen. Melody hariç hepsini." Bir hışırtı sesi duyuldu, sonra, "Crow? Cyrus telefonda seni bekliyor. Onu duyabilmen için telefonu sana yaklaştıracam, ama sakinleşmelisin. Sana yardım etmeye çalışıyorum, ama işimi zorlaştırıyorsun."

Geceyi tanıdık bir hırıltı yırttı. Vahşi Crow oynamaya çıkmıştı.

"İşte geldi," dedi Paulson. Daha fazla hışırtı sesi, daha fazla hırlama ve sonra Crow'un ağır nefes alışı.

"Crow... benim. Sakinleşmelisin, tamam mı? Paulson seni serbest bırakmak istiyor. Bana öyle söyledi, ama senin şiddet gösterip onları veya kendini incitmeyeceğini bilmeleri gerekiyor."

Cevap vermedi, sadece korkutucu olması gereken bir hırlama sesi çıkardı, ama aslında bu ses kalbimi parçaladı.

"Lütfen, Crow. Sana ihtiyacım var. Burada kilitli kaldım," dedim, Paulson'ın beni duymamasını umarak. "Eğer tutuklanırsan, bana ne olacak? Sakinleşmelisin ki seni bana geri göndersinler."

Nefesi biraz yavaşladı ve sesler kesildi.

"Bu dağ sana ihtiyaç duyuyor. Sen buraya aitsin ve dağına geri dönmenin tek yolu sakinleşmek. Lütfen, Crow. Eve dön."

Onda bir değişiklik hissettim, sesinin ne kadar farklı olduğunu duydum, bu da içimdeki gerginliği gevşetip vücudumu gevşetmemi sağladı.

Paulson, "Seni kamyonetine kadar götüreceğim Crow, sonra kelepçelerini açacağım, eşyalarını vereceğim ve seni bırakacağım. Doğruca eve gitmeni istiyorum, tamam mı?" diyordu.

Crow'dan bir cevap duymadım. Paulson telefonu kulağına geri götürmüş olmalıydı, çünkü şöyle dedi: "Cyrus, onu bırakıyoruz, sorumluz olursa seni ararız."

"Evet, tabii ki. Kesinlikle. Neye ihtiyacınız olursa."

"Bu gecenin böyle geçmemesi gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Teşekkürler." Paulson iyi bir adamdı, Crow'un farkında olmadığı bir müttefikti

"O kamyonetine binene kadar benimle telefonda kalabilir misin?"

Bir duraklama oldu, Paulson'ın neler olduğunu merak ettiğini düşündüm, ama sonra sadece yumuşak bir "Tabii" cevabı verdi ve sonra "Ayağa kalkmana yardım edeceğim, Crow" dediğini duydum.

Crow'un kötü tepki vereceğinden korkarak nefesimi tuttum, ama öyle olmadı.

"Şimdi kamyonete doğru yürüyoruz," dedi Paulson. O inanılmazdı ve bu gece Dirk memur yerine onun orada olmasına çok sevindim. Onlar, benim deneyimim olan tek iki kişiydi. "Onu serbest bırakıyorum, işte eşyaların," dedi Paulson, kapı çarpmadan önce, kamyonet gürültüyle çalışmaya başladı ve Crow uzaklaştı.

"Şu anda yolda. Komşularından biri polisi aramış. Onunla konuşacaktım ama... şey, planladığım gibi gitmedi."

Rahatladım. "Teşekkür ederim. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Önemli değil. Onun adil bir şekilde değerlendirilmediğini biliyorum." Bir süre durdu, düşünür gibi göründü, sonra sordu, "Orada olduğundan emin misin? Ne yaptığını biliyor musun?"

"İyiyim. Olmak istediğim yer burası."

"Melody'ye kartımın fotoğrafını çekip sana göndermesini söyleyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?" "Bana zarar vermez," diye kendimi savundum.

"Öyle olacağını söylemedim, ama neden orada olduğunu bilmiyorum ve tedbirli olmak her zaman iyidir."

Katıldım. Telefonu Melody'ye geri vermiş olmalıydı, çünkü telefonu kapatmadan hemen önce Melody, "Neler oluyor, Cyrus?" dedi.

Cevap vermek yerine, "Teşekkürler. Sana daha önce bir şans vermedim ve bu benim sorunum, senin değil. Ama bugün iyi bir arkadaş oldun. Bu, senin tahmin edebileceğinden çok daha önemli." dedim.

"Sorun değil. Bir süre seni göremeyeceğim, değil mi?"

"Söyleyemem, ama yapmazsan, şunu bil ki ben olmak istediğim yerdeyim ve iyiyim."

Kısa bir sessizlikten sonra Melody, "Bunu yapabilirim, ama bana bir iyilik yapıp benimle iletişimde kalır mısınız?" dedi.

Gülümsedim, birbirimizi iyi tanımıyor olsak da Melody için önemli olduğumu hissettim. Bu inanılmaz bir duyguydu. "Bunu yapabilirim."

Telefonu kapattığımız anda yatağa tırmandım ve cep telefonumu elimde sıkıca tutarak, her dakikanın geçmesini izleyerek top gibi kıvrıldım. Öfkem hala geçmemişti. Crow beni bir odaya kilitlemiş ve sonra da dağdan aşağı inmişti. Ya yangın çıkarsa? Ya Melody beni aramasaydı ve o tutuklansaydı? Milyonlarca şey ters gidebilirdi.

O eve geldiğinde ne bekleyeceğimi de bilmiyordum. Hangi Crow'u görecektim? Billy'nin elini kırmak üzereyken tamamen kapanan Crow mu? Bana yemek pişiren, benimle banyo yapan, pencereleri hava koşullarına dayanıklı hale getirmeyi ve sebzeleri konserve yapmayı öğreten Crow mu? Yoksa henüz tanışmadığım, tamamen farklı bir Crow mu?

Ama bunların hiçbiri benim için önemli değildi. Sadece eve dönmesini istiyordum.

Zaman çok yavaş geçiyordu. Orada yatıp onu beklerken her dakika on yıl gibi geliyordu.

Bir ara uyuyakalmış olmalıyım çünkü kamyonun sesini duymadım. Crow kapıyı itene kadar yatak odasının kilidinin açıldığını bile duymadım. Hala çıplak olduğumu umursamadan yuvardım ve yataktan atladım. "Aklından ne geçiyordu! Neden bensiz gittin? Neden

beni odaya kilitledin?"

Bana güvenemez misin? Hiç güvenecek misin?

Gözlerindeki vahşiliği fark etmem biraz zaman aldı. Göz bebekleri büyümüşü ve nefesi neredeyse hırıltıya benziyordu. Crow'un vahşi, yabani göründüğünü daha önce birçok kez düşünmüştüm, ama şu anda, bana doğru bir adım, sonra bir adım daha atarken, o anki haliyle karşılaştırıldığında, önceki düşüncelerim hiçbir şey ifade etmiyordu.

Geriye doğru yürüdüm, tüylerim diken diken oldu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Artık konuşamayan bendim, adrenalinin yükselmişti. Yaklaştığında bakışlarım bileklerine kayd. Kelepçelerden dolayı cildinde morluklar vardı, bu da içimdeki korkuyu biraz olsun eritti. "Crow? Benim. Sana zarar vermeyeceğim."

İnanılmaz gelse de, sanki gözlerinde bir şey parladı, tıpkı elektrik kesilip tekrar geldiği gibi. O ileri doğru ilerledi, ben de geriye doğru çekildim, sanki beni takip ediyormuş gibi. Bir yanımda korkmam gerektiğini biliyordu, ama korkamıyordum, ondan korkamıyordum.

Bacaklarımın arkası yatağa çarptı ve üzerine düştüm.

"İhtiyacım var." Bu tek kelime, ondan hiç duymadığım kadar bozuk ve sert bir şekilde çıktı, sanki onu söylemek için içindeki her şeyi kullanmış gibi. Kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi titremeye başladı, sanki kendi bedeninde değilmiş gibi. "Evet mi, hayır mı?" diye sordu, dudaklarından çıkan bu kelime bana ipucu verdi.

"Evet. Tanrım, evet."

Ve sonra Crow üstüme çıktı.

ON ALTI.

Crow

HÂLÂ EL BİLEKLERİMDE KELEPÇELER VARMIŞ GİBİ KAFESLENMİŞ

HİSSEDİYORDU M. Dağa çıktığımda bu hissin geçeceğini ummuştum, ama geçmedi. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu. Uzuvarım karıncalanıyordu, içimdeki her şey huzursuzdu. Bunu nasıl düzelteceğimi, kafamı nasıl boşaltıp vücudumu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum. Sadece *ihtiyacım vardı*.

Cyrus'u yakaladım ve onu yüzüstü çevirdim. Ayakkabılarımı çıkardım, yatağa tırmandım ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çektim. Parmaklarıma tükürdüm ve onları kışının arasına soktum. Parmaklarımdan ucu, içeri girmeden önce kış deliğinin etrafında daireler çizdi.

"Siktir... Crow..."

Göğsümün derinliklerinden düşük bir gürültü yükseldi. Adımı söyleme şekli... beni bu çılgınlıktan kurtarmaya neredeyse yetmişti, sesi denizde kaybolmuşken bana atılan bir can simidi gibiydi.

Bir, sonra iki parmağımı ona soktum, Cyrus yatağa doğru itti. Diğer kolumu ona doladım, onu dizlerinin üzerine çekerek arkasına uzanıp sikini okşayabildim. Elimdeki sik sıcak ve sertti. Ereksiyonum zonklıyor, ağrıyor ve içimdeki tüm arzuyla atıyor ve bunu yapmanın tek yolunun o olduğunu biliyordum.

İkinci parmağımı tekrar içine ittim, altımda uzanan soluk sırtının kemeri dışında hiçbir şeyi görmedim, ama o hafifçe gerginleştğinde, birlikte geçirdiğimiz tek diğer anın görüntüleri zihnimde canlandı — onu içine itmenin ne kadar zor olduğu, sonrasında onun hassas deliği.

Ondan uzaklaşarak yataktan tökezleyerek indim. Kot pantolonum neredeyse düşmeme neden olacaktı, bu yüzden onu yukarı çektim.

"Nereye gidiyorsun? Neden durdun?" Sesinin kırık tonunu, içindeki yumuşak acıyı, beni istemediğimi düşündüğünü söyleyen sesi nefret ediyordum. Beni bu kadar nasıl önemseyebildiğini bilmiyordum, ama önemsiyordu.

"Crow? Benim. Sana zarar vermeyeceğim."

Benden korkmamıştı. Her şeye ve kim olduğuma rağmen, kendisi için endişelenmek yerine benim ondan korkacağımı düşünmüştü.

Ona layık sözler bulamadım, ama onu kaldırıp odama doğru gittim.

Onu kocaman yatağıma bıraktığımda "Crow?" diye sordu. Yatağı kendim yapmıştım. Her şeyi kendim yapmıştım, ama bu benim en değerli parçalarımından biriydi, baş ve ayak uçları kalın, ağır kütüklerden yapılmıştı.

Onu yatağın kenarına çekip dizlerinin üzerine kaldırdım. Pantolonumu tekrar uyluk ortasına kadar indirdim, sonra komodinden kayganlaştırıcıyı aldım. Boşalmam gerekiyordu, testislerimin içimdeki paniği serbest bırakması ve boşaltması gerekiyordu. İki parmağımı onun deliğine soktum ve Cyrus buna karşılık inleyerek bana doğru itti ve elime sikini soktu.

O... çok güzeldi. Omurgası benim için doğru yükseklikte olacak şekilde kavisliydi. Kusursuz bir cildi vardı. Onu her yerinden işaretlemek istedim, kokumun yine her yerine sinmesini, vücudunun ağzımdan izler taşımasını istedim. Onun içine girme, yükümü ait olduğu yere, onun derinliklerine boşaltma ihtiyacı her geçen saniye daha da artıyordu.

Üçüncü parmak ilk ikisine katıldı, beni alabilmesi için vücudunu gerdi. Onun bana bunu vermesini hak etmiyordum, ama o veriyordu ve ben bunu almamaya gücüm yetmiyordu.

"Tanrım, bu çok iyi geliyor. Dolu olmayı seviyorum."

Onu her zaman dolduramaz mıyım? O benim olduğu için istediğim zaman onu alabilir miyim?

Bu düşünce beni o andan çıkardı. O asla benim olamazdı. Kimse olamazdı ve ben bunu istememeliyim. Ona ne sunabilirdim ki?

Başını çevirip bana bakmaya çalıştı, ama ben onu yatağa doğru ittim ve elimle sırtının ortasından onu orada tuttum.

"Seni görmek istiyorum," dedi Cyrus, ama ona bunu nasıl vereceğimi bilmiyordum. Herkesi arkadan beceriyordum, gözlerime bakarlarsa göreceklelerinden korkuyordum. Cevap vermedim ve Cyrus bir şekilde anladı. O her zaman anlardı, bu yüzden yerine "Kıyafetlerini çıkarabilir misin?" diye sordu.

Elbette Hillary'yle bunu yapmıştım, ama o zamandan beri yapmamıştım. Her zaman sevişip gitmiştim. Amacım sadece tatmin olmak olmuştu, ama bu Cyrus'tu ve o... farklıydı.

Gömleğimi başımdan yırttım.

Hareket etmedi, kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirip yatağa attığımda bana dönüp bakmadı, böylece ona ihtiyacı olan şeyi vermek için elimden geleni yaptığımı görebildi.

İkimiz de kayganlaştırıcıyı sürdükten sonra, bir elimle kalçasını tuttum, diğer elimle ise ereksiyonumun kökünü tutup bu deliğe bastırdım.

"Siktir beni," diye yalvardı Cyrus.

Kalçalarımı öne doğru ittim ve onu doldurdum. Vücudunun sıkı sıcaklığı beni sardı. Göz kapaklarım titredi, gözlerim onun vücudunun mükemmelliğine hayranlıkla baktı. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti ve bana bunu verdiği inanamıyordum.

Geri çekildim ve kalçalarımı tekrar ileri doğru ittim, şimdi iki elimle belini tutuyordum. Bütün yatak sallandı, Cyrus'un vücudu benimkine karşı sallanıyordu, sanki o da benim kadar buna ihtiyaç duyuyormuş gibi.

Elini uzattığında bakışlarım onun eline kaydı, yataktan boxerımı aldı, yüzüne götürdü ve kokladı.

Bu, içimde kalan tüm kontrolümü yok etti, beyin dalgalarımı değiştirdi. Onu daha önce hiç yapmadığım kadar sert ve hızlı bir şekilde alırken bir homurtu çıkardım. İkimiz de terliyorduk, Cyrus ona verdiğim şeyi alıyordu, vücudu benimkine teslim oluyordu, benim en doğal kokumu soluyordu.

Ben de ona aynısını yapmak, ona sahip olmak istedim.

Kalçasına olan tutuşumu sıkılaştırdım. Eğilerek omzunu yaladım, birkaç gün önce oraya bıraktığım izi, sonra da derisini ağzıma aldım. Dişlerimi de kullandım, bir yerden, sonra başka bir yerden, bir hayvan gibi ona saldırırken Cyrus daha fazlasını istedi.

Acı çekiyordum, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum, bu yüzden bir elimle onun penisini kavradım ve onu sikerken mastürbasyon yaptım. Saniyeler sonra Cyrus çığlık attı, vücudu spazm geçirdi, deliği benim penisimi sıkıca kavradı, sıcak, yapışkan sperm parmaklarımın arasından kaydı. Testislerim gerildi, ağzım diğer omzundaydı, orgazmım beni sararken onu emiyor ve ısıırıyordum, testislerim onun istekli vücudunun içinde boşalıyordu.

Ben çekildiğimde yatağa yığıldı. "Tanrım, çok iyiydi," dedi Cyrus nefes nefese.

Onu sikmek bir yönden gerginliğimi azalttı, ama başka yönlerden artırdı. Yavaşça geri çekildim, kışının arasına boşaldığımı gördüm.

Odanın diğer tarafındaki yere oturdum, sırtımı duvara dayadım. duvara yaslandım.

Cyrus hafifçe döndü, sonra uyuduğu gibi top gibi kıvrıldı ve bana baktı. "İyi misin?"

Ben mi? *Ben* iyi miydim? Onu bir odaya kilitleyip bırakmıştım. Benimle konuşup beni sakinleştirmişti, ama ben eve geldiğimde onu

bir hayvan gibi becerdim.

Kafamı salladım çünkü iyi değildim. Annemin benim için istediği hayat bu muydu? Sevdığım birine böyle davranmak mı? Ama o zaman, başka bir şey yapabilecek durumda mıyım bilmiyordum. "Yapmamalıydım..." Onu işaret ettim. "Bunu yapmamalıydım."

O irkildi. "Düşüncelerim bana sürekli senin beni istemediğini, kimsenin beni istemeyeceğini söylüyor, ama sen istiyorsun. Bunu görebiliyorum. Eğer yanılıyorsam, o zaman hayır, bunu yapmamalıydın, ama eğer bu benim iyiliğim için yanlış yönlendirilmiş bir suçluluk duygusuysa, yaptığımız şeyi sevdim. Bana hissettirdiği şeyi sevdim."

Neden? Sormak istedim, ama sormadım. Cyrus iç geçirdi.

"Eşyalarını aldım." Bu onu mutlu ederdi, değil mi? O burada, benim dağımda olmak istiyordu ve ben de bunu istiyordum. Onu mutlu etmek de istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

"Bunu yaptığın ve kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim, ama gece yarısı gitmemeliydin ve ben uyurken beni odaya kilitlememeliydin. Ya tutuklansaydın? Ya yangın çıksaydı? Ya bir kaza geçirseydi ve kimse benim burada olduğumu bilmiyor olsaydı? Eğer kalacaksam, birlikte olmadığımız zamanlarda beni kilitleyemezsin."

Ona bir şey olabileceği, benim yaptığım bir şey yüzünden incinebileceği düşüncesi burnumu kabarttı.

"Tamam mı?" diye ısrar etti Cyrus. "Bana tamam demeni istiyorum. Bu benim için çok önemli. Kilit altında kalmak istemiyorum."

Başımı salladım, bana ne olduğunu merak ederek. Bana ne yaptığını merak ederek. Ona vermek istemediğim hiçbir şey yoktu.

"Sen istemediğin sürece odana girmeyeceğim. Ama benim odam, banyo, oturma odası ve mutfağı serbestçe kullanabilmek güzel olurdu."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama bunu bastırmak için elimden geleni yaptım. "Bunu halledebiliriz," dedi. "Sadece kilit yok."

Başımı salladım, sonra aşağı baktım. Ayaklarım yere basıyordu, bacaklarım bükülmüştü, kollarım dizlerimin üzerindeydi. Yumuşak penisime kurumuş sperm vardı ve bileklerim hala bağlı hissederek ağrıyordu.

Onun içinde olmak unutmama yardımcı olmuştu, ama şimdi her şey geri geliyordu.

Titremeye başladığımda Cyrus, "Oh, Crow" dedi.

Yatak sallandı ama ben bakmadım.

Yavaş adımlar odanın içinden geçti, ama yine de bakmadım.

Cyrus yanıma diz çöktü. Bana dokunmak için elini uzattığında, geri çekildim.

"Özür dilerim... Ben..." Elini geri çekti, ama ben onu yakaladım, elimde tuttum ve başımı ona doğru eğdim. Cyrus neye ihtiyacım olduğunu anladı ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. Böyle bir şeyin bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum, ona bunu yapmasını sessizce istemenin nedenini bile anlamamıştım, ama şimdi bu anın içinde erimek, onun eli saçlarımda bu anı yaşamak istiyordum. "Kimsenin seni hapsetmesine izin vermeyeceğim," dedi bana.

Beni buradan ayrılmaya zorladıklarında bunu yaptılar. Beni bağladılar ve evimden uzaklaştırdılar.

Yorgundum, tüm vücudum bitkin, beynim de öyle.

Cesur küçük kuzum yanıma oturdu, kolunu bana doladı ve saçlarımla oynamaya devam etti.

Benim. Evet, sanki bana aitmiş gibi hissediyordu, değil mi?

Duyguların ne olduğunu anlıyordum. Annemi sevmiştim. Chosen'ı bile sevmiştim. Aydınlanmışlar'da birlikte olan insanları, eşleri ve arkadaşları görmüştüm. Ama onların insanları bir kenara attıklarını da görmüştüm. Onları cezalandırmak ya da Aydınlanma'ya açmak için incittiklerini görmüştüm. Bana da aynısı yapılmıştı. Ama tanık olduğum şey böyle hissettirmemişti. Annemin beni ne kadar sevdiğini ve benim için neler yaptığını bilsem de, bana şefkat göstermesine izin verilmediği için böyle hissetmemiştim.

Ve sonra... kavgalar, hakaretler, her gün taciz edilmek, on yıl boyunca hiçbir şey yapmadan dağıma dönmeden önce.

Cyrus gelene kadar.

"Bu ne?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye cevapladı ve ona inandım. O, benim asla bilemeyeceğim şekilde dostluğu, sevgiyi ve duyguları bilse de, bunun, *bizim durumumuzun*, ona da yabancı olduğuna inanıyordum.

Cyrus saçlarımı okşadı. "Biraz dinlenmelisin. Birkaç saat sonra güneş doğacak." Hemen gerildim. "Bütün kışı uyuklayarak geçiremezsin. Sana zarar vermeyeceğim, Crow." Cevap vermediğimde Cyrus konuşmaya devam etti. "Küçükken bir keresinde annem çok uçmuştu. Bütün gece uyanık kaldık, ama ben nedenini anlayamayacak kadar küçüktüm. Sadece ne kadar eğlenceli olduğunu düşünüyordum. Televizyon izledik, resim çizdik, pasta ve kurabiye yaptık. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum, bir annenin oğluyla birlikte uçması, ama o bana çok düşküdü. O

beni mutlu etti. Birlikte her zaman çok eğlenirdik. Oh, ve sonra bir keresinde...”

Başımı omzuna yaslayarak dinledim, ta ki uykuya dalana kadar.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cyrus

CROW HUZURSUZDU ve iyi uyuyamadığını anlayabiliyordum, ama biraz olsun uyuduğu için minnettardım. Tüm bu süre boyunca, onu rahatsız etmemek için hareket etmekten, nefes almaktan bile korkuyordum. Bunun önemli bir şey olduğunu anlamayacak kadar aptal değildim. Crow kalmama izin veriyordu. Eşyalarımı almaya gitmişti. Beni kilitlemeyeceğine söz vermişti ve şimdi de... bana güveniyor, etrafına ördüğü duvarların bir kısmını yıkıyordu.

Benim için.

Bu akıl almaz bir şeydi ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç olmadığı kadar görülmüş ve önemli hissettirdi. Crow cehennemi yaşamıştı - ve çoğunu asla bilemeyeceğim ya da anlayamayacağım - ama yine de kocaman bir kalbi vardı. Bazen bu kalbin onun içine sığmayacak kadar büyük olduğunu merak ediyordum.

Bu sefer, o uyurken ben uyanık kalıp ona göz kulak olacaktım. Her şeyden sonra, denesem bile uyuyamazdım.

İşimi arayıp istifa edecektim. Dairemi ve içindeki her şeyi kaybedecektim — önümüzdeki birkaç ayı dağda geçireceğim için kira ve faturaları ödeyecek kadar param yoktu.

Neredeyse hiç
tanımadığım bir adamla.
Bu korkunç bir karardı.
Kulağa muhteşem
geliyordu.

Güneş doğana kadar Crow'un yumuşak nefes seslerine odaklandım. Güneş doğar doğmaz, o kıpırdadı ve ben onun uyandığını anladım.

Crow yanımda kalmadı - kalmayacağını biliyordum - ve bana sarılmadı ya da kendini bırakmadı. Hemen ayağa kalktı, penisi yarı sertleşmiş ve yüzüme yakındı. Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almak çok kolay olurdu. Onu emmek, kanepede kıvrılıp penisini ağzıma alıp saatlerce emmek isterdim. Bu düşünce beni huzurlandırdı, rahat ve memnun hissettirdi.

Crow elini bana uzattı, ben de tuttum. Sinirlerim ensemde karıncalandı. —Bugünün nasıl geçeceği konusunda emin değildim—ama o beni sadece banyoya götürdü

banyoya götürdü ve... oh... bana banyo hazırlıyordu. "Teşekkür ederim. Benimle birlikte girecek misin?"

O da başını salladı ve bu sefer, konuşmaması beni incitmedi. Crow'un stres, öfke, kafa karışıklığı gibi birçok şey hissettiğinde, normalde olduğundan daha az konuştuğunu fark etmiştim. Belki bu durum değişecekti. Belki de asla değişmeyecekti. Belki de bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalmayacaktım.

Küvet neredeyse dolduğunda, Crow önce girdi. Ben de bacaklarının arasına tırmandım ve yerleştim. Bir bezle omuzlarımı, sırtımı ve göğsümü ovdu. Bunu daha önce kimseye yapmamıştı — bunu ilk kez birlikte banyo yaptığımızda anlamıştım — ama bu konuda çok iyiydi. İnsanlara bakmakta çok iyiydi. Bazıları için bu tür şeyler doğal olarak geliyor olmalı. Sevgi görmeseler bile, hayvanların yavrularını korumak için içgüdüsel olarak bildikleri gibi, başkalarını sevmeyi biliyorlardı.

Onu yıkamama izin vermeyeceğini biliyordum ve ne kadar istesem de sormadım.

Zaman hem durmuş hem de çok hızlı geçiyormuş gibi geliyordu, bu yüzden ne kadar zaman geçtiğini söyleyemedim. Crow omzuma dokunduğunda, çıkma zamanının geldiğini anladım.

Bana kıyafetler verdi ve birlikte giyindik, sonra mutfığa gittik. O kahvaltı hazırlamaya başlarken ben ilaçlarımı aldım. Bu sabah kahve, pastırma, patates kızartması, yumurta ve tostla tam gaz devam ediyordu. Bara oturup onu izledim. "Yemek yapmayı sever misin?"

Crow başını salladı.

"Bu çok iyi, çünkü ben yemek yapmada berbatım ama yemek yemeyi seviyorum."

Bana küçük bir gülümseme attı ve ben tabureden düşmek üzereydim, kalbim dakikada bir milyon kez atıyordu. Crow'un gülümsediğini ilk kez görüyordum. Sanki fark etmiş gibi, gülümsemesi hemen yüzünden kayboldu. Kahretsin. Bunun sürmesini istedim. Onun bunu tekrar tekrar yapmasını görmek istedim.

Crow yemek pişirirken, onu çok rahatsız etmek istemediğim için ara sıra sohbet ettim. Yemek hazır olduğunda, bir tabağa bir sürü yemek koydu ve bana verdi, sonra bir bardak portakal suyu doldurdu. "İnsanları şımartmakta çok iyisin. Şimdiden uyarıyorum, bunu yapmaya devam edersen, ben de kabul etmeye devam edeceğim. Şımartılmaktan hoşlandığımı çok çabuk öğreniyorum." Kaşları çatıldı ve nedense annem hakkında soru sorduğunu anladım. "Bazen. Çok uğraşıyordu ama uyuşturucu her zaman bunu mümkün kılmazdı. Uyuşturucu etkisindeyken bana hiç kötü davranmadı ya da kötü davranmadı ama uyuşturucuya ihtiyacı olduğunda

bencil ve önemli olan tek şey buydu. Ama o beni seviyordu. Ve iyi bir anne idi. Sadece bir hastalığı vardı."

Kimsenin onun hakkında kötü düşünmesini istemedim. Crow başını salladı ve lanet olsun, bunu çok takdir ettim.

Tabağını hazırladı, sonra biz yemek yerken tezgahın diğer tarafında durdu. Yemeğimizi bitirdiğimizde tabağını aldı ve uyandığımızdan beri ilk kez konuştu. "Hemen dönerim."

O kapıya gidip botlarını ve paltosunu giyerken, bu kez başımı sallayan ben oldum. Orada oturup bekledim, ama Crow annemin eşyalarının bulunduğu kutu ve içinde ne olduğu bilinmeyen birkaç çanta ile geri dönmesi sadece birkaç dakika sürdü.

"Teşekkürler. Tanrım, çok teşekkür ederim."

Onları masanın üzerine koydu ve ben hemen yanına koştum, tam da Crow "Ben... gidiyorum" dediği anda.

"Nereye?" Panik beni boğmak üzereydi. Bu saçma bir tepkiydi. Ben yetişkin bir adamdım. Yalnız kalmamam için hiçbir neden yoktu.

"Dükkana."

"Ben de
gelebilir
miyim?"

Kafasını salladı ve vücudum çöktü, ama bu duyguları uzaklaştırmaya çalıştım. *Çok muhtaç olma, çok muhtaç olma, çok muhtaç olma.* Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ve yapabildiğim sürece hepsini içime çekmek istedim.

"Orada sadece bana ait bir oda var... ve gitmem gerekiyor, ama yapamıyorum..."

Beni götüremezdi ve benim kalmamdan endişe duyuyordu. "Eşyalarımı karıştırıp, dediğimiz gibi oturma odasında, mutfakta veya odamda kalacağım."

Yüzüne sık sık düşen saç tellerini kulağının arkasına itti, ama saçlar yine geri düştü. Crow, benim "tamam" ya da "teşekkürler" olarak algıladığım bir şekilde başını eğdi ve sonra gitti, ben de onun evinde yalnız kaldım.

Crow bana güveniyordu. Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu anlıyordum.

Ne yapacağımı bilemeden orada durdum, kısa bir süre olmasına rağmen onunla birlikte olmaya çok alışmıştım. Crow dünyadaki en sessiz insandı, ama nedense o olmadan ev çok sessiz geliyordu.

İçinde ne olduğunu ezbere bilmeme rağmen, annemin eşyalarının bulunduğu kutuyu karıştırarak kendimi meşgul ettim: Bana yazdığı mektuplar

, sanki onu kaybedeceğimi ve beni ne kadar sevdiğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacım olacağını biliyormuş gibi. Hiçbir değeri olmayan bir bilezik ve bir kolye, ama kolyeyi kendisi takmış ve bileziği bana hediye etmişti. Fotoğraflar, eskiden oyun oynadığımız eski bir iskambil destesi, saçında taktığı bir toka. Her şeyi tek tek inceledim, onu hatırladım ve Crow'a bunu bana getirdiği için çok minnettar oldum.

Keşke onu tanıyabilseydi. Çoğu insan onu anlamasa da, o onu anlayabilirdi. Başkaları tarafından hor görülmenin ne demek olduğunu bildiği için onu hemen kabul ederdi.

Bitirdiğimde, her şeyi tekrar kutuya koydum, sonra çantalara baktım — daha fazla akıl sağlığı ilacım, bazı giysiler, ruh hali değişimlerimi kaydettiğim günlüğüm.

Yatak odama gittim — artık benim odam olduğunu düşündüm — ama onun odasında olmak isterdim. Giysileri katlayıp şifonyere koydum, her şeyi yerleştirecek yerler buldum. Neden bu odaya sahip olduğunu, sadece kendisi varken neden fazladan bir odası olduğunu merak ettim, ama Crow'un en azından daha fazla insanın yaşadığı bir evde olmasını sevdim. Belki bu, onun kendini yalnız hissetmesini engellemiştir.

Sonra ne yaptığımı, neden neredeyse hiç tanımadığım bu adamın yanına taşındığımı merak ettim, ama hayatımda hiç olmadan önce hiç bu kadar doğru hissettiren bir şey olmamıştı.

Mutfığa geri dönüp tezgahları temizledim ve süpürdüm. Crow ne kadar süreliğine gitmişti? Ne halt ediyordu?

Bir süre kitap okudum, sonra saat geç olunca işyerini arayıp istifa ettim. Haber vermeden istifa etmek çok adice bir hareketti, bundan nefret ediyordum, ama bu noktada başka seçeneğim yoktu. Zaten Crow'un yanına gelmişim ve havanın ne zaman kötüleşeceği belli değildi.

Sonra Melody'yi aradım. Dün gece için ona borçluydum.

"Selam," diye cevapladı, sesi uykulu geliyordu. "İyi misin?" "Evet, iyiyim. Belki de hiç olmadığım kadar iyiyim." "Ve orada kalacaksın... onunla mı?"

"O iyi bir adam," diye tersledim, onu savunma ihtiyacı hissederek.

"Dur bakalım. Öyle olmadığını söylemiyorum. Sadece onu tanımıyorum ve o da kasabada kimseyi tanımıyor, bu yüzden birdenbire onunla birlikte yaşamaya başlaman beni şaşırttı. Beklenmedik bir şey. Ama ona hep acımasımdır. Birkaç kez onunla konuşmaya çalıştım ama benimle ilgilenmedi."

Kıkırdadım. Bu kesinlikle Crow'a benziyordu. "Kahve dükkanına geldi mi?"

"Hayır. Hiçbir zaman. Böyle bir yere gittiğini sanmıyorum, ama onu etrafta gördüm. Senin için ne yapabilirim? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kalbim kabardı. Bana yardım mı teklif ediyordu? Bu kadını neredeyse hiç tanımıyordum. Benimle numara alışverişi yapmış, birden fazla kez benimle takılmak istediğini söylemiş, ama ben her seferinde reddetmişim. Yine de dün gece bizim için oradaydı ve bugün de bana yardım ediyordu. "Harikasın Melody. Sana daha önce adil bir şans vermedim, bunun için özür dilerim."

"Hayır, vermedin, ama içimden bir ses, daha çok incindiğini söylüyor. Bundan sonra bana iyi davran yeter."

Tanrım, ondan gerçekten hoşlanıyordum ve dağdan tekrar indiğimde onunla takılmak istedim. "Anlaştık. Kar erimeye başladığında sana öğle yemeği ismarlayacağım."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim. Şimdi, sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Muhtemelen dairemi kaybedeceğim. Ödemeyi sürdürmeye gücüm yetmiyor, ama bu konuda aceleci davranmıyorum. En büyük endişem arabam. Berbat bir araba, ama benim. Onu satmak, depolamak ya da başka bir şey yapmak için aşağı inebileceğimi bilmiyorum..."

"Dairende anahtar var mı? Arabayı benim evimde tutabilirim. Garajımda yer var."

Derin bir nefes aldım. "Tanrım, hayatımı kurtardın. Eşyalarımı takip etmekte çok kötüyüm. Anahtarlarımı sürekli kaybediyorum, bu yüzden dairenin dışında gizli bir anahtar var ve arabanın anahtarı da içeride."

"Mükemmel."

Ona her şeyin yerini söyledim ve sonra biraz sohbet ettik, ta ki Melody, "Bu görüşmeyi bitirmek istemiyorum ama öğleden sonra randevum var" diyene kadar.

"Vay canına. Çok heyecan verici."

"Adı Isabelle. Bir yere varacak mı kim bilir, ama seni haberdar ederim."

Umarım haber verir. Melody'nin biriyle tanışmasını istiyordum. "Tekrar teşekkürler. Yardımın için minnettarım."

"Arkadaşlar ne içindir ki? Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver ve... Bunu daha önce konuşmuştuk, ama iletişimde kal. Her şeyin yolunda olduğunu bilmek için."

Onun beni önemsemesi içimi ısıttı. "Öyle yapacağım, ama ben iyiyim.
Crow bana zarar vermez."

"İyi."

Veda ettik ve sonra saatlerce orada oturup Crow'u bekledim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Crow

Resim yapmayı ve çizmeyi bırakamıyordum. Cyrus'u eve getirdiğimden beri hiç yapmamıştım, onu yalnız bırakamıyordum ve kesinlikle bu yönümü onunla paylaşmak istemiyordum. Gençken, Chosen bana "karalamalarımın" aptalca bir uğraş olduğunu, değerli zamanımı boşa harcadığımı söylemişti. Kendimi kanıtlamam, kendimi geliştirmem, Aydınlanmışlar arasında diğerlerinden sıyrılmam gerekiyordu, çünkü Chosen'ın oğlu layık değilse, bu onun üzerine kötü bir izlenim bırakırdı. Bu yüzden onu gururlandırmak için her zaman daha çok çalışmak, daha çok ibadet etmek, acıyı daha iyi ve daha sık çekmek için elimden geleni yaptım. Ama bu asla yeterli olmadı.

Cyrus'un sırtındaki kavisini çizdiğim yeri parmağım ile okşadım, sanki ona gerçekten dokunuyormuşum gibi. Her zaman onun tenini altında hissetmeyi arzuluyordum, sağlıklı bir şekilde özlüyordum ve Seçilmiş olan bunu benden söküp atmaya çalışırdı. Sikişmek sorun değildi, çünkü erkekler bunu yapardı, ama Cyrus'a duyduğum ihtiyaç günah olurdu, çünkü Seçilmiş olan ve Tanrı'ya olan sevgimiz ve bağlılığımızdan daha önemli bir şey ya da kimse olmamalıydı.

Cyrus'la yattım.

Tabii ki her zaman tetikteydim. Yanımdan kalkmış olsaydı, uyanırdım. Chosen bazen uyurken tatbikatlar yapardı, bu yüzden uyanık kalmayı öğrenmiştim. Chosen ve özenle seçtiği yaşlılar odalarımıza gizlice girer, bizi test ederlerdi. Bizi Clarity odasına götürürlerdi, orada bize acı çektirirler ya da dışarıdan gelenlerin yerleşkemize saldırdığı bir tatbikat yaparlardı, böylece Chosen'ı nasıl koruyacağımızı gösterebilirdik.

O her zaman ilk sıradaydı.

Nabzım hızlandı, bu yüzden Cyrus'un kışının kıvrımlarına, onu almak için yanaklarını açtığım şekle odaklandım.

Bana kendini teslim edişi... Bunun gibisi yoktu.

Akşam yemeği vakti gelene kadar çalıştım. Onu o kadar uzun süre yalnız bırakmak zor olsa da çizim yapmam gerekiyordu.

Temizlik yapıp malzemelerimi kaldırdıktan sonra odayı kilitledim ve eve döndüm. İçeri girdiğimde hemen onun kokusunu aldım. Her zaman tenine yapışan tatlı koku evimi doldurdu ve bu içimde bir şeyleri gürültüyle harekete geçirdi.

Ceketimi çıkardım, sonra Cyrus'un kıvrılmış bir şekilde uyuduğu kanepeye gittim. Yüzü hafifçe kızarmıştı, bu da çillerini daha belirgin hale getiriyordu. Saçları dağınıktı, uykudan dolayı kıvrılmıştı. O kadar mutlu görünüyordu ki, sanki uyurken başına gelen tüm acı ve kötü şeyleri atabilmiş gibi. Bir anlığına nefes alıp verişini izledim, burnunda ve elmacık kemiklerinde dans eden her bir çili inceledi, sadece benim bileceğim bir rota çizdim onun güzel yüzünde.

Gözüm boynundaki mor izi yakaladı, benim ağzımla oraya koyduğum, ona sahip olduğumu gösteren izi. Onu görünce göğsüm kabardı, kendimi bu dağın kralı gibi hissettim.

Bunu nasıl yapabildiğini, benim içeri girip bu şekilde üzerinde durmamı nasıl uyuyarak atlatabildiğini anlamadım. Ona dokunmak istedim ama onu rahatsız etmek istemedim, bu yüzden mümkün olduğunca sessizce mutfığa gidip akşam yemeğini hazırladım.

Sosunu erken hazırlayıp bütün gün pişirsek daha iyi olurdu ama spagetti yapmaya karar verdim. Önce sosu hazırladım, en sevdiğim baharatları ekledim, sonra bahçemden taze sarımsakları doğrayıp ekledim.

Köfteleri yapmaya başlamak üzereydim ki, Cyrus'un kanepede kıpırdadığını duydum.

"Buradasın," dedi yumuşak bir sesle.

Başka nerede olabilirdim ki? Ama sonra, onu yine terk ettim, ne yaptığımı söylemedim ve on saatten fazla ortadan kayboldum. "Özür dilerim," dedim, Cyrus'a daha fazla sözler söylemenin bir yolunu bulmak istedim çünkü Cyrus bunu hak ediyordu.

Kanepeden kalkıp yanıma geldi. "Özür dilemene gerek yok. Bana yapacak bir işin olduğunu söyledin ve yaptın."

Ona tabureye oturması için işaret ettim.

"Spagetti mi?" diye sordu. "Evet. Seviyor musun?"

"Severim. Dediğim gibi, hemen hemen her şeyi yerim. Bir sonraki öğününüzün nereden geleceğini bilmediğinizde, seçici olmamayı öğrenirsiniz."

Ona anlat. Ona kendinden bir parça ver.

Ona bakmadan, "Bazen yemekten mahrum kalırdım," dedim.

Cyrus, muhtemelen söylediklerimden şaşırarak keskin bir nefes aldı. Ben de şaşırmıştım. Kan damarlarımdan hızla akarken, kulaklarımda yankı sesleri duyuyordum.

"Güçlü olmam bekleniyordu."

"Bu seni nasıl daha güçlü yapar? Beslenmeye ihtiyacın var."

"Zihinsel olarak." Ağzını açtığında, başımı salladım.

Cyrus mesajı anladı ve "Yanağında boya var. Resim mi yapıyordun?" dedi.

Evet. Seni. Seni resmediyordum.

Başımı salladım. "Sarımsaklı ekmek mi?"

"Sarımsaklı ekmek yemeden spagetti yiyebilir misin?" diye şakacı bir şekilde cevap verdi.

Ben güldüm ve ikimiz de donakaldık, sanki ikimiz de buna inanamıyormuş gibi bakışlarımız birbirine kilitlendi. Ben inanamıyordum, ağzımdan çıkan sesin ne anlama geldiğini anlayamıyordum, ne olduğunu bilmeme rağmen. En son ne zaman bu sesi çıkarmıştım? Burada ya da orada, aptalca bir şey yaptığımda ya da bir hayvanın komik bir şey yaptığını gördüğümde, ama başkalarının duyabileceği bir yerde değil. Çocukluğumdan beri yapmamıştım.

"Gülüşünün sesini seviyorum," dedi Cyrus. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Onun bunu söylemesi, bunu daha çok yapmak istememe neden oldu. Onu memnun etmek, daha önce kimsenin yapamadığı şekilde onu mutlu etmek istedim. "Seninkini de seviyorum," diye itiraf ettim.

"Ama benimki özel bir şey değil."

"Belki benim için özeldir."

"Oh." Ağzı sevimli bir O şekli aldı.

"Bil diye söylüyorum," dedi Cyrus, "bundan sonra sürekli gülemeye başlayabilirim. Hiçbir neden yokken, sana sevimli görünmek için güleceğim."

Muhtemelen artık benim için her zaman sevimli olacaktı, ama bu sözleri içimde tuttum.

Cyrus bana okuduğu kitaptan bahsetmeye başladı ve ben de onu dinledim, kitabı okumamış olmama rağmen. Yemeği bitirdim, bize tabaklar hazırladım ve her zamanki gibi oturma odasında oturduk.

"Kanepede yanıma oturabilirsin," dedi, yastığı okşayarak. Kafamı salladım. Bu gece ve sonraki her gece için planı tartışmamız gerekiyordu, çünkü o burada kalacak, benimle birlikte kulübemde kalacaktı.

Bu düşünce beni hem heyecanlandırdı hem de midemi bulandırdı.

Cyrus bir ısırik alırken inledi ve bu, aklımı o düşünceden uzaklaştırıp kanımın kasıklarına akmasına yetti. Sadece bir sesdi, ama bana bir çiftleşme çağrısı gibi geldi, sanki dudaklarından çıkan her ses beni ona ihtiyaç duymama neden oluyordu.

"Tanrım, bu çok güzel. Burada kesinlikle kilo alacağım." "İyi."

Bana utangaç bir gülümseme attı. "Melody'yi aradım ve dün gece için tekrar teşekkür ettim. O da arabamı alıp kendi evine götürecekti. Dairemi kaybedeceğim, ama bununla başa çıkabilirim."

Kaşlarımı çatarak kaşlarımı birleştirdim. "Kaybedecek misin?"

"Ben yokken kirayı ödeyemem, ama sorun değil. Umurumda değil. Bana önemli olan her şeyi verdin ve ben yeniden başlamak konusunda alışkınım. Bu arada, paranı nasıl kazanıyorsun?" Ağzına bir lokma daha tıktırdı, benim için hassas bir konuyu açtığının farkında değildi. Annem olmasaydı, param olmazdı. Farklı bir şekilde ve imkanlarımın ötesinde yaşasaydım, param daha çabuk biterdi.

"Ben öderim."

"Ha?"

"Senin dairenin."

"Ne? Senden bunu isteyemem!"

"Ben ödeyeceğim!" diye bağırdım ve o irkildiğinde hemen suçluluk duydum.

"Evet, tabii. Tamam. Israr ediyorsan. Online olarak ödeyebiliriz, ama bunu kazanmak için burada bazı işler yapmam gerekiyor. Ve sana geri ödeyebilmek için hesap tutacağım."

Başımı salladım, ama bunun olmasını planlamıyordum. Cyrus'un parasını almayacaktım.

Yemeğimizi bitirirken çoğunlukla sessiz kaldık ve o bulaşıkları yıkamaya başladığında, onu izledim, her zaman onunla ilgili her şeye ilgi duyuyordum — ellerinin nasıl hareket ettiği, yüzündeki ifadeler, dudaklarını nasıl yaladığı.

"Televizyon yok mu?" diye sordu Cyrus. Başımı salladım. "Senin bilgisayarında programları izleyebiliriz."

"Ben... öyle şeyler yapmam." Birkaç kez denemiştım, ama garipti ve insanlar beni rahatsız ediyordu. Mizah beni güldürmüyordu. Çoğunlukla kendimi aptal hissettiriyordu, ama akıllı olduğumu biliyordum.

"Aman Tanrım! İzlemelisin. İzleyebileceğimiz iyi programlar bulacağım. Belki bir yayın hizmetine para ödeyebilirim. İnternetin var, değil mi?"

"Evet."

"Nasıl öğrendin?"

"Kendi kendime
öğrendim."

"Ve bu şekilde faturalarını ödüyorsun ve... dünyayla bağlantı kuruyorsun."

Başım zonklarken başımı salladım. Bir mola vermem gerektiğinden şakaklarımı ovuşturdum. "Bir süreliğine bu kadar konuşma yeter."

Ama eninde sonunda konuşmak zorunda kalacaktık.

Cyrus başını salladı, sonra telefonunu aldı ve mutfağı temizlerken müzik çaldı. Kim olduğunu bilmiyordum, ama kesinlikle bundan zevk alıyordu, bir kadının sesine eşlik ederek spatula ile dans edip şarkı söylüyordu. Cyrus burada olduğu için kulübem çok daha gürültülü olacaktı.

"Taylor benim kızım." Penisimi sertleştiren bir dans hareketi yaptı.

Sen benim erkeğimsin, diye geçirdi kafamdan ve bu düşüncüyü kafamdan atmadım.

Temizlikten sonra, o bir kitapla yerleşti, ben de dizüstü bilgisayarımı alıp yayın hizmetlerini araştırdım. Yıllarca dış dünyadan olabildiğince uzak kalmak istemiştim, ama yine de kendime bakabilmek için gerekli bilgilere sahiptim. Yine de, kulübemde bir haftadan az bir süre geçirdikten sonra, onun dizi izlemesi için en iyi yolu arıyordum.

İşimi bitirdiğimde, e-kitap yerine kağıt kitabı tercih ederek kendime bir kitap seçtim ve sandalyeme oturup konsantre olmaya çalıştım, ama Cyrus sürekli dikkatimi dağıtıyordu. Onu çıplak görmek istiyordum. Penisimin onun içinde olmasını istiyordum. Yapmamam gereken pek çok şey istiyordum.

Cyrus kitabının üstünden bana baktı. "Ne?" Başımı salladım.

Yüzündeki ifade değişti, kitabı bıraktı, ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Tam önümde durdu, yanakları pembe ve nefes nefeseydi. "Hiç oral seks yaptın mı?"

"Evet. Ama ben hiç yapmadım." Onun için yapardım ama.

"Eşcinsel misin diye sorduğumda, hiçbir şey değilsin dedin."

"Çünkü değilim. Benim için durum farklı. Ben öyle terimler kullanmıyorum. Sikişmek istediğim erkekler var, ama bunun altında başka bir şey yok. Hiçbir duygu yok."

Yüzünü buruşturdu ve ilk kez değil, onu incittiğimi fark ettim. Ama tutamayacağım sözler veremezdim.

"Hiç aşık olmadım ve hala eşcinselim, ama sen herhangi bir etiketi kabul etme ya da reddetme hakkına sahipsin. Bunun önemi yok. Şu anda tek düşünebildiğim, seni ne kadar çok emmek istediğim."

Sikim zonkladı. Bruce dizlerinin üzerine çöküp beni emmişti, Hillary de öyle, ama o durumlar bununla aynı değildi. Onlar Cyrus değildi.

"Önce kıyafetlerini çıkar," emrettim.

"Beni görmek mi istiyorsun? Beni görmek hoşuna gidiyor, değil mi?" Tişörtünü başından yırttı, sonra kot pantolonunu aşağı çekti.

Güzel sikini serbest bıraktı, sert ve ıslaktı ve... dilimde tadı nasıl olurdu? Cyrus'a bu tür bir zevk vermek nasıl bir his olurdu?

"Evet," diye cevap verdim sertçe.

"Sen de tüm kıyafetlerini çıkaracak mısın? Ben de seni görmek istiyorum, Crow."

Titredim. Tanrım, adımlı duyduğumda bana ne oldu böyle. Boğazımdan çıkan gürültüyü tutamadım.

Ayağa kalktım ve ben de kıyafetlerimi yırttım. Benden aldığı tüm bu parçalar... Verme yeteneğim olduğunu bilmiyordum. Birbirimizi tanıdığımız kısa süre önemli değildi, sadece aramızdaki bağ önemliydi, Cyrus'un bana ait olduğunu söyleyen içimdeki derin his.

Önümde diz çöktü, elini penisimin dibine koydu ve ağzına aldı. Ben tısladım, o benim penisimi emirken parmaklarımı onun yumuşak saçlarında gezdirdim. Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu - penisimde sıcak, ıslak bir ağız - ve Cyrus'un ki yetenekli ve mükemmeldi, Tanrım, bu anda, penisim onun boğazında, sonsuza kadar yaşayabilirdim.

Ağzını çekip taşaklarımı öptü, onları yalarken bana baktı. Glansımı tekrar dudaklarına ittim, onun mükemmel bir çocuk gibi beni almasını izledim. Bunu kaybetmeye nasıl dayanacağımı, o gittiğinde nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.

Cyrus yanaklarını içeri çekerek beni tadını çıkardı. Bunun ne kadar hoşuna gittiğini, benim için ne kadar iyi olmak istediğini, bunun ona da bir tür huzur verdiğini görebiliyordum.

Uzun zamandır yapmadığım bir şekilde dudaklarının arasına nazikçe ittim. Bruce ile her şey sert ve zordu ve bunu sevmeme rağmen, bu da inanılmazdı.

Onun benim spermimi yutmasını istedim, onun güzel yüzüne, vücudunun her santimetresine boşalmak istedim, çünkü o benimdi ve onun üzerinde ve içinde kanıt olmasını istedim.

Kalçalarımı öne doğru ittim. Cyrus etrafımda açgözlülükle inliyordu, sanki bana açmış gibi sesler çıkarıyordu, beni defalarca boğazının derinliklerine alıyordu. Boğuluyordu, bakışları bana daha fazlasını istediğini söylüyordu. Elim saçlarını kavradı ve ona istediğini verdim. Bu dünyada bu adama vermeyeceğim bir şey var mıydı? Sanmıyordum.

Ben onun ağzına girerken o da kendini mastürbasyon yapıyordu ve onun boşaldığını gördüğüm anda, testislerim gerildi ve boşaldı, onu her seferinde doldurarak. Cyrus her damlayı yuttu.

Küçük kuzum beni emmeye devam etti, ereksiyonumu emdi, gözleri yalvarırcasına. Oturdum ve o bacaklarımın arasında kıvrıldı, yanağını uyluğuma dayadı ve sadece... beni ağzında tuttu, bazen emdi, bazen emmedi, sanki beni içinde hissetmezse tatmin olmayacakmış gibi.

Başını okşadım, çillerinde yaptığım haritayı buldum ve bu sefer parmağımla izini takip ettim. Bakıma ihtiyacı vardı, benim küçük kuzum. İstenildiğini ve rahatlatıldığını hissetmeye ihtiyacı vardı ve benimle ilgili bir şey bunu ona sağlıyordu. Derin bir nefes aldı, önceki gece iç çamaşırımı yaptığı gibi beni içine çekti.

"Benim yatağında uyuyacaksın," dedim ona. Onu diğer odada tutamazdım. Ona güvenmediğim için, yatağında olursa her hareketini bileceğim, ya da kalkıp bir şey yapmaya çalışırsa bunu anlayacağım için olduğunu iddia etmeye çalışsam da, asıl nedeni onu yakınımda istememdi. Bu, sessizce kabul ettiğim bir gerçektir.

O, benim penisin etrafında gülümsedi.

Ve sanırım... Sanırım ben de gülümsedim, çünkü yaptığım bir şey onu mutlu etmişti.

Kitabımı aldım, ilk sayfayı tekrar açtım ve o beni emirken ona okudum. Saatlerce öyle oturdu. Uykuya dalmaya başladığında onu uyandırdım ve yatma zamanının geldiğini söyledim.

Cyrus, ben kilitleyip ışıkları söndürürken izledi, sonra benimle birlikte yatağıma geldi. Bana sarılmaya çalışırken kolunu bana doladığında kaskatı kesildim. Buna alışmak biraz zaman alacaktı ve bu gece pek uyuyabileceğimi sanmıyordum.

"Bunu hiç yapmadım," dedi Cyrus. "Penis ısıtma işini. Çok fazla erkekle yattım, çok fazla erkekle, ama onları o şekilde istemedim."

Cyrus uykuya dalarken karanlıkta gülümsedim.

Benim için uykusuz bir geceydi. Her hareket ettiğinde uyanıyordum, ama pişman değildim. Onun kadar benim de buna ihtiyacım olabileceğini düşündüm.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cyrus

Ertesi sabah uyandığımda CROW SERTLEŞMİŞTİ. Onu rahatsız ettiğim için kendimden nefret ettim, bu yüzden "Üzgünüm" diye mırıldandım ve uzaklaşmaya çalıştım. O beni tuttu, ama rahatlamadı, sanki bedeni ve zihni çatışmış gibi, bir kısmı beni yakınında istiyor, diğer kısmı ise bununla mücadele ediyordu.

Konuşmadı ve ben konuşmasını istesem de, Crow'un her zaman diğerlerinden daha sessiz olacağını kabullenmiştim. Ama denedi ve benim için önemli olan da buydu. Denemek önemliydi.

Birkaç dakika öylece uzandık, sonra ona tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Birlikte banyoya gittik, işimizi hallettik, sonra dişlerimizi fırçaladık. Birlikte duş aldık ve giyindik.

Oturma odasına girer girmez, gözüm pencereye takıldı. "Oh! Kar yağmaya başladı!" Koşarak pencereye gittim ve bir çocuk gibi yüzümü cama yapıştırdım. "Karı seviyorum. Sanki... Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Bir şeyin başlangıcı, bir dönüşüm... Yeniden doğmak gibi."

Crow arkamda dururken vücudunun sıcaklığını hissettim. Parmaklarını boynumdaki öpücük izleri ve ısırık izleri üzerinde gezdirdi ve *homurdandı*.

Gülerek, "Ben burada derin düşüncelere dalmışken, sen bana bıraktığın izleri övünmek için göğsünü kabartıyorsun," dedim.

"Onları seviyorum," dedi ve günün ilk sözlerini bana hediye etti.

Kafamı eğdim ki onları daha iyi görebilsin. "Ben de onları seviyorum."

Ona karşı direndim, ama Crow yemi yutmadı. "Kahvaltı." "Yani, senin kahvaltın olmak isterim."

Dün geceki gibi hafifçe güldü, ama bu sefer o kadar şok olmuş gibi görünmüyordu. Derin, boğuk sesi, şimdiye kadar duyduğum en sevdiğim seslerden biriydi. Crow'un bunu her gün yapmasını arzuluyordum.

İlaçlarımı aldım ve o kahvaltıyı hazırladı. Ben otururken o tezgahın başında durdu ve ikimiz birlikte kahvaltı yaptık.

"Bir tabure daha lazım," dedim ona. "Ve bir sandalye. Ayakta durmayı teklif ederdim, ama izin vermeyeceğini biliyorum." Bu beni değerli, önemsenen ve onun için kıymetli hissettirdi, ama Crow'un böyle biri olduğunu düşündüm. O bunu görmezden geldi, yaramaz, ve yemeğimizi bitirdikten sonra, ben ortalığı temizlerken onu oturmaya zorladım. "Her şeyi benim için yapmana izin veremem... ama kesinlikle birçok şeyi yapmana izin vereceğim. Daha önce hiç şımartılmamıştım. Bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?"

Alnı, bir şeyi garip bulduğunda ya da sorduğum bir şey garip geldiğinde olduğu gibi kırıştı. Crow'un tuhaflıklarını bu kadar çabuk öğrenmem şaşırtıcıydı.

"Sana bakmak istiyorum. Nedenini bilmiyorum."

Kıkırdadım. "Bir erkeği özel hissettirmenin yolu." Alnındaki çizgiler derinleştğinde, endişesini eliyle savuşturdum. "Ne demek istediğini anladım. Şaka yapıyordum. Ama kendime bakabilirim. Hayatımın çoğunda bunu yaptım."

"Evet, ama artık sen benimsin," dedi basitçe, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi.

Birçok nedenden dolayı ağzım açık kaldı. Birbirimizi pek tanıımıyordum. Beni sevdiğini kastetmediğini biliyordum, ama yine de beni sahipleniyordu. Onun olmak ne anlama geliyordu? Birine ait *olmak* istememeliydim, ama Crow'un olmak istediğimden daha fazla istediğim bir şey olmadığına emindim.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Başımı salladım.

Sonra seraya gidip bitkileri kontrol ettik, sonra Crow'a odunları eve taşımada yardım ettim ve o da bana ateş yakmayı öğretti. Bu... olması gerekenden daha özeldi. Annemi ve onun şömineleri ne kadar sevdiğini hatırlattı bana.

Bana dükkânını da gösterdi, arkasında kilitli bir oda vardı ve bu beni meraklandırdı.

Akşam yemeğinden sonra bacaklarının arasına sürünerek tekrar onu emdim, sonra o bana kitap okurken ben de onun sikini ağzımda tutarak oturdum. Okumak onun için konuşmaktan farklı bir şey gibi görünüyordu. Belki de kelimeler içinden aynı şekilde gelmediği için, okumayı biraz daha kolay ve uzun süre yapabiliyordu.

Birlikte uyuduk ve ertesi gün de hemen hemen aynı şeyleri yaptık. Günler geçtikçe, sabahları birlikte duş alıp banyo yapmak, kahvaltı ve temizlik, ardından da bahçe işleri yapmak gibi bir rutine girdik. Garajında başka bir eski

kamyoneti vardı, çalışmıyordu ama onu yeniden yapıyordu. Yemin ederim, yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Bazı geceler benimle sevişti, bazı geceler sevişmedi, ama her zaman arkadan yapıyordu. Seks iyiydi, ama onu beni alırken görmek, gözlerine bakmak ve Crow'un benim vücudumda kendini kaybetmesini görmek istiyordum.

Bazen beni yalnız bırakıp dükkândaki kilitli odasında vakit geçirirdi. Orada benimle paylaşamayacağı ne vardı?

Melody bana kahve dükkanından en sevdiğim latte'nin fotoğrafını gönderdi ve ben gülümsedim. Ona dairemi kontrol etmesini söylemişim — Crow faturalarımı ödememe yardım ediyordu — ve o da kabul etmişti.

"Tanrım, ekstra shotlu bir mocha latte için neler vermezdim."

"Geri dönmek ister misin?"

"Ne? Hayır! Tanrım, hayır." Crow'a umarım dehşet dolu bir bakışla baktım.

"Burada bir tane yapmayı deneyebiliriz."

Bunu yapmak üzere olduğunu anlayabildiğim için elimi onun elinin üzerine koydum. "On yıldan fazla süredir yalnız olan biri için, kalbini kullanmayı tanıdığım herkesten daha iyi biliyorsun." Belki de bu yüzden yapabiliyordu. Crow dünyaya her zaman diğer insanlardan farklı bir şekilde bakardı. Çoğu insan tarafından "normal" olarak görülmezdi. Adam homurdandı, Tanrı aşkına, ama bence daha fazla insan Crow gibi olsaydı, insanlık çok daha iyi bir yer olurdu.

Kafasını salladı ama konuşmadı, ben de onu rahat bıraktım ve başka bir şeyden şikayet ettim. "Bar için bir tabure ve masa için bir sandalye yapmamızı istiyorum. Lütfen bugün yapabilir miyiz?" İki haftadır oradaydım ve Crow hala kahvaltıda yanımda duruyordu çünkü nedense iki lanet tabure istemiyordu.

Dudakları düz bir çizgiye dönüştü. "Hayır."

"Neden? Ne var bunda?" diye bağırdım, artık sinirlenmeye başlamıştım.

"Çünkü onlar senin olacak," diye karşılık verdi.

Tamam, bu canımı yaktı. Evini benimle paylaşabiliyordu, ama Tanrı korusun, benim olacak bir şey yapmamıza izin vermiyor muydu? "Peki. Neyse. Ben banyo yapacağım."

Uzaklaşmaya başladım ama çok uzağa gidemedim. Crow beni köşeye sıkıştırdı, sırtım duvara dayandı, sert vücudu benimkine değdi, ön kolları duvara dayandı, böylece kaçamadım. "Çünkü *onlar senin* olacak. Bir gün sen gideceksin, ama onlar hala burada olacak. Ve ben onlara baktığımda..."

Oh... oh. Kahretsin. Bunu beklemiyordum. Evindeki tüm mobilyalar, kullanmadığı şeyler bile, kendisi veya evi için yapmıştı. Başka birini düşünerek yapmamıştı, ama benim için mobilya yaparsak, bu ona her zaman beni hatırlatırdı. "Ya hiç gitmezsem? Sen beni zorlamazsan, gitmem."

"Evet, gideceksin, küçük kuzum. Herkes gitmek ister. Annem bile gitmek istedi. Ve sonra... geri döndüğümde... hepsi gitmişti."

Annesi gitmek mi istemişti? Babası annesini öldürmüştü... Sebep bu muydu? Bu, Crow'un babasının tarafını tuttuğu anlamına mı geliyordu? Babasının inandıklarında haklı olduğunu mu düşünüyordu?

Ama hayır. O böyle bir şey yapmazdı. Onun hakkında böyle bir şeye asla inanamazdım, bu yüzden tekrar ettim: "Beni zorlamazsan, asla gitmeyeceğim. Sonsuza kadar."

Nefes alıp verirken burun delikleri genişledi ve sonra benden uzaklaştı. "Geri döneceğim." Askardan bir ceket kapıp dışarı çıktı.

Crow'un ne yaptığını bilmeden saatler geçip gitti. Yine. Ve onu özledim, ki bu çok aptalcaydı. O yakındaydı ve geri dönecekti. Zaten çok muhtaçtım, ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tıpkı düşüncelerimi durduramadığım, neyi yanlış yaptığımı merak etmeyi bırakamadığım gibi. Mantiken, bunun benim akıl hastalığının etkisi olduğunu biliyordum. Her şeyin benim hatam olduğunu, kimsenin benimle kalmayacağını, yalnızlığımın sonsuza kadar süreceğini düşünmemi istiyordu. İlaçlarım çok yardımcı oluyordu. Onlar olmadan işlev göremezdim, ama her şeyi mükemmel hale getirmiyorlardı. Tranquility'ye geldiğimden beri terapiye gitmemiştim. Terapi, düşüncelerim ve duygularımla başa çıkmama yardımcı olmuştu, bu yüzden tekrar denemeliyim.

Sonunda, Crow ile paylaştığım odaya gittim. Çamaşır sepetinin üstünde onun kirli gömleklerinden biri vardı, onu aldım ve yatağa uzanırken yanıma götürdüm. Kumaşı yüzüme götürdüm, onun kokusunu içime çektim ve Crow'un kokusu olan dağın kokusu ile uykuya daldım.

Güçlü eller beni tutana kadar uyanmadım, Crow'un parmakları kalçalarıma bastırıyordu. Gözlerimi açtım ve onun üzerime eğildiğini gördüm, saçları sarkıyordu. Elimde onun gömleğini görünce, gözlerinin sahiplenici... aç bir hale geldiğine yemin edebilirim.

Pantolonumu ve iç çamaşırimi aşağı çekti, bu da hemen kanımın kasıklarına hücum etmesine neden oldu. Beni ters çevirip sikmesini bekliyordum ve onun sikini her an memnuniyetle alırdım, ama bunun yerine, beni izledi, gözleri

benimkinden hiç ayırmadan beni izledi, öne eğildi ve yarı sert sikimi ağzına aldı.

Onu içimde hissedince ağzımdan "Siktir evet" kelimesi döküldü. Tamamen sertleşmem yaklaşık iki saniye sürdü ve bu anın gerçekliği beni vurdu. Crow daha önce hiç sik emmemişti, ama ağzını ağzıma koymuştu. Crow bana bir şey vermeye çalışıyordu. Daha önce sandalyeyi bana vermemekten dolayı suçluluk duyuyordu, bu yüzden verebileceği bir şey buldu ve bu da buydu.

Parmaklarımı uzun saçlarına gömdüm ve Crow hareketsiz kaldı. Bir keresinde saçlarıyla oynadığımda hoşuna gitmişti, bu yüzden bunun onun için sorun olmadığını düşünmüştüm. "Üzgünüm." Elimi çekmeye çalıştım, ama Crow bunu yapamadan bileğimi tuttu ve elimi saçlarına bastırdı. Belki de onu şaşırttım? Seks onun için hiçbir zaman gerçekten samimi ya da herhangi bir bağ kurulan bir şey olmamıştı. Birçok yönden benim için de öyle değildi, ama insanların bana dokunmasına, beni keşfetmesine ve Crow'un daha önce izin vermediği bir şekilde onları keşfetmeme izin vermesine alışkındım.

"Saçının dokunuşunu seviyorum," dedim ona, o da tekrar beni emmeye başladı. O, şimdiye kadar içinde bulunduğum en yetenekli ağız değildi, ama yine de en sevdiğim ağızdı. Tüm varlığım zaten tamamen Crow'a sarılmış gibi hissediyordum, sanki hep burada olmam gerekiyormuş gibi. Buraya gelmem için çok fazla acı çekmem gerekti.

Bir kez boğuldu ve bunun kasıtlı olmadığını anlayabildim, sonra elini kullanarak beni de okşadı. Crow gözlerini kaldırıp bana baktı ve ben de bacaklarımın arasında duran, vahşi, aç gözleri, dalgali saçları, kalın sakalı ve ağzında benim sikim olan bu adamdan gözlerimi ayıramadım.

Testislerim zonklayana kadar, spermle dolana kadar, yumuşak bukleleriyle oynamama izin verdi ve daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. "Boşalacağım. Siktir, Crow, ben..."

Ben ileri doğru ittiğimde, sırtımı kavradığımda ve boşaldığımda, o geri çekilmedi.

"Tanrım, bu çok iyi geldi," dedim, yatağa erimemeye çalışırken. "Hoşuna gitti mi?" Elinde boya olduğunu fark ettim. Kaybolduğunda kesinlikle resim yapıyordu.

"Evet," diye cevapladı. "Özellikle seni yutmak, senin menini vücuduma almak."

"Tanrım. Böyle konuşarak beni öldüreceksin. Çok seksi, Crow, cidden."

Beni kendine çekti, başımı iterek yanağımı göğsüne dayadı, böylece ona bakamadım. "Yarın."

"Yarın ne?"

"Sana sandalye yapmayı
öğreteceğim." Göğsüne
gülümsedim.

Evet, tam da olmam gereken yerdeydim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Crow

"^{NEDEN} bir şeyler yapmayı öğrendin?" Cyrus, ertesi sabah dükkândayken sordu. Hâlâ kafamdaki onunla ilgili tüm karışıklıkları çözmeye çalışıyordum — neden kalmasına izin verdiğimi, neden dükkânımda sandalye yapmasına izin verdiğimi, böylece ikimiz de oturabileceğimizi, ama bir gün onun gideceğini.

Neden onun gitmesi fikri bana... yanlış geliyordu? Sanki olması gereken şey bu değilmiş gibi ya da bu olduğunda tüm dünya ekseninden kayacakmış gibi.

"Neden hep beni konuşturmaya çalışıyorsun?"

Küçük kuzum kıkırdadı. "Çünkü sesini seviyorum... ve senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum... ve konuşmazsak burası çok sıkıcı olur."

Onun şimdiden sıkıldığını duyunca göğsüm sıkıştı. Cyrus kışı atlabilecek miydi? Onu eve götürmek için dağdan aşağı tehlikeli bir yolculuk yapmam gerekecek miydi?

Onu eve götürmek zorunda değilsin. Reddedebilirsin. Onu burada tutabilirsin.

Bu da beni Chosen gibi yapardı, değil mi? Ve onun gibi olmak, en son istediğim şeydi.

Onunla konuş. Kalmasını sağla.

"Bazılarını daha önce öğrendim." Cyrus yanımda durdu, elinde bir sandalye ayağı vardı, ama artık zımparalamıyordu. Çalışmaya devam ederken ona bakmadım. "Yararlı olmamız gerekiyordu... ben diğerlerinden daha da fazla."

"Neden?" diye sordu nazikçe, sanki soru onu korkutmuş gibi. Ya da belki de benim verebileceğim cevap onu korkutmuştu.

Mesele şu ki, bir bakıma ağzım açılıp her şeyi dökmek, ona gerçeği söylemek, her şeyi anlatmak istiyordu, bunu onun bilmesini istediğimden ya da yeniden yaşamak istediğimden değil, Cyrus'a hiçbir şeyi inkar etmek istemediğimden. Bu çok kafa karıştırıcıydı. "Sana hayır demek neden bu kadar zor geliyor, anlamıyorum."

Beni koluyla dürttü. "Belki de benim cazibemdendir." Ona döndüm, kaşımı kaldırdım ve Cyrus güldü. "Tamam, görünüşe göre benim cazibemden değil. Belki de sadece... birbirimizi anlıyoruz. Derinlerde, bir şekilde birbirimize bağlıyız. Bunu hissediyorum, Crow."

Ben de hissettiğim için iç geçirdim. Bir yanımda bunu kovmak, yok etmek istiyordum çünkü bundan iyi bir şey çıkmayacaktı, ama diğer yanımda sıkı sıkı tutunmak, bunu kendime kazımak istiyordum.

"Çünkü ben Seçilmiş'in oğluydum. Benden her yönden daha fazlası bekleniyordu." Daha fazla Aydınlanma, daha fazla Berraklık, daha fazla acı, daha fazla Tapınma.

"Baban..."

"Seçilmiş," diye sözünü kestim. O benim babam değildi. O da baba olmak istememişti, en azından ailelerin var olduğu tipik şekilde. Okuduğum kitaplardaki gibi değil.

"Seçilmiş... senden ne tür şeyler bekliyordu?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, ya da belki de cevap vermek istemiyordum. Bu zaten yeterince yorucuydu. Göğsüm sıkıştı, nefes almam zorlaştı.

"Bana söylemek zorunda değilsin. Merak ettiğim için özür dilerim." Cyrus'un sıcak, nazik eli ön koluma kondu ve ben gerildim. "Özür dilerim." Elini çekti. "Bazen sana dokunduğumda sorun yok, ama bazen daha zor oluyor."

"Senin gibi sevgi görmedim. Chosen'ın duygular ve sevgi konusunda kuralları vardı, özellikle benimle ilgili, özellikle de yaşım ilerledikçe. Annemin beni kucaklamasına nadiren izin verilirdi. İhtiyacım olan her şeyi ondan almam gerekiyordu, ama o benim buna ihtiyacım olmadığını düşünüyordu. Bunların hepsi beni güçlü kılmak içindi. Beni, Hillary gibi, ona körü körüne itaat eden, onun verdiği kırıntıları alan biri yapmak içindi."

Ama Cyrus bana dokunduğunda hoşuma gidiyordu, ona bunu gösteremesem de. Kafasını bana yaslayıp saatlerce sikimi emdiğinde hoşuma gidiyordu...

"Tanrım, Crow. Annen neden..."

"Denedim," diye bağırdım, daha fazla konuşmadan sözünü kestim. Bunu duymak bile kalbimi hızla çarptırdı.

"Haklısın. Bunu söylememeliydim. İnsanların bana annemin neden uyuşturucu kullanmayı bırakmadığını sormasına benziyor. O kadar kolay değil. İnsanlar başkalarının seçimleri için onlara taş atmayı severler, oysa çoğu zaman biz sadece elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Tutmuş olduğum nefesimi bıraktım. Nedense onun anlayacağını biliyordum. "O, annemin, senin ve diğer herkesin beynini yıkadı. Senin suçun değildi.

Onların da suçu değildi." Cesur küçük kuzum, tahtayı itip masanın üzerine atlayarak beni şaşırttı. "Buraya gel, Crow."

Gömleğimi çekti ve beni bacaklarının arasına götürmesine izin verdim. Bacaklarını bana doladı, sonra kollarını da. Ben de ona izin verdim. "Eğer izin verirsen, seni her gün kucaklayıp dokunacağım."

Alnını alnıma dayadı ve ben de uzanıp kalçalarına tutundum. "Seni öpmek istiyorum Crow, ama yapmayacağım. Bir gün izin verirsin umarım, ama vermezsen de sorun değil."

Burnunu benimkine sürttü ve titrememek için kendimi zor tuttum. Nefes aldığımda, ciğerlerime Cyrus'un nefesi doldu. Ona daha sıkı sarıldım. Ona yapmak istediğim şeyler... Onu *tüketmek* istediğim şekilde.

"Kokunu seviyorum." Dudakları benimkilere çok yaklaştı, ama bana dokunmadı. Ben de karşılık olarak homurdandım. "Dokunuşunu seviyorum. Bana hissettirdiklerini seviyorum. Yapabilseydim, tüm kötü anılarını silip, yerine iyi anılar koyardım."

Bu sefer hareket eden bendim, ama çok uzağa gitmedim, sadece yüzümü boynuna gömdüm ve dişlerimi ona geçirdim. Derisini parçalamadım, ama Cyrus nefesini tuttu. Beni daha sıkı tuttu, bir elini saçlarıma geçirdi.

"Evet... lütfen, Crow. Bana iz bırak. Beni senin yap."

Derisini sertçe emdim, ağzımla kanı yüzeye çekerek bir çekiş bir çekiş. Penisim zonkluyordu, ama bu an onu sikmekle ilgili değildi. Sonunda penisine ağzımı vermişim ve o bunu dudaklarında istiyordu, ama ben ona bunu henüz veremiyordum, ama bunu yapabilirdim ve isteyerek yapardım.

Diğer tarafa geçtim, boğazındaki kırmızı lekeyi sadece kısaca gördüm ve aynı şeyi yeni bir yerde yaptım. Aramızdaki her şey hayvaniydi, bu da bana çok yakışıyordu. Çoğu insan gibi olmadığımı biliyordum, burada tek başıma geçirdiğim yıllar içimdeki bir şeyi değiştirmişti, ama bununla bir sorunum yoktu. Ama o... Cyrus da buna ihtiyaç duyuyordu. Bana dokunma şeklinden bunu hissettim, gözlerinde yanan ısıdan gördüm.

Kime ait olduğunun kanıtı yine derisindeyken, bu sefer alnımı onun alnına dayayan bendim. Ama uzun süre kalmadım, başımı yana eğdim. Elimi ensesine koyarak Cyrus'un ağzını boğazıma götürdüm.

"Crow..." dedi nefes nefese, sonra cildime yumuşak öpücükler kondurdu. Bu beni titretti, cildim parlıyor gibi hissettirdi, o bunu tekrar tekrar yaparken, ağzıyla üzerimde desenler çizdi, sonra benim ona yaptığımı yaptı, beni kendine çekti, acı verecek kadar ısırdı ve emdi. Ama onu durdurmadım. Devam etmesine ve benden istediğini almasına izin verirdim, ama Cyrus durdu. "Seninle burada olmak, ilk kez kendimde bir sorun olmadığını hissettiğim an... Bu garip, çünkü yaptığımız şeyler... çoğu insan yapmaz."

"Biz çoğu insan değiliz." Biz dışlanmışlardık. Sürgünlerdik. Ve o bana onunla birlikte olmama izin verdiği sürece buna tutunacaktım. "Senin sandalyenizi yapalım." Cyrus başını salladı ve aşağı atladı. "Bu yeri görüyor musun? Gözden kaçırmışsın. Pürüzlü bir alan var."

"Tamam." Bana sanki ona bir hediye vermişim gibi gülümsedi. "Bana başka şeyler yapmayı da öğretir misin?" Başımı salladım. "Ve kamyonetle çalışmayı." Yine başımı salladım. "Beni buraya getirdiğine asla pişman olmayacaksın."

"Asla pişman olmayacağım, küçük kuzum." Olmazdı.

Tabureyi ve sandalyeyi yaptık, ama zımparalama ve boyamayı bitirmek için yarına kadar bekleyeceğimizi söyledim.

Öğle yemeğini atlamıştık, bu yüzden akşam yemeğini içeride yememiz gerektiğini biliyordum. Işıkları kapattım, sonra onun bere şapkasını alıp başına geçirdim. Sonra ceketine uzandığımda, Cyrus sulu gözlerle bana baktı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Başını salladı. "Sadece senin gibi büyümüş birinin nasıl başkasına bu kadar iyi bakabildiğini anlamaya çalışıyorum. Ve nasıl benimle bunu yaptığına şanslı olduğumu."

Bu, insanların yaptığı bir şey değil miydi? Chosen anneme böyle davranmamıştı. Komplekste kimse böyle davranmamıştı, ama Cyrus'la bu çok doğal geliyordu.

"Ben çaresiz değilim," diye tekrar söyledi. Belli ki bu onun için önemliydi.

Kaşlarımı çattım. "Asla öyle düşünmem. Hayatın boyunca kendine bakmışsın." Ve şimdi sıra bendeydi. "Kontrolle ihtiyacım var. Bu şeyler bana kontrolüm olduğunu hissettiriyor."

"Bu şeyler bana önemli ve bakılmış hissettiriyor."

Ve onun buna ihtiyacı vardı. Beni izleyişinden bunu anlayabiliyordum. Gözyaşlarından biri süzülünce, başparmağımla silip ağzıma aldım.

İnledi. "Yaptığın her şey çok seksi ve sen hiç çaba bile göstermiyorsun."

Gözlerimi devirdim ve ona ceketini giymesinde yardım ettim, sonra botlar dahil kışlık giysilerimi giydim. Dışarı adımımızı attığımız anda, soğuk bir hava dalgası bizi vurdu. Ben buna alışkındım ama Cyrus'un titrediğini hissettim. Yoğun kar yağmıştı, yerler karla kaplıydı ve yürümek zordu. Yakında kar küreyiciyi çıkarmam gerekecekti. Her gün tuz serpip bizim için bir yol açıyordum.

Eve doğru yürürken, sağ tarafta bir hareket gördüm. Onu durdurmak için kolundan tuttum.

"Ne oldu?" diye sordu Cyrus.

"Hiçbir şey," dedim yumuşak bir sesle, sonra beyaz tavşanı işaret ettim. "Aman Tanrım. Çok tatlı."

Cyrus'u duydu ve zıpladı.

"Bu bir kar ayakkabılı tavşan. Yazın kahverengi olan tüyleri kışın beyaza dönüşür."

"Tanrım, bilmediğin bir şey var mı?"

Dağın aşağısını işaret ettim. "Orada nasıl yaşanacağını."

"Fazla bir şey kaçırmıyorsun." Cyrus elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve çekerek, "Hadi. Gidip akşam yemeği yiyelim, sonra izleyecek bir dizi arayalım. Hala denemeni istiyorum."

Ben... bunu hiç istemiyordum. İnternet bazen yeterince bunaltıcıydı, ama Chosen sayesinde bunun bilmem gereken bir şey olduğunu ve bana yardımcı olacağını anladım.

Ama her şey gibi, bunu da Cyrus için yapardım.

Verandada kar botlarımızı çıkardık.

İçeri girdiğimizde "Çoğu hayvan kış uykusuna yatar mı?" diye sordu.

"Evet. Elk, geyik veya büyük boynuzlu koyun görebiliriz, ama muhtemelen görmeyeceğiz.

Çoğu, daha az karlı bölgeler bulmak için dağdan biraz aşağı iner." "Dağınızda büyük boynuzlu koyunlar mı var?"

Gülümsedim. Yüzümde gülümseme daha rahat hissettirmeye başlamıştı.

"Mm-hmm."

Başım tüm bu olanlardan dolayı ağrımaya başlamıştı. Buna alışkın değildim ve beni çok yordu.

"Gerçek hayatta hiç görmedim. Saldırganlar mıdır?"

"Genelde değil, daha çok çiftleşme döneminde saldırgan olurlar."

Cyrus kaşlarını kaldırdı. "Bu *sizin* çiftleşme mevsiminiz mi?"

Kıkırdadım, bu da alışmaya başladığım bir başka şeydi.

Akşam yemeği için taco yaptık, sonra Cyrus dizüstü bilgisayarımı istedi. Bilgisayarı aldım ve satın aldığım yayın hizmetine giriş yaptım, sonra onun yanına kanepeye oturdum

ve onun kaydırmasını izledim.

"Ne tür bir dizi seveceğini anlamaya çalışıyorum."

Hiçbirini seveceğimi sanmıyordum ama bunu kendime sakladım.

"Belki bir filmle başlayabiliriz. Hiç film izledin mi?" Başımı salladım.

"Hiç mi?"

"Bazılarını koruyucu ailelerin yanında gördüm, gösteriler de vardı ama onları görmezden geldim. Dış dünya buraya giremezdi."

"Hiç kimse için mi?"

"Chosen internet erişimine sahipti. Başka kimse yoktu." "Bebeğim," dedi ve ben başımı eğdim.

"Bebeğim mi?"

"Sevgi ifadesi, tıpkı küçük kuzu gibi."

Bunu biliyordum, ama Bruce dışında kimse bana bebeğim dememişti. Bruce'un söylediği şekilde Cyrus'un söylediği gibi değildi. Cyrus'un dudaklarından çıktığı gibi beni sıcaklık ile doldurmadı.

"Üzgünüm. Ağzımdan
öyle çıktı." "Çok özür
diliyorsun."

"Özür dilerim... Kahretsin. Biliyorum. Hayatım boyunca yaptığım hatalardan ya da kimsenin benden uzaklaşması için bir neden vermek istememenden geliyor."

İçim öfkeyle titriyordu. Dış dünyayı nefret edeceğimi hep biliyordum, ama onunla tanıştığımdan beri daha da nefret etmeye başladım. Onu bu kadar kötü, bu kadar yalnız hissettiren, onu istemeyen insanların olduğu bir yeri asla sevemezdim. Kim onun teninin tatlı kokusunu koklayıp onu yutmak dışında başka bir şey yapmak isteyebilir ki?

"Artık sen benimsin." Parmağımlı boynundaki ize bastırdım, umarım bunun, istesem bile uzaklaşmayı bilmediğim anlamına geldiğini anlar. O istese bile.

"Senin," diye tekrarladı
Cyrus. "Artık
konuşma."

Bunun benim için ne anlama geldiğini bilerek başımı salladı. Cyrus, bir adamın ailesini kaçıran bir film seçti. Dizüstü bilgisayarını sehpayı koyduk, sonra diz çöküp bana yalvaran gözlerle baktı. Ben başımı sallayınca pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkardı, sonra bacaklarımla arasına uzanıp sikimi ağzına aldı.

Film tuhaftı ve gürültülüydü. Başımı zonklattığı için parmaklarımla saçlarında gezdirip onu izlemeye başladım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cyrus

"Altı var mı?" diye sordum Crow'a, masada otururken, o eski sandalyede, ben ise haftalar önce yaptığımız sandalyede. Annemle oynadığımız Go Fish kartlarını kullandık. Aptalca bir çocuk oyunuydu, ama annemle hep oynadığımız bir oyundu, bu yüzden Crow'a da onu öğretmiştim.

Her zamanki gibi *Go Fish* demek yerine başını salladı. Belki de hala çok konuşmayı sevmediği içindi. Hala sessiz olduğu veya bana *daha fazla konuşmama* dediği zamanlar oluyordu. Sessiz olduğunda onu zorlamamaya çalıştım ve özellikle bana söylediğinde kesinlikle zorlamadım.

Bir kart çektim, akşam yemeğinde yediğimiz güvecin kaseleri yanımızda duruyordu. Noel arifesiydi, Crow bundan bahsetmemiştii, ben de bahsetmedim. Bayramları kutlar mıydı? Bu saçma bir soruydu. En az on yıldır kutlamamıştı, tek başına kutlamadıysa tabii. Noel, onun tarikatının inandığı bir şey miydi? Ben dindar bir insan değildim, annem de öyle değildi, ama o Noel'i severdi. Bunu Crow ile paylaşmak istedim, ona özel bir gün yaşatmanın bir yolunu bulmak istedim, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum, hatta onun bunu isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum.

Crow ile dağa çıktığımda tatili düşünmemiştim ve üzerimde ağırlaşan hüznün ne yazık ki çok tanıdıktı. Onu çok özölüyordum ve Noel'den önceki gün, hiçbir süsleme yokken ve Crow'a verecek hiçbir şeyim yokken onun kartlarıyla oynamak beni çok üzdü.

"Artık oynamak istemiyorum galiba." Kartları topladım. Crow kartlarını verirken başını eğdi ve ben de onları dikkatlice kutuya geri koydum. Kutuyu elimde tutarak kanepeye gittim, köşe yastığına oturdum ve kutuyu göğsüme sıkıca sarıldım. Crow arkamda dolaşarak bulaşıkları yıkıyordu. Bulaşıkları bırakmaktan nefret ederdi ve genellikle ben onun yerine yıkamaya çalışırdım. Hâlâ bana yemek yapmama izin vermiyordu ve kendi elleriyle yapmadığı bir şeyi yemeye güvenmediğini hissediyordum.

İşini bitirince yanıma gelip oturdu. "Dizi izleyelim mi?" diye sordu. Birlikte dizi ve film izliyorduk, ama onun bunları sevdiğini sanmıyordum. Benim için izliyordu ve bu gece zaten izleyecek havamda değildim, bu yüzden başımı salladım.

Crow'un kaşları çatıldı, alını kırıştı ve o yoğun gözleriyle beni inceledi. "Seni mutsuz mu ediyorum?"

"Hayır!" Daha dik oturdum. Bu, onun düşünmesini istediğim en son şeydi. "Özür dilerim. Sorun bende, sende değil." Muhtemelen *onu* mutsuz ediyordum. Temel olarak bana bakmak, benim için endişelenmek ve benim için aptal programları izlemek zorundaydı. Bunu mahvedecektim, her şeyi mahvedecektim. "Benimle yatmak ister misin?" Flanel pantolonumu çıkarmaya başladım, ama Crow beni durdurdu, alnındaki çizgiler derinleşti. "Lütfen... Seni çok mutlu edeceğim." Ona burada olmak istediğimi başka nasıl kanıtlayacağımı, Crow'a nasıl bir şey vereceğimi bilmiyordum, çünkü ona verecek hiçbir şeyim yoktu.

Tekrar altımı çıkarmaya çalıştım, ama beni daha sıkı tuttu. Crow beni kucağına çekti, kollarıyla beni o kadar sıkı sardı ki, hareket edemedim. "Küçük kuzu..." dedi, alını sırtımın ortasına bastırarak. "Ne yanlış yapıyorum bilmiyorum."

"Yanlış bir şey yapmıyorsun. Ben sadece... annemi özlüyorum. Bu zamanlarda onu daha çok özlüyorum. O Noel'i ve karı severdi, keşke bizimle birlikte olabilseydi. Keşke bu kadar çaresiz ve muhtaç olmasaydım ve sana verebileceğim şeylerim olsaydı. Sana mutlu bir Noel yaşatmak istiyorum, ama senin Noel'i kutlayıp kutlamadığını bile bilmiyorum. Sana faydalı olmak istiyorum, böylece hayatını mahveden bir adam olarak kalmayayım. Sana verecek hiçbir şeyim yok, kışım hariç. Bazen ruhsal hastalığım bu değersizlik ve üzüntü duygularını çok daha büyük hale getiriyor, sanki beni parçalıyor gibi. Bu durum bir süre devam ediyor; bazen günler, bazen daha uzun süre."

O bu sözleri hak etmişti, ama keşke ona söylemeseydim, çünkü bu sözler ona ne kadar kırık olduğumu, ne kadar uğraştırıcı olduğumu gösterecekti.

Crow hemen konuşmadı, sadece beni ters çevirip kanepede sırt üstü yatırdı ve üstüme çıktı. Alnımdaki saçlarımı kenara itip yüzümdeki çilleri parmağıyla izledi. "Sen."

"Ben ne?"

"Bana kendini veriyorsun. Sadece kışını değil. Her şeyini. Duygularını, sözlerini, gülümsemelerini. Seni." Sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi başını salladı ve nefesim kesildi, kurtulamadım. "Ben..." Crow gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı. "Sadece sana ihtiyacım var. Benim ol." Crow

boğazımı hafifçe sıktı, ama aynı zamanda parmaklarını nabzımın üzerinde gezdirdi.

"Seninim," diye söz verdim, sesim çatallanarak. Her zaman ve sonsuza kadar Crow'a ait olacaktım.

"Bu, sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlası, küçük kuzucuğum." Boynumu daha sıkı tuttu ve ben bacaklarımı onun etrafına doladım. Penisim sertleşmişti, kalçalarımı ileri geri hareket ettirirken ona karşı zonkluyordu. "Benim," diye tekrarladı.

"Senin," dedim, konuşurken boğazımın onun elinde titrediğini bilerek. Bıraktığında, tekrar yapmasını isteyerek nefes nefese kaldım.

Ben sormadan, "Bana ondan bahset," dedi.

"Annem mi?" Uzun saçlarını okşadım, bacaklarımı ona sıkıca doladım. Onu paylaşmak istediğim için gözlerim çoktan yaşarmıştı. Daha fazla ilgiyi hak eden iyi yanları.

Crow başını salladı, ben de öyle yaptım.

"Noel onun en sevdiği bayramdı çünkü bu dönemde insanların daha nazik olduğunu söylerdi. Paramız olduğunda beni şımartır, almaya gücümüzün yetmeyeceği pek çok şey alırdı. Paramız olmadığında da yine de o günü en güzel gün yapmaya çalışırdı. Dışarı çıkıp kartopu savaşı yapar, kar melekleri yapardık. Bir keresinde paramız olmadığı için duvara bir Noel ağacı çizmiştik."

Crow'a annemle ilgili hikayelerimi arka arkaya anlattım, ona ne kadar özel ve mükemmel bir insan olduğunu gösterdim, bağımlı olmasına rağmen. İnsanlar *uyuşturucu* duyduklarında otomatik olarak o kişiyi kötü biri olarak görürler, ama o öyle değildi. O, tanıdığım en iyi insandı, onu anılarımda yaşatmama izin veren adamdan sonra.

"Bana güneş gibi, güneş ışığı gibi derdi. Bu yüzden bana Cyrus adını verdi. Bu isim güneş anlamına geliyor ve annem, benden önce dünyasının karanlık olduğunu, benim hayatına ışık getirdiğimi söylerdi."

Crow yanaklarımı silmeye başlayana kadar ağladığımı fark etmemiştim, gözyaşlarım kontrol edilemez dalgalar halinde akıyordu. Parmaklarıyla hepsini tutamadığında, eğildi, ağzını yanağıma dayadı, öperek ve yalayarak gözyaşlarımı sildi. Bunu çok sevdim. Onu sevdim. Crow hala dudaklarımdan öpmemişti ve ben bunu çok istiyordum, ama bu da neredeyse aynı derecede güzeldi, ağzı yüzüme tekrar tekrar dokunuyor, tuzlu gözyaşlarımı dudakları ve diliyle yakalıyordu.

Sonunda gözyaşlarım durduğunda, öne eğildi, kaşıntılı yanağını benimkine sürttü, sakalı pürüzlüydü ama tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bir gün beni aynen böyle almanı istiyorum Crow, sırt üstü yatarken, gözlerimin içine bakarak, beni sikerken ne kadar sana ait olduğumu görebilmen için."

Derin bir homurtu çıkardı, yüzünü boğazımın yanına gömdü, ısırды ve emdi.

"Ahhh!" Keskin acıdan çığlık attım, elimle saçlarını kavradım ve onu kendime yaklaştırdım, böylece ne kadar istediğimi anlasın diye.

Crow beni işaretlede, kanı yüzeye çekerek beni titretmeye başladı. Çok geçmeden her şey bitti. Geri çekildi ve bana baktı, burunlarımızı birbirine değdirdi. "Benim küçük kuzum..."

Gülümsedim ve onun da aynısını yaptığını hissettim.

Uzun bir süre orada kaldık, birbirimizin nefesini soluduk. Biraz geri çekildiğinde, temasını özledim. Hala bana yaslanıyordu, ama başlarımız birbirine değmiyordu. Ama gülümsemesini gördüğümde, buna değdiğini anladım.

Titrek bir el ile ona dokundum, parmaklarımla dudaklarını izledim. Sonra iki parmağımı öptüm ve dudaklarına bastırdım. Onları ağızına çekti, dilini etraflarında dolandırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, sonra nefesimi tuttum.

Crow parmaklarımı bıraktı, yüzünde açık bir şaşkınlık vardı. "Neden?"

"Çünkü seni sevmek benim kaderimdi. Seni sevmek, sana ait olmak için varım."

Crow'un ifadesi çok yumuşak, çok nazikti, ama aynı zamanda gözleri vahşi ve dizginlenemezdi. O, eğilip dudaklarını benim dudaklarıma bir kez bastırarak cevap verdi, ama bu benim ihtiyacım olan tek cevaptı. Her nasılsa, ben özel biri olmasam da, Crow da beni seviyordu.

"Sen de bana ondan bahsetmek ister misin? Annen hakkında?"

Bana karşı gerildi, tüm vücut dili değişti. "Yapamam."

Başımı salladım. "Tamam. Belki bir gün." Onunla annesini paylaşmasını dilerdim, ama onu asla zorlamazdım. Crow'un bana verdiği şey yeterliydi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Crow

Uyurken çok güzeldi. Her zaman güzel olduğunu düşünüyordum, ama Cyrus'u uyurken izlemek özel bir şeydi. Benden çok farklıydı. Açık ve dürüsttü ve kalbini benim gibi çelik bir bariyerin arkasında değil, göğsünün dışında taşıyordu. Bana söylemeyeceği bir şey olduğunu düşünmüyordum, ama uyurken, bir şekilde zaten çok ince olan perde daha da iniyordu. Tüm endişelerini, güvensizliklerini ve üzüntülerini bırakıp, sadece Cyrus oluyordu.

Ondan önce hiç kimseyi güzel bulmamıştım. Evet, fiziksel çekicilik hissetmiştim. Tahrik olmuşum ve sevişmek istemişim, ama hiç kimseye bakıp özlem duymamıştım. Hiç kimse o kadar güzel olduğu için nefesimi kesip gözlerimi ondan ayıramamıştım.

Onu gözümün önünden ayırmak istemedim. Uyumak istemedim çünkü o zaman ona, yumuşak hatlarına ve yuvarlak burnuna bakamazdım. Ezbere bildiğim çillerine ve dudaklarını yalarken pembe diline bakamazdım.

Böyle olması gerektiğini düşünmemiştim. Komplekste hiç kimseyle böyle olmamıştı, ama o zamanlar, içimizdeki her şeyi Seçilmişler için saklamamız gerekiyordu. O, bizim için tek önemli şeydi.

Sonunda kendimi yataktan zorla kaldırdım. Benim küçük kuzum her şeye rağmen uyuyabiliyordu ve ben giyinip odadan sessizce çıkarken hiç kıpırdamadı. Kışlık giysilerimi giyip dükkana doğru yola çıktım. Soğuk hava yüzümü ısıırıyordu, kar yağıyordu ve görmeyi zorlaştırıyordu.

Önce sanat odama girdim ve Cyrus'u, onu yatakta bıraktığımdaki haliyle resmettim: sırt üstü yatmış, bir kolu başının üstünde, dudakları aralık, bir bacağı battaniyenin dışına çıkmış.

Onun için endişeleniyordum, bu yüzden bu gece uyuyamayacaktım. Onun üzüntüsünü, acısının ağırlığını hissetmişim — kısmen depresyon, kısmen annesini özlemesi. Elbette Noel'i de düşünmüştüm. Dış dünyada önemli bir bayram olduğunu biliyordum, ama ben hiç kutlamamıştım. The Enlightened'da yasaktı

Çünkü insan yapımı bir bayramdı. En azından Chosen'ın verdiği bahane buydu, ama benim dūřunceme göre asıl nedeni, her zaman övülen kiři olmak istemesiydi. Tanrı gibi davranıyordu, Tanrı tarafından seçilmiş olduğunu ve yaptığı her şeyin Enlightened'a bir gün Tanrı'nın huzurunda olma şansı vermek için olduğunu iddia ediyordu, ama hepsi kendisi içindi.

Resim yapmayı bıraktım, Cyrus'un tüm resimlerinin arasında dolaştım. Arkada, köşede saklanmış, geri döndükten sonra çizdiğim ilk resimlerden biri olan Aydınlanmış'ı buldum.

—geri döndükten sonra çizdiğim ilk resimlerden biri. Onları özlemiştim, hatta kendimden nefret etmeme rağmen *onu* bile özlemiştim. Onlar benim tek bildiğim şeydi ve duygularım hala karma karışıktı.

Bazen hala yleydi.

Diz çöktüm, parmağımla annemin gülümseyen yüzünü okşadım. Onu Cyrus'la da paylaşmamı hak ediyordu, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum, bunu asla yapabileceğimi düşünmüyordum. Daha iyi bir hayat istediği için benim için öldü ve o hayattayken, ben her zaman onu değil, Seçilmiş'i tercih ettim.

Gözlerimi sıkıca kapattım, ellerimi yumruk yaptım ki her şeyi mahvetmeyeyim, sonra ayağa kalktım ve boyaları almaya başladım. ıkarken, Cyrus için gizlice hazırladığım kutuyu aldım. O zamanlar ona ne zaman vereceğimi bilmiyordum, ama bu onun için Noel hediyem olacaktı.

Kulübeye geri dönünce resim yapmaya başladım.

Ona annemi veremeyebilirdim, ama bunu verebilirdim.

*

"KÜÇÜK KUZU," uyuyan Cyrus'a nazikçe dedim. Kalbim çok hızlı atıyordu, saatlerdir böyle atıyordu çünkü... Sanırım heyecanlıydım. Bu his bana çok yabancıydı, onu tanıdığımdan beri yaşamaya başladığım bir histi, ama midemdeki kabarcıkları ve hızlanan nabzımı tarif edebileceğim tek yol buydu. "Cyrus," dedim tekrar, parmağımın ucuyla onun çillerini en sevdiğim rotayı izleyerek.

"Kalkmak istemiyorum." Benden uzaklaştı. "Bugün yatakta kalacağım."

Bu onun akıl hastalığının etkisi miydi? Bunu dzeltemezdim; düzeltilecek bir şey yoktu. Bu Cyrus'un bir parçasıydı, ama ben sadece onu rahatlatmak istiyordum. "İlaçlarını ve biraz su getirdim. Sana bir sürprizim var." Gemişimden dolayı, ilaçları beni hala tedirgin ediyordu, ama onun buna ihtiyaı olduğunu biliyordum.

Cyrus o anda bana doğru döndü. Yüzü sevimli bir şekilde buruştu. Kafası karışmış görünüyordu. "Teşekkürler. Bugün sana iyi bir arkadaş olabileceğimi sanmıyorum."

Hiçbir zaman iyi bir arkadaş olmadım. Son zamanlarda daha fazla konuşsam da, ona yeterince ilgi göstermediğimi biliyordum. O daha fazlasını hak ediyordu. "Sen, birlikte olmak istediğim tek kişisin."

Gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme attı. "Tanrım, seni seviyorum. Hadi. Gidelim."

Ayağa kalktım ve Cyrus yatağın kenarına oturdu, ilaçlarını aldı ve ardından beni oturma odasına kadar takip etti. İkimiz de gömleksizdik, sadece pijama altlarımız vardı ve o arkamdan yavaşça yürüyordu.

Cyrus onu gördüğü anda donakaldı. Onu izledim. Konuşmadı, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi hareketsiz kaldı, sonra "Benim için duvarına Noel ağacı mı çizdin?" dedi.

"Evet." Doğru şeyi yaptığımı umarak bekledim. Hemen ardından ağlamaya başladı. Sessizdi, ama benim bunu anlamam için bana bakmasına gerek yoktu. "Eğer istersen onu kapatabilirim..."

"Hayır! Lütfen yapma." Yüzü lekelenmiş bir şekilde bana döndü. "Kimse bana bu kadar nazik davranmadı. Kimse bana önemli olduğumu hissettirmedi. Ben hep insanların atabileceği bir şey oldum. Bunu nasıl hak ettiğimi bilmiyorum."

"Zaten hak ediyorsun." Dün gece ona söylemiştim. Cyrus kendini bana verdi. İhtiyacım olan tek şey buydu. "Senin onun güneşi olduğunu söyledi, ama sen benim de güneşimsin."

O zaman daha da ağlamaya başladı, sonra bana doğru yürüdü. Cyrus kollarını omuzlarıma doladı ve yüzünü boynuma gömdü. Derin nefesler alarak kokumu içine çekti. Bunun hoşuna gittiğini fark etmiştim. Saatlerce yerde oturup dudakları arasında benim aletimi tutarken de bunu yapardı.

Sakinleşene kadar, ağlaması sonunda durana kadar birbirimize sarıldık. Duygularını çok kolay serbest bırakıyordu. En son ağladığımda on iki yaşındaydım. Chosen bana kızmıştı ve Clarity için dayak yemem gerekmişti. Çok acıtmıştı, gözyaşlarımı akıtmıştım ve o benden çok hayal kırıklığına uğramıştı. Bana onun oğlu olmaya layık olmadığımı ve asla Aydınlanma'ya ulaşamayacağımı söyledi. Ona göre erkekler ağlamazdı ve ben o gün duygularımı kapattım. Şimdi, Cyrus'un tanıdığım herkesten daha cesur olduğunu düşünüyordum.

Elini tuttum, avucumda hissettiğim küçük uzvunun dokunuşunu severek. "Tanrım, Crow. Bu çok güzel."

Omuz silktim, bu iltifata nasıl tepki vereceğimi bilemedim, ama sonra kutuyu gördü ve hemen dizlerinin üzerine çöktü, parmağıyla üstüne kazıdığı *Cyrus & Cypress* yazısını izledi.

"Bu senin eşyaların için. Onları korumak için." Annesinden pek bir şey kalmamıştı ve ben de karton kutudan başka, onları saklayabileceği güvenli bir yer olmasını istedim.

"Çok beğendim. Hem de çok." Hâlâ kutuya bakıyordu. "Teşekkürler, Crow."

Sesinde hafif bir hüzün vardı, bunun birçok şeyden kaynaklandığını düşündüm. "Bana kontrolü sen veriyorsun," dedim ona. "Bu, her zaman ihtiyacım olan bir şey. Dün gece de söyledim, bana beklediğimden çok daha fazlasını veriyorsun."

Cyrus bana baktı, gri gözleri çok nazik ve açıktı. "Biliyorum." "Sana ihtiyacın olanı vermek, benim amacım bu." İnsanlar Aydınlanmışlar'a katılmışlardı çünkü Seçilmiş'in kurtuluşlarına giden yol olduğunu düşünüyorlardı. Yaptığı şeyler çirkin ve yanlıştı, ama o zamanlar Seçilmiş'i gururlandırmak için bunu çok istemiştim.

Artık kurtuluşumun önümdeki adam olduğunu biliyordum ve bu güzel ve doğrudu ve onu asla bırakmayacaktım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cyrus

Crow kahvaltı için waffle ve yumurta yaptı. O yemek pişirirken, ben kahvemi içtim ve Melody'ye mutlu Noeller dilemek için kısa bir mesaj attım. Söz verdiğim gibi onunla iletişim halindeydim. Bir arkadaşımın olması, ya da en azından arkadaş olabilecek birinin olması güzeldi.

Crow ve ben, önceki gece beni bunaltan ağırlıktan daha az bir yüklemasada birlikte oturduk. Hâlâ biraz işe yaramaz hissediyordum, sanki tek veren oymuş ve ben sadece alanmışım gibi. Crow'un bensiz daha iyi olacağı gibi. Ama bu düşüncelere kapılmamak için deli gibi mücadele ediyordum. Crow beni istediğini söyledi. Tek ihtiyacı olduğumun ben olduğumu söyledi ve ben de ona inanmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Çünkü tüm o suçluluk duygusuyla karışık olarak, uçacak kadar mutlu hissediyordum. Crow beni *istiyordu*, duvarına benim için bir Noel ağacı çizmişti ve annemin eşyalarını saklamak için bana bir kutu yapmıştı. Beni sevdiğini söylemedi ve belki de asla söylemeyecekti, ama bir keresinde gözyaşlarımı öperek silmiş ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirmişti. Davranışları, beni önemsediyini gösteriyordu. Bu yeterliydi, hiç sahip olamayacağımı düşündüğümünden daha fazlasıydı.

"Hiç kartopu savaşı yaptın mı?" Crow homurdandı, ben de bunu hayır olarak algıladım.

"Hiç sadece eğlenmek için oynadın mı? İyi vakit geçirdin mi?"

Bana o yakıcı bakışını attı, saçlarının arasından bana baktı, sözlü bir hayır gerek yoktu. Crow'un çocukluğu olmamıştı, gerçek anlamda. Başka çocuklarla birlikte büyümemişti, hiç okula gitmemişti ve babası muhtemelen ona bu tür şeylerin ona yakışmadığını öğretmişti.

"Dışarı çıkıp karda oynayacağız. Bu tür şeyler için çok yaşlı olduğumuz umurunda değil."

Kaşlarını çattı.

"Eğlenceli olacak." "Çok soğuk."

"Uzun süre dışarıda kalmayacağız ve evin yakınında kalacağız. Böylece, gerekirse hemen içeri girebiliriz." Yanına gidip bacaklarımı onun

kucağına oturdum, ona dönük olarak. "Lütfen, Crow. Sana bunu vermek istiyorum."

O içini çekti ve ben, o yumuşak bir "Sana nasıl hayır diyebilirim ki" demeden önce onu ikna ettiğimi biliyordum.

"Evet!" Onun üstünden atladım, tabaklarımızı topladım ve lavaboya götürdüm. Crow'un tabakları yıkamadan hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğimden, onları çabucak yıkadım, sonra bileğini tutup onu yatak odamıza sürükledim.

Crow, farkında olmasa da biraz babacan biriydi, bu yüzden pantolonumun altına uzun içlik giymemi istedi. Oturma odasına geri döndüğümüzde, bana botlar, bereler, eldivenler, atkılar ve ceketler fırlatıyordu.

O anda kar yağmıyordu, ama göz alabildiğince her yer beyazla kaplıydı. Verandanın merdivenlerinden neredeyse zıplayarak inerken düşüp kafamı yaralamadığım için şanslıydım. Uygun bir yer bulduktan sonra sırt üstü uzandım, bacaklarımı açıp kapattım ve kollarımı hareket ettirerek kar meleği yaptım.

Derin bir yere düşmüştüm, çıkmak için kıvranırken kar üstüme yağıyordu, ama Crow'un kaba kahkahası beni durdurdu ve karla yarı yarıya kaplı olduğum yerden ona baktım. Onun kahkahası en sevdiğim seslerden biriydi. Onu bu şekilde rahatlatılabildiğim zamanları çok seviyordum. Crow, mutluluğu içine almakta zorlanarak kendini çok sıkı tutuyordu, bu yüzden mutluluk içinden fişkırdığı zaman beni güneşle dolduruyor, içimden kontrolsüz bir şekilde parlamamı sağlıyordu.

"Oh, bu çok komik, değil mi?" diye sordum, kalkmaya çalışırken.

"Hadi, küçük kuzu." Yanıma geldi, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Crow her gün dükkana ve seraya giden yolu temizlemek için dışarı çıkıyor, gitmesi gereken yere ulaşabileceğinden emin oluyordu. Beni kışın kamyonetini tuttuğu ahıra götürdü. Ahırda yeniden inşa ettiği kamyonet ve kar küreyici de vardı, ama o beni arka tarafa götürdü ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir kar motosikleti! Binelim mi?"

Bu homurtu, daha önceki hayırından farklıydı, ben de gülümsedim. Crow kelimeler kullanmasa bile onu anlamayı öğreniyordum.

"Bana öğretmen gerekecek. Keşke iki kişi binebilseydik."

"Daha büyük olanlar öyle. İlk başta seninle birlikte bineceğim. Ben önde duracağım, sen koltuğa oturacaksın."

"Tamam."

Crow kar motosikletini çıkardı ve çalıştırdı. Tek kaskı bana taktı ve itiraz etmek istedim ama itiraz edersem binemeyeceğimizi biliyordum. "

çok uzağa ya da çok hızlı gitmeyeceğim. Sıkı tutun."

Gözlerimi devirdim, çünkü bu çok barizdi. Kar motosikletinin arkasından düşmeyi planlamıyordum.

"Sinirlendiğinde çok tatlısın."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. Crow daha önce bana hiç böyle bir şey söylememişti. Onun böyle bir şey söyleyebileceğini hiç düşünmemiştim. "Daha sık somurt. Anladım."

Bir ay önce yapmayacağı şekilde başını salladı ve sırttı, sonra makineye oturmam için işaret etti ve önüme tırmandı, ayağa kalktı.

"Hazır mısın?"

"Evet."

Crow bir düğmeye bastı, sonra gaz kolunu çevirdi ve hareket etmeye başladık. Hızlı gitmeyeceğini söylerken yalan söylemiyordu, ama yine de kalbim bir hızla çarpmaya başladı. Crow sürerken arkamızda kar uçuşuyor, soğuk hava etrafımızı sarıyordu.

Biraz keskin bir dönüş yaptı, vücudum da onunla birlikte hareket etti ve bir kahkaha patladı. Hızını artırdı, ağaçlar ve dünya yanımızdan hızla geçiyordu. Ben de bunlardan bir tane istiyordum. Hem de çok. Önümüzdeki kış gelmeden önce bir yolunu bulmalıydım... Hayır. Bu düşünceyi daha başlangıcında kestim. Böyle düşünemezdim. Crow'un beni tutacağına inanamazdım.

Bir süre dolaştık ve Crow'un bundan hoşlandığını, ondan yayılan heyecanı hissedebiliyordum. Daha fazlasını istiyordu, daha hızlı gitmek istiyordu ve ben de bunun kışın kendine biraz adrenalin patlaması yaşatmak için yaptığı bir şey olup olmadığını merak ediyordum; benim yüzümden henüz hiç yapmamış mıydı acaba?

Crow dağı avucunun içi gibi biliyordu ve bizi ağaçların daha seyrek olduğu, biraz açık bir alana götürdü. Bacağını hafifçe vurdu ve "Sürüşünü görmek istiyorum!" diye bağırdım. Çünkü onun kendini serbest bırakmak istediğini biliyordum. Makineyi durdurdu, indi ve başını bana doğru eğdi. Kaskımı çıkardım. "Sürüşünü görmek istiyorum dedim." Gözleri heyecanla parladı. "Belli ki bu fikri beğendin."

Ben de indim ve kaskı ona uzattım. Kaskı taktığı anda Crow yola çıktı. Yakınımda kaldı, sadece görebileceğim yerlere gitti, ama benimle birlikte sürdüğümde yapmadığı şekilde uçuyordu. Keskin dönüşler yaparken karları havaya kaldırıyor, nadiren kendine izin verdiği şekilde kendini serbest bırakıyordu. Bundan hoşlandığını, burada özgür hissettiğini anlayabiliyordum. Küçük bir tepeden aşağı indiğinde

ve havada zıplarken, ben nefesimi tuttum. "Vay canına," dedim, o önümde durduğunda. "Bu çok heyecanlıydı. Neden bu kadar heyecanlıydı?"

Crow kaskını çıkardı ve bana uzattı. Belki eve döneceğiz diye düşündüm ve içimde küçük bir hayal kırıklığı hissettim, ama o "Bin" dedi.

"Gerçekten mi?" diye sırıttım ve Crow sadece başını salladı. Dediğini yaptım ve o da ceketime bir anahtar taktı. "O ne?"

"Eğer düşersen, motoru durdurur, böylece motosiklet kaçmaz."

"Sen kendin için bunu yapmadın."

"Fark etmedin." Oh.

Oops.

"Fren solda. Sadece hafifçe bas. Gaz pedalı sağda, onu da hafifçe çek. Gaz kontrolünü öğrenmek önemlidir." Başımı salladım, karnımda gerginlik ve heyecan birbiriyle boğuşuyordu ve hangisinin kazanacağını merak ediyordum. "Bu kırmızı düğme elektrik için. Çalıştırmadan önce basılması gerekiyor, şu anda basılı durumda. Sonra da kapatılması gerekiyor."

Crow her şeyi açıklarken dikkatle dinledim. "Bu alanda kal."

Aniden bunu yapabileceğimden emin olamadım. Ya kaza yaparsam? Ya burada yaralanırsam ya da Crow'un makinesini bozarsam? "Belki de yapmamalıyım..."

Bere gözümü engellese de kaşlarını çattığını anlayabiliyordum. "Yapabilirsin, küçük kuzu."

Bunu duymak içimdeki cesareti topladı. Crow'u gururlandırmak, onun hakkımda haklı olduğunu ve bunu yapabileceğimi görmesini istedim. "Tamam."

O geri çekildi ve ben dediğini yaptım. Makine öne doğru sarsıldı ve ben hemen gaz kolunu bıraktım. Kahretsin. Bu aptalca bir hareketti. Tekrar denedim, inanılmaz derecede yavaş bir hızla ilerledim. Sonunda, işin püf noktasını yakaladım ve alanda daireler çizerek ilerlerken, içimde kabaran gurur, Crow'un da bana aynı şekilde baktığını görene kadar hissettiğim en güzel duygu oldu, ama sonra o, hissettiğim en güzel duygu oldu.

Bir süre orada kaldık, Crow beni izliyor ve tezahürat ediyordu. Bir süre sonra, onun yanına yanaştım ve bana öğrettiği gibi makineyi kapattım.

"Eve gidip ısınmalısın," dedi ve ben de isteksizce kabul ettim.

Crow yine sürmeye başladı ve ben onun nereye gideceğini nasıl bildiğini hiç anlamadım. Ben burada yolumu kaybederdim, ama çok geçmeden uzaktan onun evini görebildim.

O kar motosikletini kaldırırken, ben mükemmel bir kartopu yaptım ve dükkânın yanında saklandım.

Crow dışarı çıktığında beni görmedi. "Cyrus?"

"Buraya gel." Sesime doğru döndü ve o anda kar topunu fırlattım. Kar topu tam yüzüne isabet etti.

Beyaz parçacıkları üzerinden silkeledi ve sonra bakışları benimkilerle buluştu, bazen olduğu gibi vahşi ve yabani bir bakıştı. İlk başta omurgamdan bir ürperti geçti ve her şeyi mahvettiğimi düşündüm, ama sonra, bu Crow'du ve ona güveniyordum. Ona her zaman güvenirdim.

Daha fazla kar topladım ve onu sıkıştırmaya başladım, ama o peşimden koştu. Gülerek kaçtım ve omzumun üzerinden ona doğru attım. Crow peşimden gelmeye devam etti ve kendi kar topuyla sırtıma vurarak beni şaşırttı.

Beklenmedik bir şekilde, ayağı takıldı ve neredeyse düşüyordu. Ağaçların arasına saklandım, ondan gizlenmeye çalıştım, ama ayak izlerimin beni ele vereceğini biliyordum.

"Küçük kuzu..." dedi, sesi boğuktu.

Bir karıncalanma hissi içimi kapladı ve kasıklarım kadar indi. Ondan uzaklaştım, ağaçların arkasına saklandım, kulaklarımda bir *uğultu* vardı.

"Neredesin, küçük kuzu?"

Şimdi tüm vücudum titriyordu, ama bunun soğukla bir ilgisi yoktu. Bu... beklenmedik ve ateşli bir şeydi. Beni çağırırken, peşimden gelirken sikim zonkluyordu. Tanrım, onun tarafından avlanmak istiyordum. Crow'un avı olmak istiyordum.

Çalılıkların arasından başka bir ağaca geçtim ve arkasına saklandım. Çok fazla enerji harcamamış olmama rağmen göğsüm hızla inip kalkıyordu. Hepsi heyecan, kazara yarattığım bu küçük oyuna olan hevesimden kaynaklanıyordu.

Ağacın arkasından gözetledim ve Crow'un bakışları hemen benimkine takıldı, vahşi ve zaptedilemez, sanki o da bunu istiyordu, bundan hoşlanıyordu.

Koşmak için döndüm ve Crow peşimden geldi. Beni yakalayamadı, ama yakalayabileceğini hissettim, kendini tutuyordu, sanki insanlık sınırında sallanan hayvani bir tarafı olduğunu biliyordu ve buna teslim olursa beni çok çabuk yakalayacağını biliyordu.

Kayarak durdum ve kalın bir ağacın arkasına saklandım, nefesim şimdi daha da ağırlaşmıştı. Crow'un kar üzerinde çığırdayan ayak seslerini duydum.

"Seni bulacağım," dedi. "Benden saklanamazsın, küçük kuzu. Kokunu alabiliyorum... beni ne kadar istediğini koklayabiliyorum... arzunun misk kokusu, cildine her zaman yapışan şeker kokusu. Seni bulacağım ve seni becereceğim."

Dizlerim neredeyse tutmayacaktı. Bu, belki de şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeydi. Saklandığım yerden fırladım, ama Crow oradaydı. Ondan kaçmaya çalıştım ama ayağım takıldı ve düştüm, vücudu üstüme düştü.

Hırladı, yüzünü boğazıma gömdü ve burnundan derin ve uzun bir nefes aldı. Kokumu içine çekti, sanki bir kurtmuş gibi sakalını bana sürttü. "Seni burada sikmek istiyorum, aynen böyle, sanki ben bir hayvanım ve sen de avımsın gibi."

"Tanrım." Onun bunu söylediğini duymakla neredeyse boşalacaktım. Ona doğru eğildim, vücutlarımızı birbirine sürttüm. Kışlık giysilerim onu istediğim gibi hissetmemi engelliyordu. "Sikiş beni, Crow."

Beni ısırды, ama aptal kıyafetler engel oluyordu. "Dokun bana," emrettim, ama Crow tuttuğu yerden kıpırdamadı. beni yere yatırdı, nefesimi içime çekerken bana doğru itti.

Oyunumuza devam ederek onu ittim ve Crow bana izin verdi. Ayağa kalkıp koştum ama çok uzağa gidemedim, zaten gitmek de istemiyordum. Beni bir ağaca sıkıştırdı, saçları yüzüne sarkmıştı - bir ara bereyi kaybetmişti - ve yavaşça yaklaşmaya başladı.

"Crow..." diye yalvardım, o bana ulaştığında, ve parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Hala tek kelime etmiyordu. Bir şekilde, bir süre daha konuşmayacağını biliyordum. Crow kendini kaybetmişti, ya da en azından bir kısmı, ve içindeki daha temel ihtiyaçlara teslim oluyordu.

Bu Crow'u da diğerini sevdiğim kadar seviyordum.

"Lütfen... beni al. Benim sana ait olduğumu hatırlat. Beni ne kadar istediğini göster."

Crow derin bir hırıltıyla cevap verdi, beni kaldırıp omzuna attı ve eve doğru yürüdü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Crow

Kollarımda çok kırılğan hissediyordu, ama benim küçük kuzumun hiç de öyle olmadığını biliyordum.

Yine de, onun bu kadar küçük olmasını, ellerimin altında ve vücuduma sarılmış olan narin kemik yapısını seviyordum. Onu eve kolayca taşıyabilmeyi seviyordum, daha önce hiç başka birinin vücudunu bu kadar arzulamadığım bir şekilde, onun içine girmek için can atıyordum.

Cyrus, sanki kaçmak istemiş gibi kollarımda kıvranıyordu. Onun kıyafetlerini yırtıp karın ortasında onu becermemek için tüm gücümü kullanmam gerekmişti, ama bu sıcaklıkta onu tehlikeye atmazdım. Yıllar süren yalnızlık içinde büyüyen içimdeki yırtıcı doğa, artık o kadar kabarmış ve köpürmüştü ki, kendimi neredeyse insan gibi hissetmiyordum ve ona olan ihtiyacımı daha ne kadar kontrol altında tutabileceğimi bilmiyordum.

Bu bir oyundu... ama aynı zamanda değildi ve küçük kuzumun benimle oynamak istemesi benim için bir şanstı.

İçeri girdiğim anda onu ayağa kaldırdım ve o, bunu beklemiyormuş gibi kaşlarını çattı. Saçlarım yüzüme sarkmıştı, gözlerim Cyrus'a dikilmiş, saçlarımın arasından ona bakıyordum. O koştuğunda *gülümsedim*, yüzümdeki bu hala alışık olmadığım hissin tadını çıkararak, bunun hepsinin benden kaçmaya çalışan adam sayesinde olduğunu bilerek. Onun peşinden koştum, ikimiz de evin içinden geçerken ceketlerimizi ve atkılarımızı attık. O benden önce odamıza girdi, ben hızımı yavaşlattım, telaşsızca onu takip ettim, ilerlerken tüylerim diken diken oldu.

Cyrus botlarını çıkarmış ve sanki gidecek hiçbir yeri olmadığını biliyormuş gibi yatağın yanında duruyordu.

"Bana ne yapacaksın?" Bir adım geri attı, bacaklarının arkası yatağa çarptı.

Ona yaklaşırken adımlarımı ölçülü attım. Hiçbir şey söylemedim, sadece gömleğini başından yırttım. Nefesim düzensizdi, Cyrus'un ki de öyle, iki ses birbirini takip ederek kaba bir melodi oluşturuyordu.

Cyrus yatağa düştü. Aklım ona olan arzumla o kadar doluydu ki, bir saniye önce pantolonunu açıyordum, bir saniye sonra pantolonunu ve iç çamaşırını

, bunu yaptığımı bile hatırlamıyordum. Yatakta yatay olarak uzanmış, dizleri kenarda ve ayakları sarkıyordu. Güzel penisi şişmiş ve pembiydi, başı daha kırmızıydı ve bana olan arzusu nedeniyle sızıyordu.

Basit bir baş sallamayla onay verdim ve Cyrus, başı yastıklarımızın üzerinde olacak şekilde yatakta hareket etti, sonra bana baktı.

Sonra benim kıyafetlerim çıktı, onları yırtıp çekerek Cyrus'un kıyafetlerinin yanına yere attım. Yatağa sürünerek çıktım, dizlerimi yere koyarak kendimi onun üzerinde tuttum.

"Crow..."

Bir dizi titreme omurgamdan aşağıya doğru hızla yayıldı, biri diğerinin ardından. Adımı söyleme şekli, vücudumda bir enerji dalgası yarattı ve içimdeki her şey zonklamaya başladı. Yüzümü boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım. Altımda, beni dokunmak, bana doğru çekmek için bir dürtüyle titriyordu, ama Cyrus çok iyiydi ve benim için buna karşı koydu.

Boynundaki nabızı gördüğüm yeri yaladım. "Nabzını tadabiliyorum," dedim, sesim kısılmıştı.

"Evet... Tanrım, evet..."

Tekrar yaladım, saçlarım göğsüne değiyordu, vücudunu aşağı doğru ilerlerken kokusunu içime çekiyordum, soluk tenini ısıırıyordum, göğsüne pembe morluklar bırakıyordum, ta ki kasıklarına ulaşana kadar. Cyrus'un bacaklarının arasına yerleştim, gözlerim onun gözleriyle buluştu ve duygularla karışık arzuyu gördüm. Yüzümü oraya da sokarken onu izledim, misk kokusunu içime çekiyordum, ta ki burnum testislerine gömülene kadar.

"Tanrım, Crow. Lütfen," diye yalvardı, benden korkuyormuş gibi davranmaktan bana ihtiyaç duymaya başladı.

Onun testislerini yaladım, derisindeki tuzu tattım. Bunu ona bakarak yapıyordum. Neden onu sikmekten farklı olduğunu bilmiyordum, ama Cyrus'a bir şey vermem gerektiğini biliyordum. Kimseyle paylaşmadığım, hatta varlığından bile haberdar olmadığım tüm gizli yanlarımı hak ediyordu.

Onun sikini ağzıma aldım, boğazımın arkasına kadar emdim, parmaklarım ise testislerinin arkasına gizlice girip kalçalarının arasına kaydı.

Seks sırasında konuşmadım, onun istediği şekilde konuşmadım, ama kelimeler şimdi dökülmek üzereydi... *benim için güzel bacaklarını aç, bana deliğini ver... sen benimsin... sikmek için benim, sevmek için benim.*

Kendimi tutmak için zorlanırken onun kıcını okşadım. Cyrus gözleri kapalı, başını bir yandan diğer yana sallayarak ağzıma girdi, sanki kendini tutabileceğinden emin değilmiş gibi.

kendini tutabileceğinden emin değilmiş gibi başını sallıyordu.

Sikim zonklarken, ondan ayrıldım, onu ters çevirdim ve komodinden kayganlaştırıcıyı aldım. Onu yatağa attım ve tekrar bacaklarının arasına girdim, kıcı açılmış, sıkı, pembe deliği dilimi bekliyordu.

Onu yalamayı seviyordum. Şeftali gibi kıcındaki ince tüyleri, sıkı kıvrımlarının kırıksıklıklarını ve benim için yumuşamasını, dilimi vücudunun içine sokup onu bu şekilde sahiplenmeyi seviyordum.

"Lütfen, bebeğim. Lütfen," diye yalvardı ve ağzımdan bir hırıltı çıktı. Neden birinin böyle çağrılmak isteyeceğini anlamamıştım, ama şimdi onu altımda, açık ve muhtaç haldeyken bunu ondan duymak, beni ormanın kralı, alfa gibi hissettirdi, sanki Cyrus'un bana ait olduğu gibi ben de ona aittim.

Chosen bana sahip olmuştu ve bu bana sadece acı vermişti, ama bu... bu, Cyrus'un bana kim olduğumu gösterdiği, kim olmam gerektiğini söylemediği gibiydi. Sanki kaybolmuştum ve bulunmamın tek yolu o idi.

Yüzümü kıcına gömdüm, deliğini yaladım. Tadı baş döndürücüydü ve benimdi, tüm bu hisler ve ihtiyaçlar doğrudan beynime gidip beynimi eritiyordu. Her iki yanağına birer elimi koyarak onu açık tuttum, onu yedim, onu yedim, beni ayakta tutmak için sadece Cyrus'a ihtiyacım vardı. Dilimi sertleştirip onu içine ittim, onunla onu sikiyordum. Cyrus inledi, adımı söyledi — *Crow*, sonra *bebeğim*, anlayamadığım ama anlamama gerek olmayan kelimeler mırıldandı. Ne anlama geldiklerini biliyordum.

Buna ihtiyacı vardı, bana ihtiyacı vardı, daha fazlasını istiyordu. Benden her şeyi alabilirdi ve ben de isteyerek verirdim, Cyrus'un da bana kendini tamamen vereceğinden şüphem yoktu. Bu sağlıklı değildi. İnsanlar hakkında bilgim eksik olsa da bunu anlıyordum, ama umursamıyordum. Chosen her zaman amacının Tanrı olduğunu ve Tanrı'nın onun için seçtiği şeyi yapmak olduğunu söylemişti, ama Cyrus benim amacımdı. Kurtuluşum.

Onun için duyduğum açlık, dilimi onun içinde her bastırdığımda daha da artıyordu. Geri çekilip iki parmağımı emdim ve sonra onları içeri ittim. "Benim," diye dişlerimi sıkarak, kıcını ısırıp öptüm.

"Göster bana. Benim olduğumu göster. Beni inandır."

Bir kez daha homurdandım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Parmaklarım, açmadan önce kayganlaştırıcıyı karıştırdı, penisimi kayganlaştırdı, sırtına yaslandı ve tek bir hızlı hamlede içine girdi.

"Evet! Göster bana!" diye emretti yine, elleri yastıklara yumruk attı. Uç kısmına kadar çıkardım, sonra kalçalarımı tekrar ileri doğru ittim, tekrar tekrar, onu sertçe alıp, istekli deliğine girip çıktım.

Cyrus bana karşılık vermek için sırtını kavisledi, kıcı benim sikimi açgözlülükle çekip dururken boğazından gırtlaktan gelen sesler çıktı. Beni çok sıkı sarıyordu, sanki vücudu benim için yaratılmış gibiydi. Birlikte yarattığımız bu cennet formunda, derinin deriye çarpması, sert nefes alıp vermemiz, boğuk çığlıklar seslerine kendimi kaptırdım.

Cildimin altında bir ihtiyaç çatırdadı. Bütün gece sikimi onun içinde tutmak istedim. Onu spermimle doldurmak ve onun içinden dökülmesini izlemek, sonra tekrar sikmek istedim. "Benim," dedim yine kulağına yakın bir şekilde, Cyrus'un vücudu benimkinin altında esnek bir şekilde.

"Tanrım, tam orası. Beni daha sert sik."

Başım dönüyordu, ya da belki de oda dönüyordu. Belki de dünya dönmeyi bırakmıştı ve biz bu dünyada kalan tek iki insandık. Ona baskı yapmaya devam ettim, Cyrus'un deliği benim sikimi sıkıca kavrayana kadar, kalçalarımı sert ve hızlı hareketlerle onun içindeki o noktaya vurmaya devam ettim, vücudu titriyor ve benim tenime karşı titriyordu.

İhtiyacım olan tek şey buydu, onun orgazmı benimkini de tetikledi, göz kapaklarımın arkasında ışıklar ve renkler parladı, dişlerimi gösterdim, sonra omzundaki deriyi ağzıma aldım ve onun kıcına boşaldım, onu spermimle doldurdum.

Orada yatıp nefesimizi düzenledik, penisim seğiriyor ve hala onun içine boşalıyordu. Yumuşamaya başladığımda, içinden çıktım, yanıma uzandım ve onu kollarıma aldım. "Benim küçük kuzum," diye saçlarına fısıldadım.

"Seni seviyorum. Çok seviyorum."

Ben de seni seviyorum.

"Çok mu sert?" diye sordum, parmaklarımı kalçalarının arasına kaydırarak. "Mükemmel."

Gülümsedim ve parmaklarımı onun içine ittim, orada, sıcak ve kalın, tam olması gereken yerde boşaldığımı hissettim.

"Gel." Yataktan kalkmak istediğim son şeydi, ama Cyrus'un banyolarını ne kadar sevdiğini biliyordum ve ona bakmak, benim için sadece bir delik olmadığını bilmesini sağlamak istiyordum, o anda ona bu sözleri söyleyemesem bile.

O başını salladı, elini tutup onu banyoya götürmeme izin verdi. Banyoyu hazırladım, sonra bir bez aldım ve arkasına diz çöküp onu temizlemeye başladım

Cyrus, ona daha iyi ulaşabilmem için tezgahın üzerine eğildi. Anüsü kırmızı ve şişmişti. Onu öptüm, dudaklarıma kendi spermimi bulaştırdıktan sonra tekrar sildim.

"Seks, seninle olduğu kadar saf ve dürüst olmamıştı," dedi bana.

Bu yeterli gelmedi. Ona her şeyi vermek istedim. Onun her parçasının benim olmasını, Cyrus'un bana erimesini ve bir olmamızı istedim.

Ayağa kalktım ve onu döndürdüm, böylece yüz yüze geldik. "Kıpırdama," diye emrettim ve o başını salladı. Kalbim göğsümde çarpıyordu, kulaklarımdan kan akıyordu, eğilip dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırdım.

Cyrus titremeye başladı, ama bir santim bile kıpırdamamak için elinden geleni yaptı. Bana çok iyi geliyordu, her zaman bana çok iyi geliyordu. Bu düşünce, dilimle dudaklarına saldırmamı ve onları ilk kez bu şekilde tatmamı sağladı.

"Aç." Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde bu tek kelimeyi mırıldandım ve o da açtı. Dilimi onun ağzına soktum ve neredeyse dizlerim titremeye başladı. Bu... evet, bunu çok istiyordum. Tadı çok tatlıydı, tamamen benimdi. "Artık hareket edebilirsin, küçük kuzu," dedim ve dilimi tekrar onun ağzına soktuğumda, o da dilini benimkiyle dans ettirdi, öpüp emdi, yalayıp tattı. Ona sarhoş olmuştum, ona bağımlıydım, ellerim kalçalarında, parmaklarım derisine bastırırken öpüp öpüp öpüyordum. Dillerimizin birlikte hareket edişi, oynayıp boğuşması ve onun küçük vücudunun benimkine değmesi beni büyülemişti. Ellerim saçlarına dolandı, bu anın hiç bitmemesini istedim.

O inlediğinde, ben onu yuttum. Öpüşmek herkes için böyle miydi? Sanmıyordum. Yıllar önce benim için öyle olmamıştı ve Cyrus ile benim aramdaki hiçbir şey, başkalarınıninki gibi değildi.

Onu küvete götürürken öpmeye devam ettim, bacağına kaldırıp küvete girmesi için bacağına hafifçe vurdum. Suyu kapattım ve sırtımı küvete dayadım. O başını çevirdi, ben de elimi yanağına koyup onu öpüp öpüp öptüm.

"Bunu seviyorum." Cyrus gülümsedi ve ben de onu öptüm. Onun gülümsemesi gibisi yoktu. Beni içten dışa aydınlattı.

"Bunu hiç bırakabilir miyim, bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Bu bana ikinci bir gülümseme kazandırdı. "Asla durmak zorunda değilsin."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cyrus

BİR HAFTA ikiye, sonra üçe ve daha fazlasına dönüştü. Crow ile dağda olmak rüya gibiydi. Crow ile geçirdiğim her gün, önceki günden daha iyi hissettiriyordu, üzgün olduğum günler bile. Depresyonumun çok kötü olduğu birkaç gün vardı, yataktan sadece tuvalete gitmek için kalkıyordum ve Crow bu konuda beni kötü hissettirmiyordu. Benden beklentileri yoktu, bunun bir seçim olduğunu ve sanki kolaymış gibi kendimi toparlamam gerektiğini söylemiyordu.

Sadece... yatağımıza yemek getirdi.

Yanımda uzandı.

Bacaklarının arasında, ağzımda onun penisiyle rahatlamama izin verdi, çünkü onun penisini ısıtmak beni sakinleştiriyordu... onunla *bir bağ kurmamı* sağlıyordu, bu şekilde, ondan başka kimseyle mümkün olmayan bir bağ. Ona bağırdığım, sebepsiz yere ona sinirlendiğim zamanlarda, o da bana bağırmadı. Yalnız kalmak istediğimi söylediğimde, başını salladı ve istediğimi yaptı. Koridorda volta attığını duyuyordum ve dudaklarıma bir gülümseme kondurmasam da, içimden bir gülümseme hissediyordum.

Ama o birkaç gün dışında, biz sadece... birlikteydik. Şubat çok çabuk gelmişti. Sanki onunla birlikte dağa taşınmış gibi hissediyordum.

Çok seviştik, Crow hep arkamdaydı, bana giriyordu, benim ona ait olduğumu hatırlatıyordu. Kart oynadık ve dizi izledik. Kamyonet üzerinde çalışmaya başladık ama hava soğuktu ve dışarıda çok uzun süre kalmak bizim pek yapacağımız bir şey değildi. Crow her zaman güvenlik ve dikkatli olmak konusunda endişeliydi. Bunun sadece benim için mi olduğunu, yoksa ben yokken de aynı mı olduğunu bilmiyordum. Ama beni birkaç kez kar motosikletine bindirmişti. Hâlâ berbatım ve bunun onu gergin yaptığını anlayabiliyordum, ama biraz daha iyiye gidiyordum.

Bazen verandada kıvrılıp onun kar küreyiciyi kullanmasını izlerdim. Gelecek yıl ona bunu kullanmayı öğretmesini isteyecektim. Crow'un bu dağda yapabildiği her şeyi yapabilmek, onu sevmek ve onun yaptığı gibi ona bakmak istiyordum. O dükkânın odasına kaybolduğunda

genellikle Melody'yi arardım, ikimiz bazen saatlerce sohbet ederdik.

Ve öpüşmeler, Tanrım, onca öpüşme. Sanki Crow öpüşmeden geçen bir ömrü telafi etmeye karar vermiş ve ağzını ağızımdan ayırmamaya çalışıyormuş gibiydi. Bu konuda takıntılıydı ve ben de onun her şekilde bana takıntılı olması fikrini seviyordum.

Noel ağacım hala duvarda asılıydı. Üzerini boyayacak mı diye merak etmiştim, ama Crow onu olduğu gibi bıraktı ve ben de bu konuyu açmadım. Onu görmek beni mutlu ediyordu, sevildiğimi hissettiriyordu.

Hâlâ o kelimeleri söylemiyordu, ama çoğu zaman buna ihtiyacım yoktu. Yaptığı her şeyde, bana davranışında ve bana bakışında bunu *hissedi*yordum. Ne yazık ki, ben hala bendim ve depresyonum bazen mutluluğumu boğmaya çalışıyordu, bana onun sonunda benden bıkaacağını, beni gerçekten istemediğini, onun için bir boşluk olduğumu ve bir gün her şeyi mahvedip onu kaybedeceğimi söylüyordu. Bu sözleri içime almamaya çok uğraştım, ama benim sesimle söylendiğinde, her zaman kafamda, saldırmak için beklediğinde, bunu yapmamak zordu.

Crow şimdi uyuyordu. Birlikte yatakta olduğumuzda dinlenmekte çok daha başarılıydı. Hala kolayca uyanıyordu ve hareket ettiğim anda uyanacağından şüphem yoktu, ama yine de vücudunu aşağı doğru okşadım, ilerlerken battaniyeleri kenara attım.

Uyluklarının arasından ona baktım ve kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. "Bugün ne yapmak istersin?" Testislerine yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bütün gün yatakta kalabiliriz." Testislerinin altına burnumu gömdüm çünkü onun misk kokusu en sevdiğim şeylerden biriydi.

Crow cevap vermedi, artık buna alışmıştım. Sadece parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi.

"Senin sikini sürekli dudaklarımin arasında tutabilirim." Onu emdim, dilimin üzerinde sertleşmeye başladığını hissettim. Onu ağızımdan çıkardım ve "Bir kar topu savaşı daha yapabiliriz... ya da çevrimiçi oyunlar oynayabiliriz..." dedim. Bu, Crow'un dizüstü bilgisayarında yapmaya başladığım bir şeydi. O izlerdi, sonra bana hareketlerde yardım etmeye başladı ve sonra kendisi oynamaya başladı. "Bana kitap okuyabilirsin... ya da ben sana okuyabilirim."

Testislerinden ereksiyonunun ucuna kadar yaladım, artık kesinlikle sertleşmişti, sonra onu tekrar ağızıma aldım. Crow'u derinlemesine alıp, penisi boğazımin arkasına çarptığında yuttum. Elim de katıldı, ona oral seks yaparken onu mastürbasyon yaptım. Crow'a zevk vermek bana da zevk veriyordu.

Her zaman boşalmam gerekmiyordu, şu anda buna ihtiyacım yoktu, sadece yüzündeki mutluluğu görmek istedim, boşalmasını yutmak istedim çünkü Crow'un bir parçası içimde olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Derin bir iniltiyle, elini saçlarıma geçirip kalçalarını ileri doğru iterek istekli ağzımı sikti. Crow ile seks her zaman tarif edilemezdi, bu enerji saatler ve günler boyunca içimde nabız gibi atıp zonkluyordu. Hiçbir zaman kadere veya ruh eşine inanan biri olmamıştım, ama bu Crow'dan önceydi. Bazen sanki tüm dünya sadece ikimizin birbirini bulması için yaratılmış gibi hissediyordum, sanki her şeyin anlamı bizmişiz gibi. Bu bencilce bir düşünceydi, ama benim de her zaman bencil olan yanlarım vardı ve olacaktı.

Sıcak, sert penisi dilime karşı zonkluyordu. Onun gerginliğini hissedebiliyordum, hareketlerinin hızlanması ve gözlerinin vahşiliğinden boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

Crow, sikini boğazıma sokarak yukarı doğru kıvrıldı ve boşaldı. Onun spermine açtım, her gün testislerini boşaltmak istedim çünkü onun spermi tamamen benimdi. Hiçbir şey kalmayana kadar yuttum, sonra yanağımı uyluğuna dayadım ve yumuşak sikini emdim.

"Ne istersen yapacağız. Tek istediğim bu."

Onun penisini ağzıma alıp emdim. Orada öylece uzandık, Crow en az bir saat boyunca saçlarımla oynadı, sonra ben onun yumuşak penisini öptüm ve oturdum. "Önce kahvaltı ve ilaç."

O da başını salladı ve beni takip etti. Giyinmedik, ikimiz mutfağı gittik. Crow ne yapmak istediğine karar verirken ben ilaçlarımı aldım. Fransız tostı yapmaya karar verdi. O yemeğı hazırlarken ben tabureme oturdum.

"İlaçların... her zaman işe yaramıyor," dedi, kaşlarını çatarak. "Neden?"

Bu soru beni şaşırttı, ama çok da uzun zaman önce kötü bir gün geçirmiştim. Bazen onun doktorlar veya akıl hastalıkları konusunda hiçbir deneyimi olmadığını unutuyordum. "Hiçbir şey mükemmel değildir. Ama kötü günlerim iyi günlerimden çok daha azdır. Kötü günlerin iyi günleri geçtiğı zamanlar olur ve o zaman doktor dozumu artırır veya ilaçlarımı değiştirir. Onlar olmasa... berbat bir halde olurum. Yani, onlarla bile berbat durumdayım, ama onlar olmasaydı milyon kat daha kötü olurdu." Birçok kez daha kötü olmuştu — ruh hali değişimleri, kendine zarar verme, intihar düşünceleri, tüm bunların umutsuzluğunun üzerimde baskı oluşturması.

"Sen berbat durumda değilsin." Elini uzatıp şakacı bir şekilde spatula ile koluma hafifçe vurarak beni şaşırttı. Crow'un şakacı olması çok nadirdi, bu yüzden o şakacı olduğunda bunu sonuna kadar yaşadım. Muhtemelen dünyada onun bu yönünü gören tek kişi bendim.

"Bu pek hoş değildi. Öpüp iyileştirmen gerekebilir."

Yanıma gelip tam da bunu yaptı, sonra yemek pişirmeye geri döndü.

Bana bakmadan, Fransız tostunu çevirirken, "Annem... bazen üzülürdü," dedi. Hareket etmedim, nefes almamaya çalıştım. Crow annesini inanılmaz derecede koruyordu. Onun hakkında birden fazla kez soru sormuştum, ama o her seferinde beni geri çevirmişti. "Chosen... o sinirlenirdi. Annemin önünde diğer kadınları gösterir, ona layık olmadığını, kendisi ve Tanrı'nın onu mutlu etmeye yeteceğini söylerdi."

Ellerim yumruk oldu. Crow başka bir şey söyleyecek mi diye bir an bekledim, ama söylemedi, sadece yemeğimi tabağa koyup uzattı, ben de "Belki bir tür akıl hastalığı vardı, ya da belki hayatı zordu ve kötü günleri vardı. Birçok neden olabilir. Benim durumumda bile, ergenlik çağımdan beri doktorlara gidiyorum. Önce depresyonum olduğunu söylediler, sonra bipolar bozukluğum olduğunu. Ama hiç tam manik dönemler yaşamadım, bu yüzden bu tanıma pek uymuyordu. Ergenlikte farklı davranışlar sergileyebileceğini söylediler, belki de bu yüzden böyleydi. Sonra kişilik bozukluğu olabileceğini düşündüler. Sınırdaki kişilik bozukluğu olabileceğini söylediler. DBT (diyalektik davranış terapisi) yaptım, burada farkındalık, stres toleransı, kişilerarası etkinlik ve duygusal düzenleme üzerine odaklandık. Borderline semptomları için kullanılan ilaçlar bipolar bozukluk veya hatta tedaviye dirençli depresyon için kullanılanlara benzer, bu yüzden ben de onları kullanıyorum. Genellikle depresyonum veya akıl hastalığım olduğunu söylüyorum, ama kim bilir, gerçekten. Asıl tanı benim için o kadar önemli değildi. Sadece semptomlarımla mücadele etmek ve bir tür hayat sürmeye çalışmak için yardıma ihtiyacım vardı.

Soruları içime atmak zorunda kaldım. Annesi ve her şeyin değiştiği gece hakkında sorular sormak istedim. Bir tarikat üyesi yetkililere haber verdiğinde onun vahşi ve kanlar içinde olduğunu okumuştum. Ama nedenini, ne gördüğünü, annesiyle nasıl bir ilişkisi olduğunu bilip bilmediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, Crow'un kendi hatası olmasa bile kendini suçlayacak türden bir adam olduğuydu.

"Onun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır!" diye bağırdı ve gözlerini kapattı. "Ben... yapamam. Bu kadar yeter."

"Annemi buldum," itiraf ettim. Bir an için, belki de ona annesi hakkında konuşması için bunu söylediğimi düşünerek, sözlerimi geri almak istedim, ama öyle değildi. Annem hakkında konuşmak benim için önemliydi. Crow'a tüm yönlerimi göstermem gerekiyordu, umarım o da beni yine de sevecekti.

"Ne oldu?" diye sordu, benim buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Nüksetti. Onu iğneyle baygın halde buldum. Aspirasyon geçirmişti. 911'i aramadan önce saatlerce yanında yatmıştım." Başımı eğdim, geçmiş beni aşağı çekmeye çalışıyordu, ama ben direndim. Bunun hakkında konuşmak iyi geldi. Konuşmak yardımcı oldu.

Crow ocağı kapattı ve tezgâhın etrafından dolaştı. "Onu kaybettiğin için üzgünüm."

"Ben de." Ona yaslandım, başımı göğsüne dayadım. "Rehabilitasyona girmeden önce aşırı doz almıştım. Ölebilirdim Crow, ve tek düşünebildiğim, eğer ölseydim, seninle asla tanışamayacaktım. Bazen uyuşturucunun unutmama yardımcı olmasını özlüyorum, ama seninle dağdayken özlemiyorum."

Elini çenemin altına koydu ve başımı yukarı kaldırdı. "O zaman sonsuza kadar kalmalısın."

Gülümsedim ve o da gülümsedi, dudaklarımı dilini kullanarak öptü, ben sarhoş olana kadar.

Karnım guruldadığında Crow güldü ve uzaklaştı. "Yemek yemelisin."

"Sen de tabağını hazırla, birlikte yiyelim. Sonra ben... hmmm... bir süre kamyonet üzerinde çalışalım, sonra da Stalk Cyrus oynayalım."

Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Bir gün, küçük kuzu," ve her zamanki gibi, ne demek istediğini anladım. Bir gün o da benimle daha fazlasını paylaşacaktı.

YİRMİ ALTI.

Crow

"Benimle yürüyüşe çıkmak ^{ister misin}, Crow?" diye sordu annem, beni gülümseterek. Bunu her şeyden çok istiyordum. O da benim gibi bu dağı seviyordu, toprağın kokusunu, ağaçların verdiği rahatlığı ve bu kadar çok yaşamla çevrili olmayı seviyordu. Dağ bizim için buydu: yaşam. Hayvanlar ve bitkiler, bu dünyayı güzel bir yer yapan tüm canlılar, nefes alan şeyler.

Chosen'in yanında böyle konuşamazdım ve annemle de konuşmamaya çalışıyordum. Annemin hoşuna gideceğini biliyordum ama Chosen'i kızdıracaktı. Onunla bunları paylaşmayı çok istesem de, bunu yaparsam onu hayal kırıklığına uğratacağımı ve dünyada bundan daha çok nefret ettiğim bir şey olmadığını biliyordum.

O... şey, o Seçilmişti. O, hepimiz arasında en Aydınlanmış olanıydı. Başkalarına sevgi göstermek, ona hak ettiği tüm sevgiyi verememek anlamına geliyordu.

Ayaklarım sanki kendi iradeleri varmış gibi ona doğru ilerledi, ama sonra durdum ve bakışlarım tekrar yerleşkeye döndü. Seçilmiş bundan hoşlanmazdı. Yapılması gereken işler vardı ve o, bugün Hillary'yi tekrar görmemi istiyordu. Erkekler böyle yapardı ve eğer zamanımı ona veya benden istediği şeylere ayırmıyorsam, onunla birlikte olmalıydım. Bu beni bir erkek yapardı, ama öyle hissetmiyordum. Bundan hoşlanmıyordum ve o her zaman bana bakmamı istiyordu, bu da işi daha zorlaştırıyordu. Bu onun suçu değildi. Kırık olan bendim.

"Crow... Birlikte yürüyüşe çıkabilmeliyiz. Bu... Boş ver. Haklısın."

"Hayır!" Fikrini değiştirmeden önce dışarı çıktım. Onu özlemiştim. Yaşım ilerledikçe, Chosen bana daha fazla sorumluluk veriyordu. Onun oğlu olmaya layık olduğumu kanıtlamak için her zaman daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Bu yüzden onunla geçirebileceğim zaman neredeyse hiç kalmıyordu. "Kısa bir yürüyüş yapabiliriz."

Annem gülümsedi ve bu gülümseme içimi ısıttı. Onun gülümsemesi en sevdiğim şeylerden biriydi. O gülümsediğinde, ben de aynı şeyi yapmaktan kendimi alamazdım.

Ormana doğru yola çıktık. İkimiz de kaybolmaktan endişe duymuyorduk. Burası on altı yıldır benim evimdi. Bildiğim tek yer burasıydı.

"Nasılsın?" Annem yürürken sordu. Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

İyiyim. Tabii ki iyiyim. Başka seçenek yoktu.

"Sadece istediğim kadar çok zaman geçiremiyoruz. Ne yaptığını hiç bilmiyorum ve..."

"Bu benimle Seçilmiş olan arasındaki bir şey." Nasıl olur da benimle paylaşmam gerektiğini ima edebilir? Bize sadece bilmemiz gereken şeyler, anlayabileceğimiz şeyler söyleniyordu. Her şeyin bir nedeni vardı ve biz bunu anlayacak kadar Aydınlanmış değildik. Sadece Chosen Aydınlanmıştı. Onu hayal kırıklığına uğrattığımda ve Clarity'ye ihtiyaç duyduğumda ne sıklıkla acıya katlandığımı bilmiyordu. Hillary'yi bilmiyordu. Bu onu ilgilendirmezdi.

"Crow... Ben..." Gözünü sildi ve yemin edebilirim ki bir gözyaşı sildi. Kalbim acıdı. Yine üzgün müydü? Bu düşünce beni korkuttu. Eğer öyleyse, Chosen kızacaktı. Gerçek Aydınlanma yolunda, Chosen'ın yanında ve amacına hizmet ederken üzülmesi için hiçbir neden yoktu.

Ona söyle. Ona hoşuna gitmeyen şeyler olduğunu söyle. Ona yanlış hissettiren şeyler olduğunu söyle.

Hayır!

Yanlış olan şey, Chosen'ı sorgulamamdı. Sadece kafamda olsa bile. Asla yapmamalıydım. O her şeydi, Tanrı'nın kulağıydı. Kurtuluşa giden tek yol oydu.

Uzakta hafif bir çıtırtı sesi duyuldu. Kafamı kaldırıp baktığımda iki geyik gördüm. "Şşş," dedim ona. Onları işaret ettim ve o da onlara döndü, bana her zamanki nazik gülümsemesini gösterdi, beni onun dünyasındaki en önemli kişiymişim gibi hissettiren gülümsemeyi, ama olmamam gerekirdi. O yerler Chosen ve Tanrı için ayrılmıştı.

"Hayvanlar konusunda altıncı hissin var. Ben onları duymadım bile."

Haklıydı. Bu, en gurur duyduğum şeylerden biriydi. Bu, beni bu dünyaya, dağa daha bağlı hissettiriyordu. Seçilmişler veya başkalarının benden istediği hiçbir şeyi benden istemiyorlardı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Yanılıyorlardı. Komplekse döndüğümde cezalandırılmam gerekiyordu.

"Crow?" Annem adımı o kadar yumuşak, o kadar duygu dolu bir sesle söyledi ki, anlamadım. Gözlerimi açıp ona baktım, Chosen'ı kızdıracak bir şey söylememesi için sessizce yalvardım. "Seni seviyorum, Crow. Bunu yeterince söylemediğimi biliyorum. Biliyorum, bunu söylemememiz gerekiyor, ama seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum ve yaptığım her şey senin için. Bir gün göreceksin, bir gün anlayacaksın ve..."

"Neyi anlayacağım? Hayır. Bu yanlış. Beni her şeyden çok sevmemelisin. Bu yanlış!"

Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum.

Gözleri yaşlarla doldu. "Benim tatlı oğlum. Kırılmasına izin verdiğim şeyi düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Senin için düzeltereğim."

"Dur." Kafamı salladım, ellerimi kulaklarımın üzerine koydum. Neyden bahsettiğini bilmiyordum, ama bunun yanlış olduğunu, kötü olduğunu, Chosen'ın bundan hoşlanmayacağını biliyordum. "Hadi... hadi geri dönelim."

Bir an tereddüt etti, sonra bana kırık bir gülümseme attı.

Geri dönüş yolunda hiç konuşmadık. Vardığımızda, Chosen bizi bekliyordu. Kalbim durdu.

"Ne yapıyordunuz? Oğlumu nereye götürdünüz?" "Sadece yürüyüşe çıktık. Hava çok güzeldi ve..."

"Ve sen daha iyi bilirsin," diye annemi kesti Chosen. "Sormadın. Yapacak işler var." Bana döndü. "Crow, ibadete geç kaldın."

Ama ben henüz dua etmemiştim. Vakit gelmemişti. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama annem başını hızla salladı. Ağzımı tekrar kapattım.

Anneme, "Onun için cezalandırılacaksın. Kendi derslerinden açıklık bulamıyor gibi görünüyor. Belki senin derslerinden bulur," dedi.

"Hayır! Yapma!" Annemin benim yüzümden acı çekmesini istemedim. Bu benim hatamdı. Gitmemem gerektiğini biliyordum.

"Şimdi senin patlaman yüzünden ekstra zaman alacak."

Gözlerim ona çevrildi ve o yine başını salladı.

Ve ben dinledim. Hayatımın geri kalanında, dinlediğim için kendimden nefret edecektim. "Git." Chosen ona söyledi ve o gitti. O gözden kaybolana kadar izledim

"Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey," yalan söyledim, bunun yanlış olduğunu bilerek, Chosen'a asla yalan söylemememiz gerektiğini bilerek.

"Sana neden Crow adını verdiğimi biliyor musun?" diye sordu ve ben kaşlarımı çattım. "Hayır, Chosen."

"Onlar genellikle kötü bir alamet olarak görülürler. Ölümle ilişkilendirilirler. Ama aynı zamanda zeki, dikkatli, düşünceli hayvanlardır ve inanılmaz bir içgörüye sahip oldukları söylenir. Hangi yolu seçeceğin sana kalmış. Hepimizin sonunu mu getireceksin? Rab'bin yolunu mu izleyeceksin, Aydınlanmış olup kaderini mi yerine getireceksin, yoksa ölüm ve yıkıma mı neden olacaksın? İşte burada özgür irade devreye giriyor ve senin seçimlerin beni endişelendiriyor, Crow."

Chosen başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Ağlamak istesem de kendime izin vermedim. Doğru olanı yapacaktım. Kaderimi yerine getirecektim. Chosen'ın yanında, Aydınlanmış olarak yürüyecektim.

Göğsüm sıkışmış, kalbim deli gibi atıyor, zihnim görmek istemediğim görüntülerle doluydu.

Annem kanlar içinde.

Chosen ona zarar veriyor. Chosen öldürüyor.

Daha önceki gün bana bir seçimim olduğunu söylemişti. Onu oradan çıkarmayı seçmeliydim, onun yaptığının yanlış olduğunu görmeliydim. Bunun yerine, onun ölümünün sebebi ben oldum.

Yatağımdan sendeleyerek kalktım, başım dönüyordu, nefes aldığımda ciğerlerim acıyordu. Odanın dışına, evin içinden geçerek, temiz hava almak için birkaç kez düştüm, çünkü içerisi çok boğucuydu. Kapıdan dışarı yuvarlandım, karın üzerine uzandım, vücudum donuyordu, cildim sanki dökülüyor gibi hissediyordum, acı veriyordu, dişlerim takırdıyordu.

Saniyeler geçti. Dakikalar? Saatler? Günler? Olamaz. Ölmüş olurdum, ama sonra Cyrus oradaydı, bana tekrar gülümsemeyi öğreten kişi, annemle ormanda geçirdiğim o günden beri yapmadığım bir şey.

Onunla paylaşmayacağım annem. Paylaşamam. Çünkü onun ölümüne ben neden oldum.

"Crow? Ne yapıyorsun? Aman Tanrım. Kar fırtınasının ortasında çıplak duruyorsun!"

Beni bir battaniye sardı ve ben hemen onu ittim. O sendeledi, ben ona hırladığımda dişleri takırdadı.

"Crow... bebeğim, lütfen. İçeri gel. İçeri gelmen gerekiyor."

Bebeğim kelimesi kafamdaki sis perdesini yırttı. Cyrus dışarıdaydı. Donuyordu. Üzerinde neredeyse hiç giysi yoktu. Cyrus, onu içeri almazsam hastalanacaktı. Cyrus, beni seviyordu.

Zaten bir kişinin ölümüne neden olmuştum. Onu kaybetmeye dayanamazdım.

Onu kendime doğru çektim, vücudum hareket etmekte zorlanıyordu, sanki içim buz sarkıtlarından ibaretmiş gibi, ve birlikte eve düştük, Cyrus kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Ben... seni... duydum... kapı... baktım... pencereden... giysilerimi... giydim..." Vücudunu titreten titremeler arasında konuşmaya çalıştı. İyi. Demek dışarıda çok uzun süre kalmamıştım. "Bebeğim..."

Onu kendime doğru çektim, kollarımla sardım, onun sıcaklığını, Cyrus'un, benim güneşimin içimi ısıtan hissini tadını çıkardım, bunu hak etmesem bile.

"Sıcak," diyebildim. Aklımın kapısına çarparak dışarı çıkmaya çalışan pek çok kelime varken, söyleyebildiğim tek kelime buydu.

Mutfığa sendeleyerek girdik. Muslukları açtım, suyu ısıttım ve iki bardak doldurdum, içtik. Sonra Cyrus'u banyoya çektim, ısı işini yapmaya başlamıştı, küveti doldurmak için musluğu açtığımda bizi ısıtmaya başlamıştı.

Onu tekrar kucakladım, ikimiz de birbirimize yaslanarak titriyorduk.

*Onu seninle paylaşamadığım için
üzgünüm. Doğru davranmadığım için
üzgünüm.*

Benim yüzümden üşüyorsun, oysa sana bakmak benim görevim.

*Seni korumak
benim görevim.
Seni seviyorum.*

Cyrus'un kıyafetlerini yırttım ve sonra birlikte banyoya girdik, su cildime iğne batıyormuş gibi geliyordu.

Bu sefer beni kollarının arasına alan Cyrus'tu, parmakları saçlarımı okşuyordu. "Şşş. Sorun yok. Ben buradayım. Seni seviyorum."

Annem dışında, Cyrus beni seven tek kişiydi ve umarım onu da annem gibi mahvetmemişimdir.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Cyrus

Gözyaşlarım akarken Crow'u kucakladım. Ne olduğunu hiç anlamadım. Genelde uykum çok ağırdır, beni uyandırmak zordur, ama bu sefer öyle olmadı. Onu duydum, içgüdülerim hemen alarm verdi, içimdeki ağırlık bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Hala ne olduğunu bilmiyordum, ama o anda bunun önemi yoktu. Tek önemli olan Crow'du.

Crow, bırakırsa kaybolacağımdan korkar gibi beni sıkıca tutuyordu. Crow, sert sakalı cildime sürtünüyordu ve parmakları kaslarıma batıyordu, ben ise onun başını okşayarak her zaman yanında olacağımı bilmesini sağlamaya çalışıyordum. Ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacağımızı ve istemediği sürece bir daha asla bu dağda yalnız kalmayacağımı.

Sonunda sakinleşti, sıcak gözyaşları cildime gittikçe daha yavaş düşüyordu, ta ki tekrar kuruyana kadar. Yine de beni bırakmadı. Kucaklamasında korku vardı... ve üzüntü, ama aynı zamanda sevgi de vardı. *Nasıl*, diye sormak istedim ona. Benim gibi kırık birini nasıl sevebilirsin? Ama belki de bu yüzden sevebiliyordu — ikimiz de defalarca düşmüştük, zırhlarımızda çatlaklar oluşmuştu, küçük parçalarımız kopmuştu, ama bir şekilde, birlikte, birbirimizin kusurlarını doldurmuştuk. Bütün çatlaklarım ve kırıklarım Crow tarafından kapatılmıştı, onunkiler de benim tarafımdan.

Mümkün olduğunca uzun süre suda kaldık. Hava çok soğuduğunda, ağzımı kulağına yaklaştırdım ve "Seni yatağa götüreyim, bebeğim" dedim.

O başını salladı. Crow'u artık yeterince tanıyordum, bu gece bana tek kelime bile etmeyeceğini, ya da etse bile çok az olacağını biliyordum. Önce ayağa kalktı, sonra elini bana uzattı. Böyle durumlarda, acı çektiği zamanlarda bile, Crow hala bana bakmaya çalışıyordu, hala elinden gelen her şeyi kontrol etmeye çalışıyordu ve ben de ona bu kontrolü vererek rahatlamış hissediyordum. Bana gösterdiği özen, yıllarca süren yalnızlığı, sevilmememe hissini, korkmayı ve ne yapacağını bilememeyi, bir kenara atılmayı

Bu, birbirimize bu kadar mükemmel uyduğumuzun bir başka kanıtıydı, ama aynı zamanda, bazen ben de Crow'a bunu verebilmeyi arzuluyordum. Onun yıkılabileceğini bildiği bir yer olmak ve onu ayakta tutacak bacaklar olmak.

Bu yüzden Crow'un bana yardım etmesine izin verdim, dışarı çıktık ve ondan havluyu alıp onu kurulamaya başladım. Bana şaşkın, gözlerini kısıarak, alnını kırıştırarak baktı, saçları her zamankinden daha dağınık ve yarı ıslaktı. Ona gülümsedim. "Bunu senin için yapmak istiyorum. Bunu sana vermek istiyorum. Bir daha hiçbir şeyle tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaksın."

Gözlerindeki ifade değişti, yumuşadı, ama aynı zamanda aç da görünüyordu, sonra bana hafifçe başını salladı.

Crow kendini bana teslim etti, onu kurulamama izin verdi. Önünden, göğsünden, karnından başladım, sonra dizlerimin üzerine çöküp önce bir bacağını, sonra diğerini kuruladım. "Bana dön."

Dediğimi yaptı ve bu sefer kaslı uyluklarına ve sert, hafif tüylü kıkına, sonra sırtına ve omuzlarına, son olarak da saçlarına kadar yukarı doğru ilerledim.

Eğilip dudaklarımı omzuna bastırdım, kollarımı beline doladım. "Benim olduğunu söylüyorsun, ama sen de benimsin Crow. Biz birbirimize aitiz." Sırtına bir kez daha nazikçe öptükten sonra, kalan suyu sildim, sonra kendimi kuruladım.

Elini tutup onu yatağa götürmeme izin verdi. Yatağa çıktık ve ben onun üstüne uzandım. "Böyle iyi mi?" Parmağımla göğsündeki kıllarda daireler çizdim. Crow başını salladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını yana çevirdi, gözlerindeki acı hissedilebilirdi, göğsümü sıkıştırıp gerdi.

"Sorun değil." Vücudundan aşağı kaymak istedim, ama Crow beni durdurdu, yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarımızı birleştirdi. Dilini dudaklarımın arasına soktu, benden ihtiyacı olanı aldı, bana kelimelerle veremediği şeyi verdi.

Dillerimiz birlikte hareket etti, yavaş ve uyuşuk bir şekilde, sanki bu anı sonsuza kadar sürdürebilirmişiz gibi, tam burada, birbirimizin ağzından beslenerek. Öpücük bana *özür dilediğini* söyledi, bana bunu söylemesine gerek olmasa da. *Sana bir şey vermek istiyorum*, buna ihtiyacım olmasa da minnettar oldum. Crow'un kalbini biliyordum ve önemli olan da buydu.

Öpücük bittiğinde, vücudunu aşağı doğru inmeye başladım, dudaklarım gövdesini takip ederek aşağı doğru ilerledi. Artık onunla böyle şeyler yapabildiğim için

, bunları her zaman yapmak istedim. Bacaklarının arasına yerleşip, yumuşak penisini ağzıma alıp emmeye başladım. Crow, sertleşmemiş haldeyken bile hayranlık uyandırıcıydı. Onun için bunu yapmayı seviyordum, dilimin üzerinde onun hissini seviyordum, penisinin dinlenebileceği bir yer olmayı seviyordum, çünkü Crow'un her parçası tapılmayı hak ediyordu. Bu, daha derin bir bağ kurma yoluydu, ikimizin de ihtiyacı olanı verme ve alma yoluydu ve şansımıza, arzuladığımız şeyler birleşti, ortada mükemmel bir şekilde buluştu.

Ben onun penisini ısıtırken Crow kafa derimi masaj yaptı, ta ki sonunda çok ihtiyaç duyduğu uykuya dalana kadar.

*

Crow'dan önce uyandım, bu nadiren olurdu. Başımı onun kalçasına dayamış, parmaklarını saçlarımin arasında uykuya dalmıştım.

Kaşlarımı çatarak oturdum ve omzunu nazikçe salladım. "Crow?"

Gözleri birden açıldı, Crow o kadar hızlı hareket etti ki, ne olduğunu anlamadan birden fırladı, beni ters çevirdi ve üstüme uzandı, çılgın gözlerle beni yere bastırdı.

"Bebeğim?" dedim ve bu onu içinde bulunduğu trans halinden çıkardı. Bakışları dehşete dönüştü, gözleri farklı bir şekilde büyüdü ve benden uzaklaşmaya çalışarak sırtını başlığa dayadı, sanki benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi. "Hey, sorun yok. Sadece seni korkuttum. Bana zarar vermeyecektin, Crow. Senden korkmuyorum." Yine de kalbim göğsümde sanki parçalanacakmış gibi çarpıyordu.

Crow başını eğdi, aylar önce tanıştığım adamdan çok, tanıdığım adamdan daha çok benziyordu. Her zaman geri çekildiğinde sessiz anları olurdu, bana on yıldır tamamen yalnız olduğunu ve benim asla anlayamayacağım bir şekilde büyüdüğünü, ve her şeyden çok bu dağa ait olduğunu hatırlatırdı. Ama onu bu kadar... kafası karışık? ürkek? kararsız? görmemiştim. Bir süredir.

"Bebeğim?" Hava ciğerlerime girmeye çalışıyordu, sanki biri ciğerlerime ağırlık koyuyormuş gibi hissediyordum, her saniye yavaşça geçerken, giderek daha fazla ve daha fazla, ta ki...

"Küçük kuzu..."

"Evet. Tanrım, evet." Gözlerim yaşardı, ıslaklık birikti. Ne olacağını düşündüğümü bilmiyordum. Beni unutmuş olacağını mı? Beni göndereceğini mi? İkincisi benim için her zaman bir korkuydu ve bu

muhtemelen asla değişmeyecekti. Ruhsal hastalığımın buna izin vereceğinden emin değildim. Crow'a ne kadar gvensen de, terk edilme korkusu her zaman içime sızılıyordu.

"Ağlama." Yanağımı avucunun içine aldı, başparmağını gözümün altına sürerek ıslaklığı sildi. "Seni ağlatmak istemedim."

"Senin suçun değil. Ben sadece duygusalım." Elini okşayarak, Crow'un sıcak teninin benimkine değmesini tadını çıkardım. Tanrım, onun sıcaklığında gneşlenebilir ve bundan asla bıkmazdım.

Bana küçük, hüzünlü bir glmsemi attı, sanki dudakları bu hareketi tekrar deniyordu ve buna izin verebileceğinden emin değildi. O uzaklaştığında, temasını anında özledim. Crow ayağa kalktığında sendeledi ve dengesini sağlamak için uzandı.

"Hey, ne oldu? Sorun ne?" Yataktan kalkıp kolumu onun omzuna doladım. Cildi dokunulduğunda neredeyse cızırdadı. Normalden daha sıcak olduğunu nasıl fark etmediğimi bilmiyordum. Ateş gibi yanıyordu. "Tanrım. Yanıyorsun."

Onu aşağı çektim ve dudaklarımı alnına bastırdım. Bunun gerçekten işe yarayıp yaramadığını ya da insanların neden dudaklarını kullandığını bilmiyordum. Sadece annemin ben küçükken bana bunu yaptığını biliyordum.

"Kesinlikle ateşin var. Seni yatağa geri götürelim."

Crow başını salladı. Tartışmak üzereydim ki, "Siktir" dedi.

"Tamam, sana yardım edeyim."

Banyoya giderken kolumu onun omzuna dolamama izin vermesine şaşırdım. Crow her zaman yenilmez gibi görünürdü, sanki yapamayacağı hiçbir şey yokmuş ve kimseye ihtiyaç yokmuş gibi, ama dün gece ve bu sabah onun farklı bir yönünü görüyordum.

Ayakta işemek yerine tuvalete oturdu, elini bacaklarının arasına koydu ve penisini tutarak işemeye başladı. İşini bitirdikten sonra, onu yatağa geri götürmeme izin verdi. Hemen battaniyeyi üzerine çekti, vücudu titriyordu ama şikayet etmedi. Bu Crow'a yakışmazdı. O asla şikayet etmezdi.

"şdğn biliyorum, ama ateşini düşürmemiz gerekiyor. Termometre nerede? Tylenol veya Advil var mı?"

Kafasını salladı. "Hayır. Hap yok."

Korku boğazıma kadar yükseldi ve "Crow, ateşini düşürmemiz lazım! Bir şey almalısın." diye bağırdım. İlaçlarla sorunu olduğunu, doktora gitmediğini biliyordum, ama hastalandığında ne olacağını düşünmemiştim.

"Hayır! Uyuyacağım."

"En azından termometre var mı?"

Başını salladı ve banyoyu işaret etti. Gidip dolaplara baktım ve bir tane buldum. Ya sadece başı ağrırsa? Ya soğuk algınlığı olursa? Ya Crow gerçekten hastalanırsa?

Onun yanına geri döndüm. Gözleri kapalıydı, battaniyeyi sıkıca üzerine çekmişti.

"Bebeğim, ağzını aç. Ateşini ölçmem gerekiyor."

Cevap vermedi, endişem ellerimi titretmeye başladı. "Crow, ağzını aç. Lütfen. Bunu benim için yapman gerekiyor."

Bu sözler işe yaramış gibiydi. Termometreyi dilinin altına koydum ve o tekrar ağzını kapattı. Termometre bip sesi çıkardığında, hemen kırmızı renkte yanıp söndü ve 39 derece olduğunu gördüm.

Kahretsin... Kahretsin. Ne yaptım ben?

"Hemen dönerim," dedim ve odadan aceleyle çıktım. Crow zaten cevap vermeyecekti.

Buzdolabından buz torbaları, soğuk su ve bir bardak buz aldım. Vücuduna çok fazla şok vermemek için torbaları havluya sardım ve "Sıcaklığını düşürmek için bunları sana koyacağım. Bu buz emebilir misin?" dedim.

Crow cevap vermedi, kıpırdamadı.

Soğuk kompresleri vücuduna bastırdım, sonra yanına yatarak yatağa uzandım.

Lütfen iyi ol.

Bunu mahvetmeme izin

verme. Sana ihtiyacım

var.

Seni seviyorum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Crow

SICAK.

Soğu

k.

Sıcak

.

Soğu

İşare k.

t. Başım zonkluyordu.

Göğsüm ağrıyordu.

Ciğerlerimden gelen hırıltıyı duyabiliyordum ve bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ama çok uzun olduğunu düşünüyordum.

hem sonsuzluk hem de hiç zaman geçmemiş gibi geliyordu.

Cyrus defalarca tuvalete gitmeme yardım etti, ne kadar direnirsem direnin bana soğuk su içirdi. Çok fazla direnecek gücüm yoktu.

Yemeğime bir şeyler katarlardı...

Cyrus buz torbalarını değiştirip başıma soğuk bezler koydu, bu da dişlerimin daha da fazla takırdamasına neden oldu.

O yataktan kalkıp tekrar yatarken yatak bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bir ara onun biriyle konuştuğunu sandım, ama bunun gerçek olup olmadığından emin olamadım.

Zaman geçtikçe ciğerlerim daha da sıkıştıyordu. Daha önce de hastalanmışım, ama hiçbiri böyle olmamıştı, hiçbiri yaşamak mı ölmek mi diye merak ettiğim bir durum olmamıştı ve tek düşünebildiğim şey... bana bir şey olursa, Cyrus'un yıkılacağıydı. Bu onu öldürürdü ve benim başıma gelenlerden daha çok bunu umursuyordum.

"Ağzını aç, bebeğim. Ateşini tekrar ölçmem gerekiyor." Kafamı salladım ve sesinin kırıldığını duydum, "Lütfen, Crow. Lütfen," dedi, bu da kalbimi ikiye böldü.

Cyrus'u incitmemeliydim. Onu korumalı, sevmeli, onun inandığından daha değerli olduğunu göstermeliydim.

"Crow... benimle gel. Seni serin bir banyoya sokmam lazım."

Harekete geçme kararını verdiğimi hatırlamıyorum. Hiçbir Şey yapmaya karar vermedim, bunların gerçekten olup olmadığından emin değildim, ama bir an yataktaydım, bir an sonra banyodaydım, su cildime çok soğuk geldiği için tıslayıp ırpınıyordum.

Sonra yine yataktaydım.

Masadaki  ocuk bana bakıyor ve sessizce kıkırdıyorlardı. Koruyucu ailem farkında değil gibiydi. Yemeğimi alıp diğer odaya gitmek ya da yemeyi reddetmek istedim, ama iki gündür yemek yemediğim için açlıktan ölüyordum. Dayanmak, daha uzun süre dayanmak için kendimle mücadele ettim, çünkü o zaman belki beni eve bırakırlardı, her Şeyin mantıklı olduğu ve insanların bana bakıp bana isimler takmadığı dağıma geri dönmeme izin verirlerdi. Uyuduğumda odama gizlice girip üzerime su dkmedikleri, eşyalarımı almadıkları veya saçımı kesmeye çalıŐmadıkları yere.

"Ye Şunu, Crow. Lütfen. Kendini a bırakamazsın," dedi kadın. Sanırım nazik olmak istemişti, ama ben sadece beni rahat bırakmasını istiyordum. Herkesin beni rahat bırakmasını istiyordum. Buradaki insanlar çok gürültülüydü ve hiçbir kurala uymuyorlardı. Onlar Aydınlanmış değillerdi ve... Hayır! Bunun umurumda olmaması gerekiyordu. Ondan nefret ediyordum. Annemi incitmiŐ, onu öldürmüŐ, beni seven tek kişiyi benden almıştı. Beni her Şeyden çok seven kişiyi, bu yanlış olsa da ve her Şeyden nce Tanrı ve Seçilmişler olması gerekse de.

O gitmişti. Onu korumamıŐtım. Onun beni sevdiği gibi onu sevdiğimi gsterememiŐtim. Onu hayal kırıklığına uđratmıŐtım.

Karnım guruldadı.

Çok acıkmıŐtım.

Ağzıma biraz güveç koydum. Bir kez başladım mı, duramadım, bir lokma, bir lokma, bir lokma, hepsini yuttum, yedim, sonra kaseyi aldım ve geri kalanını da yuttum.

Çocuklar yine güldü.

Kasemi onlara fırlattım, birinin kafasına isabet etti.

"Crow!" dedi adam, sonra beni benim olduğu söylenen ama asla benim olmayacak odaya sürükledi. Ben dağa aittim, dağın parasıydım.

Orada çok uzun süre kalmadan midem guruldamaya başladı. Tuvalete koştum ve saatlerce oradan çıkamadım. Çocuklar yemeğime mŐhil koymuŐlardı

ama ben onlardan daha büyük bir belaya bulaşmışım çünkü kaseyle onun şakağını kesmişim.

"Dışarıdaki kimseye güvenme, Crow. Zihnini ve bedenini zehirleyecekler, seni koruyacaklarını söyledikleri şeyler verecekler, ama aslında bu sadece seni kontrol etmek için," diye Chosen'ın sözleri aklıma geldi. Haklıydı. Çocuklar, insanların yapacağını söylediği şeyi aynen yaptılar. Bu, her konuda haklı olduğu anlamına mı geliyordu?

Hayır! O onu öldürdü. Annemi benden aldı! Beni de öldürmeye çalıştı.

...

Beni ev dedikleri başka bir hapishaneye götürdüler. Burası benim evim değildi. Asla benim evim olmayacaktı.

Çocuklar benden eşyalarımı aldılar, sakladılar, attılar. Bana güldüler. Chosen hakkında, annem hakkında yazdığım notları çaldılar... Onlarla benimle alay ettiler. Onlarla kavga ettiğimde, suçlu ben oldum. Her zaman suçlu ben oldum.

Ben sadece... eve gitmek istedim.

"Eve gitmek istiyorum."

"Bebğim... sen evindesin. Ben buradayım, seninleyim."

"Cyrus?" Konuşuyor muyum yoksa bu sadece kafamda mı oluyor, bilmiyordum. Ben çocukken, dış dünyada iken o nasıl benimle birlikte olabilirdi?

"Crow?" dedi nazık bir ses, yumuşak ve sevgi dolu. "Anne?"

"Tanrım. Halüsinasyon görüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum Melody. Ne yapmam gerektiğini söyle," diye ağladı Cyrus.

"Üzgünüm... seni incitmek... istemedim..."

Ve sonra her şey yine karardı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cyrus

"Ona ilaç bulmam^{lazım}," dedim Melody'ye, içimde yükselen paniği bastırmaya çalışarak.

"Onu hastaneye götürmelisin."

Bu kesinlikle yapmam gereken bir şeydi, ama Crow'u tanıyordum, kimseye güvenmediğini ve dış dünyayla olan deneyimlerinin ne kadar kötü olduğunu biliyordum. Onu hastaneye götürmeye çalıştıklarında ne olacağını merak ediyordum. Aklımda, o adamın elini neredeyse kıracağı an ve kelepçelerden dolayı bileklerinin morardığı an canlandı. Benden nefret ederdi.

Ama hayatta kalacaktı.

En önemli şey buydu.

"Önce başka bir şey denemeliyim." Şimdi yine uyuyordu, ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Bazen kısa sürüyordu, bazen saatler sürüyordu.

Son iki gün hayatımın en uzun günleri gibi gelmişti. Hiç uyuyamamıştım, zihnim durmak bilmiyordu, Crow için endişem giderek artan ağır bir yük gibiydi.

Memur Paulson'ı arayabilirdim. Bana numarasını vermişti, ama polis onun mülküne gelirse Crow'un ne yapacağından endişeleniyordum.

"Benimle buluşabilir misin?"

"Şu anda dağdan aşağı kamyonla inmek tehlikeli. Onun bulunduğu yükseklikten değil."

"Biliyorum. Kar motosikletini kullanabilirim." Kafamda bir plan oluşuyordu, tehlikeli ve muhtemelen aptalca bir plan, ama bunu yapmam gerekiyordu. Crow'un yanında olmam, ona ihtiyacı olan şeyi vermek, ama onun çok sevdiği dağdan uzaklaştırmamam gerekiyordu.

"Kaybolursun."

Kahretsin, bu doğrudu, ama... "Bekle. Konumunu bana açarsan ne olur? Telefonumu kullanarak dağdan aşağı inip sana ulaşmak için yol tarifini takip edebilirim.

Sadece güvenli olduğu kadar yukarı çık, sonra... sonra Crow'un da konumunu açmasını sağlayacağım, böylece ona geri dönebileyim."

"Telefonu mu var?"

Bu önemli değildi, en azından şu anda, bu yüzden görmezden geldim. "Çok üzgünüm Melody. Senden bu kadar çok şey istediğim için kendimden nefret ediyorum. Sen istediğinde seninle vakit geçirmedim, ama şimdi... Onu seviyorum."

"Sorun değil. Telafi edebilirsin. Neye ihtiyacın var?"

Ona bir ilaç listesi verdim ve ayrıca bir nemlendirici, nabız oksimetresi ve birkaç şey daha almasını istedim. Antibiyotik gerekirse başımız belaya girerdi.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, Cyrus?"

Hayır, kesinlikle değildi, ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Başka bir şey yapmadan önce Crow'a yardım etmeye çalışmalı ve onu evde tutmalıydım. "Hayır, ama o böyle isterdi. Eğer... eğer bana bir şey olursa ve ben başaramazsam, 911'i aramalısın ve buraya gelip ona yardım etmelerini sağlamalısın. Bana söz ver, Melody." Bir an cevap vermedi ve ben yalvardım, "Lütfen..."

"Evet. Söz veriyorum, ama sana hiçbir şey olmasın. Bir ara seninle gerçekten vakit geçirmek istiyorum."

Kalbim kabardı. Beni gerçekten tanımadan bile, sarsılmaz dostluğu benim için çok değerliydi. "Teşekkür ederim... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Senin gibi birini hiç tanımadım." Onun gibi bir arkadaşım hiç olmamıştı. Tranquility mükemmel değildi, ama bana Melody'yi getirmişti... Crow'u vermişti.

"Ölmeyerek ve dağdan indiğinde bana öğle yemeği ısmarlayarak teşekkür et."

"Anlaştık." Hafif hissetmeden gülümsedim.

Plan yaptık. Melody mağazaya gidecek ve benimle buluşmak için güvenli bir yer bulacaktı. Oraya vardığında bana mesaj atacak ve ben de aşağı ineceğim. Dağda cep telefonu sinyali kesik kesikti. Bu büyük bir endişe kaynağıydı, ama kendime bunun olmayacağını, her şeyin yoluna gireceğini, çünkü bunu hak ettiğimizi söyledim. Crow iyileşmeyi hak ediyordu ve onu kaybedemezdim. Onu kaybedersem ölürdüm.

Melody bana yolda olduğunu bildirene kadar sonsuzluk gibi geldi. Crow hala uyuyordu. Telefonundaki konumun açık olduğundan emin oldum ve ona nerede olduğumu söylemek için hızlıca bir not yazdım, sonra yanağına öptüm. Cildi hala ateş gibiydi, ateşi hala yüksek.

"Lütfen iyileş." Gözyaşlarım yanağına düştü. "Lütfen, lütfen, lütfen. Seni seviyorum. İyileş. Hemen döneceğim ve seni iyileştireceğim, Crow. Söz veriyorum." Sonra dışarı çıktım, bunun korkunç bir hata olmaması için dua ederek.

*

El ısıtıcılarını ceketimin kollarına ve gövdem etrafına sıkıştırmıştım. Crow'un kar motosikletinin anahtarlarını nerede sakladığını dikkatle izlemiş olduğum için şanslıydım. Onun yaptığı gibi motosikletin benzinini kontrol ettim ve depoyu doldurdum. Hala bu şeyi sürmede pek iyi değildim ve bu kesinlikle endişe vericiydi.

Orada kaybolabilirdim.

Cep telefonu sinyali
kaybolabilirdi.

Kaza yapıp, kimse bana ulaşmadan donarak ölebilirdim.

Crow dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı için, yüzlerce şeyin ters gidebileceğine inanmayı reddettim. Hayatımda birçok başarısızlık yaşadım, yaptığım neredeyse her şeyde başarısız oldum. Hata üstüne hata yaptım. Bana ne olacağı umurumda değildi, ama Crow'u bir şekilde kurtaracaktım.

Hava yüzüme buz gibi geliyordu. O anda kar yağmıyordu, ama her an tekrar başlayabilirdi. Makineye tırmandım ve telefonumu kontrol ettim. Beş dakika kadar baktıktan sonra Melody'den, olabildiğince yükseğe çıktığını söyleyen bir mesaj aldım.

Yoldayım, diye cevap verdim, sonra ona ulaşmak için yön tarifini almak için düğmelere bastım. Hangi ağaçta sola ya da sağa dönmem gerektiğini söyleyemezlerdi, ama en azından genel yön konusunda yardımcı olacaktı. Önce yolun sonuna gittim. Karları temizlemeden kapı açılmayacaktı, bu yüzden yolumdan sapıp çitin sonuna kadar gidip geri dönmem gerekecekti.

Çitin sonuna ulaşıp geri dönmek sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Yolu takip etmek için elimden geleni yapacaktım. Melody de o yolda olmalıydı, ama kar örtüsü yüzünden onu kaybedip kaybetmeyeceğimi bilmiyordum. Alanın açık ve ağaçsız olması yardımcı olacaktı.

Gaz kolunu sıkıca tutup hızlandığımda ellerim titriyordu. Kalbim çok hızlı, çok sert, her şey çok hızlı atıyordu, ama kendimi zorlayarak devam ettim.

Crow kadar hızlı sürmedim. Biraz daha hızlanmaya çalıştığımda, kontrolü kaybediyormuşum gibi hissettim. Telefonu sürekli tutamıyordum, bu yüzden ara sıra durup doğru yolda olduğumu kontrol etmek zorundaydım. Ağaçlar bana bir yol oluşturunuyordu, bu yüzden doğru yolda olduğumu hissettim. Melody'nin nerede olduğunu gösteren yanıp sönen daireyi her gördüğümde rahat bir nefes alıyordum.

Uzakta, lastiklerinde zincirler takılı, beni bekleyen kırmızı bir kamyonun ışığı görünene kadar sanki bir ömür geçmişti. Melody kamyonundan atladı, kollarına sarıldı ve ben onun kollarına eriyip gitmek, dizlerimin üzerine çöküp onun arkadaşım olduğu, benim için önemli olduğu için ona teşekkür etmek istedim.

"Tanrıya şükür. Çok endişelendim!" Beni okşadı, bir anne gibi yüzümü tuttu.

"Ben iyiyim. Bir sorunum yok. Sadece eşyaları alıp Crow'a dönmem gerekiyor."

"Tabii, elbette." Eldivenli elleriyle bana bir çanta uzattı. Onu getirdiğim boş sırt çantasına koydum. "Kuzenimi aradım. O bir doktor. O kadar yakınız ki, başı dertte olan bir arkadaşım olduğunu ona güvenle söyleyebildim. Ona semptomları anlattım ve o da bana antibiyotik reçetesi yazdı. Eczacıya acele etmesini sağlamak için neredeyse göğüslerimi göstermeye kalktım."

Aman Tanrım. O harikaydı. Bana antibiyotik bulmuştu. "Sen inanılmazsın! Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sadece eve, erkeğine sağ salim dön ve onun iyileştiğinden emin ol. En önemli şey bu."

Ona sarılmak istedim, ona yakın olmak istedim. "Teşekkür ederim. Sana borcumu ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"Merak etme, ama senin oraya geri dönmen içime sinmiyor... Seni ben götürmeliyim."

"Kar motosikleti bunun için yapılmış. Kamyonetten çok daha güvenli. Seni böyle tehlikeye atamam Melody. Benim için zaten çok şey yaptın ve hiçbir şey beni o dağa geri dönüp Crow'a ulaşmaktan alıkoyamaz."

"Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordu, rüzgârın sesini bastırmak için sesini yükselterek.

"Her şeyden çok," diye itiraf ettim ve onu tekrar kucakladım.

"Ya ilacı almazsa?"

"Alacak." Ya da ben denerken öleceğim.

Ve umarım, ona verdiğim hiçbir şeye alerjisi yoktur.

Kar tekrar yağmaya başladı, bu çok kötüydü. Bu, yolculuğumu daha da zorlaştıracaktı. Etrafında kar yağarken görmek çok daha zordu.

"Gitmem gerek."

"Tamam," dedi. "Dikkatli ol ve eve döndüğünde haber ver." Başımı salladım, Crow'a giden yolu buldum ve yola çıktım.

Sanki biri bir düğmeye basmış ve gökyüzünü açmış gibiydi. Kar gittikçe daha şiddetli yağıyordu, görüşüm kötüleşiyordu, gözlüklerim buğulanıyordu. Önümdeki her şey sis ve beyazdı, midem bulanıyor, göğsüm ağrıyordu ve umutla dua ediyordum, eğer gerçekten orada biri varsa, Crow'a ulaşmamı sağlayacaklarını umuyordum. Sadece Crow'a ulaşmam gerekiyordu.

Sanki bütün gün dağda seyahat etmişim gibi hissediyordum, ki bu açıkça mümkün değildi. Telefonumu tekrar kontrol etmek için durdum, evimi gösteren yanıp sönen daire hala oradaydı ama çok uzak görünüyordu.

Yeniden yola çıktım, nefes almam zorlaşıyordu ama bunun sadece korkudan kaynaklandığından emindim. Çite ulaştığımda rahat bir nefes aldım, sonra çitin sonuna kadar takip ettim ve tekrar eve doğru döndüm.

Görmeye çalışırken gözlerimi kısmaktan başım ağrıyordu. Önümdeki kalın, kahverengi engeli fark ettiğimde artık çok geçti. Bir şekilde yoldan sapmış olmalıyım ve farkına varmamıştım. Kar motosikleti ağaca çarpmadan ve ben havaya uçmadan önce tepki verecek vaktim olmadı.

Çok üzgünüm, Crow.

Omzum ağaca çarptı ve ağrı omzuma yayıldı. İlk başta tek düşünebildiğim, kafamın çarpmamış olmasına ya da bacaklarımdan birini incitmemiş olmama şükretmekti, çünkü büyük olasılıkla yürümek zorunda kalacaktım.

Ayağa kalktım, biraz sendeledim. Kafam biraz çınlıyordu ama şu anda bunu düşünecek vaktim yoktu. Sırt çantam uçmuştu, etrafa baktım, yaklaşık üç metre uzakta buldum ve önce onu aldım. Sağ omzuma astım ama sol omzum çoktan ağrımaya başlamıştı. Her hareket ettiğimde, sanki biri kolumu koparmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Boş ver. Boş ver ve Crow'a gitmelisin.

Cebimi okşadım, fermuarını açtım, telefonu içine koyduğum için şükrettim. *Ev* hala bana göz kırpmıyor, adımları çağırıyordu. Evet, ev... Crow'un kulübesinde hiç başka bir yerde hissetmediğim kadar rahat hissediyordum, ama bundan daha da önemlisi

içerideki adam yüzündendi. O benim evimdi ve ona ulaşmam gerekiyordu.

Kar motosikletine koştum. Ben düşerken motor durmuştu, Crow'un bana gösterdiği acil durum anahtarı işini yapmıştı. Omzumdaki acıyı ve soğuğu umursamadan motosiklete bindim ve yeniden çalıştırmaya çalıştım.

Hiçbir şey olmadı.

İkinci kez, üçüncü kez denedim. Hiçbir şey olmadı. "Siktir!" diye bağırdım.

Neden sürekli her şeyi mahvediyordum?

Makineyi tekrar iterek, telefonu çıkardım ve yürümeye başladım — Crow'un kar motosikletini mahvettiğim gerçeğine ya da ona ulaşmaya odaklanmam gereken bir zamanda kafamda yer kaplayacak herhangi bir şeye odaklanmamaya çalışarak.

Dişlerim takırdadı, bacaklarım gittikçe ağırlaşmaya başladı. Sanki içim donmuş, uzuvlarım buz kütleleri gibi hissediyordum. Her düştüğümde, tekrar ayağa kalkmak için mücadele ediyordum. *Crow, Crow, Crow.* Kafamda onun adını tekrar tekrar söylüyordum, beni ayakta tutan tek şey buydu.

Nabzım yavaşlıyor, kalbim de öyle, bacaklarım beton gibi, hareket edemiyorum. Düşüm, yüzüm karın içine gömüldü.

Kalk, kalk, kalk.

Crow'un dudakları dudaklarımdaydı, elleri tenimdeydi, bana bakışı, gözleri söylemeyi bilmediği sözlerle doluydu.

Kalk, kalk, kalk.

Onun için dizlerimin üstüne çökmüş, onun penisi ağzımda, beni sabitleyen. Onun penisi içimde, şimdiye kadar tanıdığım en büyük kurtuluş.

Kalk, kalk, kalk.

Crow beni yıkıyor, benim için yemek pişiriyor.

Sert sesiyle tek bir basit kelime söylüyordu:

ihtiyaç. Bana ihtiyacı vardı.

Ben de ona ihtiyacım vardı.

Bu da benim kalkmam gerektiği anlamına geliyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm.

Geliyorum, Crow.

Öne baktım ve uzakta bir ışık gördüm, evimi gördüm.

Telefonu kontrol ettim, ama ekranı kararmıştı. Ekranı açmaya çalıştım, ama hiçbir şey görünmedi. Belki kar içeri girmişti. Belki de

hayal görüyordum. Belki de ölmüştüm. Bilmiyordum, ama o ışığa doğru gidiyordum, gerçekten orada olduğunu umarak.

Hayatımda hiç olmadığı kadar sert ittim, tökezledim ama yine de umduğum evime doğru koşmaya devam ettim.

Crow.

Ev.

Çok yaklaştın. Neredeyse vardın. Devam et.

Nasıl oldu bilmiyorum — bir şekilde zihnimden silmiş miydim, lanet bir mucize miydi, yoksa başka bir şey miydi — ama bir an kendimi yürümek için zorluyordum, bir an sonra ise verandanın merdivenleri önümdeydi.

Ahşaba düştüğümde gözyaşlarım yüzümde dondu.

Omzumdaki ağrı gitmişti, ama bunun geçici olduğunu, geri geleceğini biliyordum. Şu anda, kapıya doğru sürünürken hiçbir şey hissetmiyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Crow

"CROW..." BUNU AL... Bunu benim için almanı istiyorum." Cyrus'un sesi yumuşaktı, kırık gibiydi, bir şeyi dudaklarıma koyarken.

Başımı salladım.

"Lütfen, Crow... benim için yap. Bunu benim için yapmanı istiyorum."

Gözlerimi açtım. Cyrus'un yüzü kızarmış, saçları dağınık, gözleri kırmızıydı. Durumu... iyi görünmüyordu.

Ne oldu? Ne oldu?

Cevap vermediğinde, sözleri söylemediğimi fark ettim.

"Ölme. Öleceğinden korkuyorum. Seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

Ona bunu yapmazdım, yapamazdım. Onun için burada kalmak, onunla birlikte olmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Hayatımı yalnız yaşayacağımı düşünmüştüm, ama şimdi o vardı ve onsuz kalma düşüncesi beni hiç düşünmediğim kadar boş ve yalnız hissettiriyordu.

Ağzımı açtım ve o da dilimin üzerine iki hap koydu.

Yapma! Onları alma! Ona güvenemezsin, hayır!

Bu Cyrus. O Seçilmiş değil. O bana sataşan çocuklar gibi değil. Ona güvenebilirim.

"İşte bu kadar. Al, bunu iç bebeğim. Bunları bununla yut benim için." Cyrus dudaklarıma bir pipet koydu ve ben suyu yuttum. Bunu daha önce de yapmıştım, değil mi? Bana verdiği bir şeyi, bana hazırladığı içecekleri içmiştim, ama koruyucu aileden ayrıldığımdan beri bunu yapmamıştım.

O onlar gibi değil.

O... her şey.

Haplar boğazımdan aşağı indi.

Öksürdüm, göğsüm ağrıyordu, ciğerlerim nefesimi sıkıştırmaya çalışıyordu. "Al. Bunu da al. Bir tane daha alman gerekiyor."

Bana onu da verdi ve ben onu da aldım.

"Akciğerlerini temizlemeye yardımcı olacak bir şey de getirdim." Bana mı? Bana ne getirebilirdi ki?

"Sana biraz daha buz torbası koyacağım, tamam mı?"

Dünyam tekrar kararmadan önce cevap verip vermediğimi bilmiyordum.

*

Bir dahaki sefere beni uyandırdığında, mentol kokusu havada asılı kalmıştı, nefes aldığım da burnumu dolduruyordu. Göğsümde yapışkan bir şey varmış gibi hissediyordum ve burnumun altında da olduğundan emindim.

"Biraz daha ilaç alman gerekiyor," diye yalvardı Cyrus.

Yine içgüdüsel olarak hayır demek istedim, ama... bu Cyrus'tu. O bana asla zarar vermezdi. Ona güvenebilirdim. Ve onun için iyileşmek istiyorsam, ilaçları almam gerekiyordu.

Ağzımı açtım. Onları dilimin üzerine koydu ve bana bir yudum daha içirdi.

Teşekkür ederim. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Kimse bunu yapmamıştı.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu? Biz de burada yapıyoruz. Kabı getirebilirim."

Başımı salladım. İşememe yardım mı etmişti? Utanç beni sardı. Benim ona bakmam gerekiyordu, tersi değil... ama bu doğru gelmiyordu. Sanki eski bir yasa gibiydi, Seçilmişlerin söyleyeceği bir şey. Birini sevmenin amacı birbirinize bakmak değil miydi? Birbirinize ihtiyacınız olanı vermek değil miydi?

"Tamam... ateşin düşüyor. Tylenol ve Advil'i dönüşümlü olarak verdim, her ikisinden de iki doz, ayrıca antibiyotik."

Sadece yarısını hatırlıyordum. Ve antibiyotikler? Onları nereden bulmuştu?

"Uyu Crow. Dinlenmek kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak. Ben buradayım. İyileşeceksin."

Cyrus söylediği için buna inandım. Karanlığın beni tekrar sarmasına izin verdim.

*

MESANEM uyanmam için bana bağırıyordu. Oda hala mentol kokuyordu. Yapışkan madde hala göğsümdeydi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama muhtemelen sandığımdan daha fazla olduğunu düşündüm.

Yatağın yanında bir ceset vardı. Cyrus.
Benimle kalmış, bana bakmış, bana...
Kaşlarımı çattım. İlacı nasıl bulmuştu? Benden habersiz mi almıştı?
Neredeyse şafak sökmek üzereydi. Kafam daha berrak olduğunda saati bilmek için saate ihtiyacım yoktu.
Bacaklarım zayıftı, ayağa kalkmaya çalıştığımda neredeyse düşüyordum. Tuvalete yavaşça gittim. Ne kadar süredir hastaydım?
Öleceğimi sanmıştım...
İşemek için oturdum, sonra ayağa kalkmak için enerji toplamam gerekti. Yatağa dönüş yolculuğu daha da yavaştı. Hayatımda daha önce de hastalanmıştım, ama şimdi yaşadığım gibi bir şey olmamıştı. Yatağa geri düştüm ve sanki tuvalete gitmek yerine bir gün boyunca yürüyüş yapmışım gibi hissettim.
Cyrus'a uzandım, ona dokunmam, gerçekten orada olduğunu bilmem gerekiyordu.
Hala hayatta olduğumu ve onunla birlikte olduğumu.
Parmaklarım omzuna bağlanmış bir şeye dokundu.
Yumuşak, turuncu bir ışık odaya sızmaya başlamıştı, ben de kaşlarımı çattım, sonra uyku beni tekrar ele geçirdi.

*

"HEY," dedi CYRUS yumuşak bir sesle, gözlerim açılmaya başladığında. "Çorba yaptım. Biraz içebilir misin?"

Gözlerimi sildim, görüşümü, kafamı, bir şeyleri netleştirmek için. Vücudum eskisi gibi ağrıyıyordu. Göğsüm o kadar sıkışık değildi ve üşümüyordu.

Sonunda net bir şekilde görebildiğimde, kenarları bulanık değildi, ilk fark ettiğim şey kolundaki askıydı, sonra da gözünün altındaki morluk. Kalbim sıkıştı, çenem gerildi. Biri... Kim onu incitmişti?

"Nasıl?" diye bağırdım, sonra öksürükler yine vücudumu sarsmaya başladı, boğazım ve göğsüm yanıyordu.

"Hey, sorun yok. Ben iyiyim. Sakin ol. Son ihtiyacın olan şey kendini strese sokmak." Cyrus bana tekrar bir bardak uzattı ve ben uzun yudumlar alarak soğuk suyu yuttum, bu da boğazımın kaşınmasını yatıştırmaya yardımcı oldu.

Ağzımı açtım, ama Cyrus ilk kez "Henüz konuşma. Heyecanlanmanı istemiyorum" dedi.

Gözlerimi devirdim, ama onun haklı olduğunu biliyordum.

"Çok hastaydın, Crow. Ne yapacağımı bilemedim. Yeterince hava alıp almadığını bile bilmiyordum. İlaç yoktu, oksijen satürasyonunu kontrol etmenin bir yolu yoktu... Melody'yi aradım. İhtiyacım olan şeyleri aldı, sonra gidebildiği kadar uzağa sürdü. Kar motosikletini alıp onunla buluştum."

O... Yaralanabilirdi. Yaralandı da. Ya kaybolsaydı? Donarak ölürdü ve bu benim hatam olurdu. "Hayır. Yapma..." Kahretsin. Konuşmak istediğim tek anda konuşmadım. "Yapmamalıydın."

"Yapmak zorundaydım. Gitmeseydim, *ölebilirdin*

Crow." "Senin hayatına değmez."

"Benim için değer!" diye bağırdı, beni şaşırtarak, sonra iç geçirdi. "Kavga etmek istemiyorum. Yapmam gerekeni yaptım ve ben iyiyim. Melody, onu bulabilmem için konumunu açtı. Ben de sana geri dönebilmek için aynısını yaptım. Ve işe yaradı. Sonunda ateşini düşürebildim. Nemlendirici nefes almanı kolaylaştırdı. Oksijen seviyen kötü değildi, ama sesin çok kötü geliyordu. Ben... çok korktum. Seni kaybedemem." Çenesini göğsüne indirdi.

Suçluluk duygusu beni sardı, cildimi herhangi bir hastalıktan daha fazla gerdi. "Kaybetmeyeceğim."

"Bana bunu söz veremezsin."

"Acıtma." Yüzünü avuçlarımla kavradım, başparmağımla gözünün altını okşadım.

"Kar motosikletini mahvettim. Çok üzgünüm. Onu bırakmak zorundaydım. Başka ne yapabileceğimi bilemedim. Onların pahalı olduğunu biliyorum. Sana geri ödemek için elimden geleni yapacağım, ama..."

"Şşş." Nasıl olur da bunun umurumda olacağını düşünebilirdi? Onun dışında hiçbir şey umurumda değildi.

"Benim için... hayatını... tehlikeye attın."

Yüzünü kaldırdı, her zamanki gibi yanağını avucuma sürttü. "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, Crow. Sensiz hiçbir şeyim yok. Sensiz ben bir hiçim."

Kafamı salladım. "Hayır. Sen benim her şeyimsin." Gözlerimi kapattım, nefes aldım ve havadaki mentol kokusu yerine onun kokusunu alabilmeyi diledim. "Sen olmadan hiçbir şeyim... Sen olmadan ben bir hiçim," Cyrus'un az önce bana söylediği sözleri ona geri söyledim.

Yatağa benimle birlikte tırmandı ve kollarım hemen ona dolandı. "Çok korktum, Crow."

"Üzgünüm."

"Bunu bir daha yapamayız. Burada ilaç bulundurmalıyız. Onu almalısın. Kar yağışı dinince doktora görünmelisin."

Vücudum ona karşı dondu.

"Bu dağda aylarca kalacaksak, birbirimiz için kendimize dikkat etmeliyiz."

İç geçirdim, yüzündeki morluğu okşadım, artık bunun makinede taktığı gözlükten kaynaklandığını biliyordum. Benim için çok şey yaşamıştı. O burada olmasaydı, ölmüş olurdu. "Beni kurtardın."

Çenesi titredi, gözleri doldu. Benimkilerin de aynı durumda olduğunu, bu adamın beni sevdiği ve benim için hayatını tehlikeye attığı için ağlamaya yakın olduğumu fark etmem biraz zaman aldı.

"Çünkü seni seviyorum." Cyrus oturdu, komodine uzandı ve orada bir kase fark ettim. "İyileşene kadar sana bakmaya devam edeceğim. Hayatımın geri kalanında, ne zaman bana ihtiyacın olursa, sana bakacağım." Kaseden kaşığı kaldırdı, çorbasından bir kaşık aldı.

Birinin bana yemek yedirmesine, bana kendi yaptığı yemeği vermesine izin vermek, kendimi birine bu kadar bağımlı hale getirmek ve ona güvenmek, tüm içgüdülerime, kim olduğumla ilgili her şeye aykırıydı. Ama bu sıradan biri değildi. O benim dünyamdı ve ona vermeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Ağzımı açtım... ve onun beni beslemesine izin verdim.

Cyrus bana bir kaşık dolusu, sonra bir kaşık dolusu, sonra bir kaşık dolusu yedirdi. Bitirdiğimde, elinden ilacı ve verdiği bardaktan içeceği aldım.

O bana sarıldı, ben de kolumu onun omzuna attım, onu kucakladım, yan yatarak alınlarımız birbirine değecek şekilde birbirimize baktık.

"Yemeğime bir şeyler koydular. Çocuklar. Koruyucu ailede."

Cyrus'un yüzü yumuşadı, gözleri hüzünlü ve sevgi doluydu. "Oh, Crow. Çok üzgünüm. Asla..."

"Biliyorum," diye sözünü kestim, bunu söylemem gerektiğini, onun daha fazlasını hak ettiğini biliyordum. "Chosen... bazen bizi uyuştururdu. O gün de öyle yaptı..." Onu öldürdüğü gün. "Bize ceza olarak başka şeyler de verirdi, bizi hasta etmek ya da kusturmak için. Hillary'yle birlikteyken yapamadım... ama bana verdiği haplar beni sertleştirdi."

"Neden... neden böyle bir şey yapsın ki?"

Kim bilir. Milyonlarca olasılık vardı. O kötüydü. Güç onun kafasına vurmuştu. Ama bunların hiçbiri önemli değildi, çünkü o gitmişti, hapse atılmıştı ve şimdi Cyrus vardı.

"Çok yorgunum," diyebildim sadece.
"Uyu. Uyandığında ben burada olacağım." Ona
inanarak gülümsedim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Cyrus

Crow'un iyileşmesi ^{neredeyse} iki hafta ^{sürdü}. Her geçen gün enerjisi artıyordu. Sürekli onun için endişeleniyordum ve şaşırtıcı bir şekilde, o da bana izin verdi. Tüm yemekleri ben pişirdim, gücünü geri kazanması için onu yemeye zorladım. Nemlendiriciyi çalıştırmaya devam ettim, gerektiğinde ilaçlarını vermeye devam ettim, küvette oturacak gücü olana kadar onu süngerle yıkadım, sonra onu küvette de yıkadım.

Crow'un birine bağımlı olmanın, tamamen kendi kendine yetemediğini hissetmenin, başka birine bu kadar güvenmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum ve benimle bunu yaptığı gerçeği... Bunun benim için ne anlama geldiğini, nasıl hissettirdiğini kelimelerle ifade edemiyordum.

Onun hastalığına ben de yakalanacağımdan endişeleniyordum, ama şu ana kadar böyle bir şey olmadı. Ama eğer yakalanırsam, Crow'un benim ona yaptığım gibi bana bakacağını biliyordum.

Yatağın içinde ona yakın olmak için yuvarlandım. Crow yan yatmış, gözleri açık, beni izliyordu.

"Ne?" diye sordum. Gülümsemeden edemedim. Onun ilgisinin odağı olmak beni mutlulukla dolduruyordu.

"Omzun mu?" Kaşlarını kaldırdı.

"Çok daha iyi hissediyorum." İki gün önce kol askısını çıkarmıştım ve kolumu biraz kullanmaya başlamıştım. Durum daha da kötüye gidebilirdi. Crow ve ben çok şanslıydık.

"Bugün sana yemek vermek istiyorum," dedi.

"Tamam." Ses tonundaki ciddiyet, bunun onun için çok önemli olduğunu gösteriyordu.

"Son birkaç haftadır senin benim için olduğun gibi ben de senin için olmak istiyorum." Vücudumdan bir ürperti geçti. "Bunu yapabiliriz."

"Gel." Crow yataktan kalkıp ayağa kalktı. Çıplaktı, sabah ereksiyonu yoktu ya da çoktan geçmişti. Tabii ki sertleştiğinde onu seviyordum, ama onu bu halde, penisi gevşek, bacaklarının arasında sarkarken görmek de hoşuma gidiyordu. Bazen bu, başka her şeyden daha samimi geliyordu.

Elini bana uzattı, ben de elini tuttum ve Crow'un beni banyoya götürmesine izin verdim. Duşu açtı ve içeri girmem için işaret etti.

Tabii ki onunla tartışacak değildim.

İçeri girdim, Crow da peşimden geldi, sabunu aldı ve hemen beni yıkamaya başladı. Vücuduma dokunan büyük ellerinin hissini tadını çıkardım. Crow'un bana dokunması, beni sevmesi her zaman en sevdiğim şeydi.

O benim sikimi ve taşaklarımı sabunlarken, sonra arkama uzanıp, kalçalarımın arasına bezle dokunurken sikim sertleşti. Beni boşaltmasını, duvarları spermimle boyayana kadar tekrar tekrar bana dokunmasını bekledim, ama o sadece beni duruladı ve sonra saçlarıma başladı.

"Crow," diye yalvardım.

"Uslu dur," diye emretti ve bu beni kızdırdı

O çok iyiydi, beklediğimden çok daha iyiydi, beni şımartmaya devam etti. beni şımartmaya devam etti. Somurtup yalvarmama rağmen onu yıkamama izin vermedi.

Duşumuzdan sonra Crow bana kot pantolon ve sweatshirt getirdi, bu da beni kaşlarını çatmaya itti. "Henüz dışarı çıkman doğru mu bilmiyorum.

"Ben iyiyim," diye
sözümü kesti. "Crow..."

"Sana bir şey göstermek istiyorum, küçük kuzu. Dışarıda uzun süre kalmayacağız."

Hoşuma gittiğinden emin değildim ama o gülümsediğinde kalbim deli gibi çarpmaya başladı. "Ne?"

"Sen... Ben... Hiç bu kadar sevilmemiştim. Annemin beni sevdiğini biliyorum, ama bunu her gün hissetmiyordum. Seninle hissettiğim gibi değil."

Oh... oh. "Tanrım, Crow. Hayatının geri kalanında her gün seni böyle seveceğim."

Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı, gözleri neredeyse hüznü bir şekilde yumuşadı. "Sen daha fazlasını hak ediyorsun, ama sen benimsin, bu yüzden izin verdiğin sürece seni yanımda tutacağım."

Beni yanında tut. Belki de olmamalıyım. Belki bu yanlış ya da sağlıksızdı, ama Crow'un beni yanında tutmasını istiyordum. Her zaman onun olmak istemişim.

"Her zaman."

O başını salladı ve giyindik. Ben tabureme oturdum, Crow bana su ve ilaçlarını getirdi, sonra kahvaltı hazırladı. Pastırma ve yumurtalar

pişince, büyük bir tabak hazırladı, sonra onu ve bir bardak portakal suyunu kanepeye götürdü.

Bu... farklıydı. Sandalye ve taburemi yaptığımızdan beri, her zaman masada ya da barda yemek yiyorduk. Ama onu her yere takip edeceğimi bildiğim için onu takip ettim.

"Diz çok benim için, küçük kuzu." Crow yere işaret etti, sesi her zamankinden daha derindi.

Her zamanki gibi onun bacaklarının arasına diz çöküp titredim, tıpkı onun penisini ağzımda tutarken yaptığım gibi. Crow parmaklarıyla bir parça domuz pastırması kopardı ve sonra... sonra onu bana uzattı.

"Sen beni besledin... şimdi ben seni besleyeceğim."

Midem hafifleşti ve çarpıntıya başladı, göğsüm o kadar doluydu ki, parçalanacağından korktum. Aklımdaki bu değildi, ama bunu istiyordum, Crow'un bu kadar kolay sunduğu bu nazik ilgiyi istiyordum.

Ağzımı açtım ve o da pastırmayı ağzımın içine koydu.

Crow, gözlerinde ateşle, belki beni korkutması gereken ama korkutmayan bir sahiplenme duygusuyla çiğnememi izledi. Bitirdiğimde, kaşıkla yumurtaları aldı ve onları da bana yedirdi.

"Bunu seviyorsun," dedi.

"Evet, seviyorum."

"Ben de," diye ekledi Crow.

Yemeği bitene kadar, her ikimiz de birer lokma yedikten sonra, o da bir lokma yiyordu. O sırada içimde bir sükunet, bir huzur, hayır, daha önce hiç tatmadığım ama tutunmak istediğim bir *dinginlik* vardı. Hayatım boyunca içimde bir fırtına hissetmişim: annemle olan hayatım, kendi uyuşturucu bağımlılığım. Onu tanıyana kadar dinginliğin ne olduğunu hiç bilmiyordum.

"Gel," dedi Crow bulaşıkları yıkadıktan sonra.

Kapının yanındaki kışlık eşyalarımızı sakladığımız kancalara gittik, giyindik, botlarımızı giydik ve dışarı çıktık. Her zamanki gibi, dükkana giderken soğuk hava çıplak tenimizi ısıtırıyor gibiydi.

"Bitkiler iyi durumda," dedim Crow'a, kapıyı açıp içeri girdikten sonra. "Onlara da iyi baktım."

"Biliyorum," dedi bana bakmadan. "Sana güveniyorum."

Beni arkaya, saatlerce ortadan kaybolduğu kilitli odaya götürdüğünü fark edince nefesim kesildi. Midem düğümlenmişti. Bu iyi bir şey olmalıydı. Crow'u tanıdığım için bunu biliyordum

Crow'u tanıyordum, ama hayatımda pek çok kez işler ters gitmişti ve bu çok büyük bir şey gibi geliyordu, her şeyin yoluna gireceğinden endişeleniyordum.

Crow kapıyı açtı, sonra yavaşça kenara çekildi. Ayaklarım hareket etmiş olmalıydı, ama ben fark etmemiştim. Bir an odanın dışındaydım, bir an sonra içerdeydim ve... o bendim. Tam önümde. Bir şövale üzerinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel resim olan büyük bir tuval duruyordu.

Crow'un yatağında, karnımın üstüne yatmış, başım yana dönük uyuyordum. Yüzüm, sanki hayatımda hiç kötü bir gün yaşamamışım gibi rahattı. Yüzümdeki her çil, her gün aynada gördüğüm yerin tam olarak aynısı gibiydi.

Dudaklarım hafifçe aralıktı ve dikkatlice dinlersem, nefesimi duyduğuma yemin edebilirim - orada duran gerçek ben değil, Crow'un yarattığı ben.

Sırtım güzelce kavisliydi, kığımın üstünde bir çukur, sağ yanağımda bir başka çil. Bacaklarımdaki tüyler yumuşak görünüyordu, sanki uzanıp cildime değdiğini hissedebilirdim. Ben... güzeldim. Kendimi hiç güzel bir erkek olarak görmemişim. Erkekler benimle yatmak istediği için bende çekici bir şeylerin olması gerektiğini biliyordum, ama Crow'un gözlerinden kendime baktığımda, onu gördüm, benim güzelliğimi.

Gözlerim bir resimden diğerine, sonra bir diğerine gitti. Birinde gülüyor, birinde kar kıyafeti giyiyordum. Kar motosikletindeydim. Diz çökmüştüm, ama Crow yanımda değildi. Bir diğerinde duşta, burada kaldığım ilk gece; bir diğerinde kanepede kıvrılmış, ayak bileğimde buz vardı. Otuz resim olmalıydı, hepsi benim.

Devam ettim, hepsini inceledim, Crow'un her bir sanat eserine döktüğü sevgiyi hissettim.

"Başından beri sana takıntılıydım," dedi Crow, ben ayak bileğimi burktuğum zamanki resmimin önünde diz çökerken.

"Buraya geldiğinde yaptığın şey bu mu? Beni resmetmek mi?"

"Senle tanışmadan önce başka şeyler de çiziyordum... ama o zamandan beri sadece seni çiziyorum."

Kalbim... Ne hissettiğimi kelimelerle ifade edemedim. Gerçek şu ki, artık bir kalbim yoktu. Bana ait bir kalbim yoktu. Kalbimi Crow'a vermiştim. Ona aitti, onun malıydı ve sonsuza kadar öyle kalacaktı.

"Gerçekten böyle mi görünüyorum? Senin için gerçekten bu kadar güzel miyim?"

Crow'un arkamda hareket ettiğini duydum, ta ki yanıma gelene kadar. "Resim yapmaya devam ediyorum çünkü hiçbirisi senin kadar güzel olmuyor."

Bana ne olduğunu anlamadım. Bir an önce iyiyken, bir an sonra gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladı, boğazımdan yüksek sesli hıçkırıklar çıktı.

Crow yanıma oturdu, beni kollarına aldı, kucağına çekti ve sarıldı, elleri her yerime dokunuyordu, sanki iyi olduğumdan emin olmak ister gibi.

"Özür dilerim. Seni incitmek istemedim. Düşündüm ki..." "Beni incitmedin. Sen... sen beni iyileştiriyorsun."

Crow'un içimdeki tüm bu güzelliğı nasıl görebildiğini anlayamıyordum, ama onun tanıdığım en güzel insan olduğuna inanıyordum... yani o bunu gördüyse, buna inanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Gözyaşlarımı öptü, diline aldı, onları bir parçası yaptı.

Başımı omzuna yasladım ve odanın uzak köşesindeki duvarda bir şey fark ettim. Benim resimlerimin arasında gizlenmiş başka bir resim daha vardı... başka bir şey.

Crow, kucağından indiğimde beni durdurmadı, ama hareket de etmedi, ben sanat labirentinde yolumu bulmaya çalışırken sırtı bana dönük olarak orada kalmaya devam etti. Havadaki ağırlığı, sadece Crow'un bulunduğu bir odada hissedilebilecek bir sessizliğı hissettim. İsteddiği zaman, en vahşi avcılar gibi, tamamen sessiz kalabilir, hiçbir ses çıkarmayabilirdi.

Ama Crow avcı değildi. Çoğu insanın olmayı umabileceğinden daha insancıldı.

Gördüğüm şeyi bildiğinden hiç şüphem yoktu. Bilmiyor olsaydı, arkasını döner, beni izler, bir şey söylerdi. Bu durumda, sessizliğı izin demektir. Crow'u bunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Resmi çıkarırken ellerim titriyordu, ağzımdan çıkmaya çalışan şok sesini bastırmaya çalışıyordum.

Bu, Aydınlanmışlar'dı. Hepsi. Crow'un babası ortada, büyük, mutlu bir aile gibi bir grup halinde duruyorlardı.

Solunda bir kadın vardı. Kolunu kadının omzuna atmıştı. Kadının gözleri Crow'unki gibi koyu renkti ve aynı bilgeliğı yansıtıyordu; çok şey görmüş, çok şey yaşamış, bir ömür boyu deneyim kazanmış gibiydiler, sanki ikisi de eski ruhlanmış ve yüzlerce yıldır bu dünyada yaşamışlar gibi.

Crow, annesinin ve babasının önünde duruyordu, babasının eli bir omzunda, annesinin eli diğer omzunda.

Hepimiz gülümsüyor ve mutlu görünüyorduk, burada yaşanan korkunç olaylara rağmen... Bilmediğim daha da kötü şeyler olduğunu biliyordum.

Asla tahmin edemezdin. Adamın neden olduğu acıyı asla tahmin edemezdin, ama çoğu canavar böyleydi. Sana değer verdiklerini, senin için en iyisini istediklerini, tek çözüm olduklarını, sana yardım edebilecek tek kişiler olduklarını inandırıyorlardı, ama gerçekte seni mahvedecek olanlar onlardı. Canavarlar göz önünde saklanır, yavaş yavaş seçimlerini, olasılıklarını yok ederlerdi ve resmindeki canavar da hepsine bunu yapmıştı.

Bazıları kaçmıştı. Crow bir bakıma kaçmıştı, ama diğerleri kaçamamıştı ve annesi Chosen'ın zulmünün kurbanı olmuştu. Onu Crow'un babası olarak görmüyorum, artık değil.

"Her şey kötü değildi," dedi Crow, kulağımın yanında. Onun hareket ettiğini duymadığım için irkildim. "Kafana girdi... bize mutlu olduğumuzu, iyi işler yaptığımızı, bunun kaderimiz olduğunu ve bunun için minnettar olmamız gerektiğini düşündürdü. Bazen hala kafamda."

"Bu senin suçun değil." Ona dönüp baktım.

"Öyle mi? Ben bunu saklıyorum. Bazen her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum." "Çünkü tek bildiğin buydu, Crow. Sonra da zorla anlamadığın bir dünyaya. Geri dönmek istiyorsun çünkü annen vardı. Bazen ben de geri dönmek istiyorum. Annem her gün acı çekiyordu. Kendinden nefret ediyordu. Kendi kusmuğunda bayılıyordu. Ama geri dönmek istiyorum çünkü o vardı. Yaşamak çok karmaşık. Duygular karmaşık. Bu senin kötü bir insan olduğun anlamına gelmez."

Ve sanırım bu, benim de kötü bir insan olmadığım anlamına geliyordu.

"O benimle birlikte kaçacaktı." Resme baktı, gözleri annesinde takıldı. "Bunu o ölene kadar öğrenemedim ve bir süre ona kızgındım. O, kendisi için daha fazlasını istediği için onu öldürmüştü ve ben *ona* bunun için kızgındım." Sesindeki kendinden nefret etme duygusu kalbimi parçaladı, milyonlarca parçaya ayırdı.

Zavallı, yaralı, yürekli Crow'um. Aydınlanmışlara ve hatta bana olan her şeyin yükünü omuzlarına aldı. Suçu kendine yükledi. Hayatımın geri kalanında, onun mücadelesini kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Sen bir çocuktun, beyni yıkanmış bir çocuk. O gece her şeyi kaybettin, sonra seni terk eden herkes tarafından terk edilmiş hissettin. Bu dağ, senin bildiğin tek gerçek ev. Sen buraya aitsin, Crow. Ben bile bunu görüyorum." O, buraya aitmiş gibi hissediyordu, sanki onu burada tutan, ağaçlardan daha güçlü kökleri varmış gibi. Sanki Tranquility Dağı, Crow'un

kalp atışlarından besleniyor, o da dağın kalp atışlarından besleniyor gibi hissediyordu. "Korkmuştun ve yalnızdın. Onu seviyorsun. Sana aşılana tüm öğretileri reddettin ve tanıdığım en iyi adam oldun."

Eğildi, alnını alnıma koydu, sonra kaşintılı sakalını yüzüme sürttü. "Bana kendini verdiğin için teşekkür ederim."

"Beni istediğin için teşekkür ederim." Çünkü kimse beni istememişti, ama bunun nedeninin, Crow'u tanımadan önce bile ona ait olduğumdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Resme uzandım, parmağımla annesinin resmine neredeyse dokunacaktım. "Çok güzelmiş."

"Evet, öyleydi."

Bir an sessiz kaldık, Crow'un geçmişine, acısına, sevincine ve pek çok çelişkili duygusuna baktık.

"Onu resmetmelisin... sadece onu. Onu evin duvarına asabiliriz."

"Bundan sonra onu bir daha resmetmeye kendime izin vermedim. Belki şimdi yapabilirim."

Kalbim sevinçle çarptı. Onun için bunu çok istiyordum.

Resmi elimden aldı ve yere koydu, göz bebekleri büyüdü. "Bugün seni resmetmek istiyorum."

Cildim arzuyla titredi. "Evet." Bunu yapmak istedim, Crow için poz vermek istedim. Her zaman onun ilham kaynağı olmak istedim.

O başını salladı, sonra malzemeleri toplamaya başladı: bir tuval, bir kutu, bir şövale. Onu izlerken kaşlarımı çattım, ama sonra bana döndü ve sadece "Gel" dedi.

Gittim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Crow

Cyrus'u hafızamdan değil, gerçek hayattan resmetmek ^{istedim} ve onu benim yatağımda, *bizim* yatağımızda resmetmek istedim.

Malzemeleri eve taşımama yardım etti. Onları yere koyduk, paltolarımızı, eldivenlerimizi ve diğer kışlık giysilerimizi çıkardık, sonra odamıza geçtik.

Sanatımı onunla paylaşmak, ona kendimden bir parça vermek zor olmuştu. Cyrus'un, güneşim, küçük kuzumun, beni tümüyle görmesini istedim.

"Giysilerini çıkar. Kendini bana göster. Benim olanı görmeme izin ver."

"Tanrım." Cyrus gözle görülür şekilde titredi, sesi bu tek kelimede titriyordu.

Bana yemek getirdin.

Bana baktın.

Benim için hayatını tehlikeye attın. Kendini bana adadın.

Beni seviyorsun.

Ve o benim her şeyimi bilmeyi hak ediyordu.

Cyrus dediğimi yaptı, güzel, kusursuz cildini bana sergiledi. Dağa taşındığından beri biraz kilo almıştı, kemikleri eskisi kadar belirgin değildi, gözlerimle, ellerimle, dilimle keşfetmeyi sevdiğim biraz daha yumuşak bir hali vardı.

"Nereye gitmemi istersin?" diye sordu Cyrus.

"Yatağımıza," diye cevapladım, sesim kaba ve ona konuşmuş olmama rağmen garip bir şekilde kullanılmamış gibi geliyordu. Yüzünde kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümseme yayıldı ve sanki aramızdaki mesafeyi aşır göğsüme konmuş gibi hissettim.

Başımı eğdim ve Cyrus sessiz soruma cevap verdi: "Senin bizim dediğin hoşuma gidiyor."

"Ben de seviyorum."

Ben şövaleyi kurup her şeyi hazırlarken o uzandı. İşimi bitirince Cyrus'un yanına gittim, parmaklarımı omzundan ve kolundan aşağı doğru gezdirdim. Tüylerim diken diken oldu. "Bunları da resmedeceksin. Sana ne kadar etki ettiğimi görmek hoşuma gidiyor."

"Senden önce kimse bana dokunmamış gibi hissediyorum."

Onun ne demek istediğini anladığım için homurdandım, çünkü bunların hiçbirisi gerçek değildi, bunların hiçbirini gerçekten hissetmemişti, çünkü diğer erkeklerin hiçbirisi ben değildi. "Dokunmadılar. Gerçek sana dokunmadılar."

Onu istediğim şekilde konumlandırımdı: sırt üstü, kolu başının üzerinde, başı hafifçe eğik. Bir bacağı yana doğru bükülmüş, diğeri düz, battaniyeler dağınık ve etrafında uyku izleri vardı.

Onun böyle kalmasına gerek yoktu. Onu hafızamdan kaç kez resmetmişim? Her çili, her kas, vücudundaki her kıvrım ve düzlük. Ama onu böyle görmek, benim için ve sadece benim için orada yattığını, benim istediğim her şeyi yapmama izin vereceğini bilmek, inanılmaz derecede erotik bir şeydi.

Parmaklarımla saçlarını okşadım, başparmaklarımla meme uçlarını okşadım, cildinin yine tepki verip kabardığını izledim, sonra şövaleyeye gidip çalışmaya başladım.

Cyrus'un gözleri bana sabitlenmişti, sanki onu başka yere bakmasına izin vermeyen bir tür manyetik çekim varmış gibi. Ona olan ihtiyacım içimde gürledi, büyüdü ve ona gitmemi, onu almamı, onu tekrar tekrar sahiplenmemi istedi, onun benim olduğunu bilmeme rağmen. Bu hayvani bir dürtüydü, asla geçmeyecek bir ihtiyaçtı.

Kar eridiğinde, onu gözümün önünden nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Buraya, bana ait olduğunu bilsem de, onun farklı olduğunu, benim yapmadığım şeyleri dış dünyada yaptığını ve ondan uzak kalmayı öğrenmem gerektiğini anlıyordum.

"Hırladın. Neden hırladın?" diye sordu, sanki kafamın içini görmüş ve gördüğünü beğenmiş gibi dudaklarında bir gülümsemeyle.

Sadece başımı salladım, kelimeler yine içimde sıkışıp kalmıştı, her zaman olduğu gibi... ve resim yapmaya devam ettim. Saatlerce. Cyrus uykuya dalarken, ben de yataktaki adamın benim için mükemmel olduğu gibi, tuvaldeki resmi mükemmelleştirmeye çalıştım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, doğru yapamıyordum, asla doğru yapamayacaktım, ama fiziksel olarak yapamayacak hale gelene kadar denemeye devam edecektim.

Yatakta hareket etti, sık sık yaptığı gibi küçük bir top gibi kıvrıldı, ama yaratmaya çalıştığım onun tam görüntüsü hala zihnimde kazınmıştı.

Bunun mükemmel olmasını istedim, yapabileceğim kadar mükemmel olmasını istedim, ona hislerimi göstermek istedim, bu imkansız olsa da. Bunun için yeterince güçlü eylemler ya da sözler yoktu.

Bu yüzden resim yapmaya devam ettim, fırçanın her vuruşuna tüm gücümü koydum. Ben ve tuval dışında her şey etrafımda bulanık kenarlar ve belirsiz beyaz gürültüye dönüştü, ta ki yumuşak ama keskin bir nefes alışı beni içine girdiğim dünyadan çıkarana kadar.

Yatağında oturmuş bana bakan Cyrus'a baktım. Gözlerinde, bana yöneltilebileceğini hiç düşünmediğim, hak ettiğimi hiç düşünmediğim bir hayranlık vardı.

"Crow, bu... çok güzel."

Uykudan yanakları pembeye dönmüştü, saçları dağınıktı, muhteşem vücudunun her santimi benim için sergileniyordu. Her bir çilimi öpmek istedim, çünkü evet, onlar benimmiş gibi hissettiriyorlardı. Vücudunun her santimini tatmak, kokusunu içime çekmek, onu o kadar sert becermek istedim ki, benim ona, onun da bana ait olduğundan asla şüphe duymayacaktı.

Bulanık kenarlar kaydı, artık ben ve resim değil, ben ve Cyrus vardı, zihnim ve bedenim ona aşırı derecede odaklanmıştı. Dünya sona erse bile, ikimiz hala ayakta olduğumuz sürece umurumda olmazdı.

Sikim zonkluyordu, içimdeki ihtiyaç haftalarca, hatta bir ömür boyu bastırılmış arzu ile cızırcıydı. Onun içine girmek, bir sonraki nefes almamdan daha çok ihtiyacım olan şeydi. Her şeyi ona teslim edecektim, birbirimizde kaybolurken ona her şeyi verecektim.

Gözlerindeki bakış değişti, orada bir sıcaklık parladı. Kızaran cildinin ısıltısı yanaklarına ve vücudunun geri kalanına yayıldı.

"Evet. Al beni, Crow. Benim sana ait olduğumu hatırlat." Cyrus karnının üstüne döndü, kıcını havaya kaldırdı.

Göğsümün derinliklerinde bir gürültü başladı, sonra dudaklarımdan yumuşak bir homurtu olarak çıktı ve şiddeti arttı. Fırça yere düştü, dağınıklık umurumda değildi, kıyafetlerimi yırttım, sikim sertleşmiş ve sızıyordu, yatağın üzerinde ona doğru yürüdüm. Şehvetten kör olmuştum, sanki beni hayatta tutan kalbim ya da ciğerlerim değil, ona olan ihtiyacımdı.

Dudaklarım onun ensesine bastırdı, Cyrus'un vücudu bana doğru eğildi. Omurgasındaki her bir düğüm dudaklarımın dikkatini çekti, omuzlarındaki her bir çil ellerimin dokunduğu yer oldu, vücudunun her bir parçasını, derisinin her bir santimini keşfetme yolculuğuma başladım.

"Crow," dedi ihtiyaçla, ona olan ihtiyacımla artırarak.

Beline geldiğimde belinin alt kısmı çöktü ve ben oradaki çukuru yaladım, kan kulaklarımdan akıyordu, sikim onu arkadan sikmek için yalvarıyordu

ve hemen içine girmek için yalvardı. Onun vücudunun içini, asla bıkmayacağım şekilde spermimle işaretlemek için.

Cyrus bacaklarını açtı, kalçaları açıldı, sıkı, pembe deliği beni istiyordu.

"Lütfen, Crow. Dilini istiyorum."

Onun pozisyonunu, kendini bana teslim edişini, ikimizin de zaten benim olduğunu bildiğimiz şeyi, bacaklarının arasında güzelce sallanan pembe toplarını bana sunuşunu izlerken hırıldadım.

O anda kelimeler çok zor geldiği için tekrar hırıldadım, kafam Cyrus ve ona olan özlemimle doluydu. Kalçasına ısırdım ve o benim adımı haykırdı, ağzından şelale gibi daha fazlasını isteyen yalvarışlar döküldü. Diğer tarafta da aynısını yaptım, sonra orayı emdim, kanı yüzeye çekip koyu kırmızı izimi bıraktım. Burnumu kıvrımları boyunca gezdirdim, bu sabah duşta kullandığımız sabunun yumuşak kokusu hâlâ oradaydı, onun doğal misk kokusuyla karışmıştı. Dilimle onu yaladım, Cyrus'un vücudu neredeyse titriyordu.

"Evet, Crow. Evet. Lütfen."

Ellerimi her iki yanağına koyarak onu açık tutmaya devam ettim ve istediğimi aldım

—dilimle deliğini. Onu yalamayı seviyordum, bu ham arzuyu seviyordum, dilimi kenarından içeri sokup onu sikmeyi seviyordum, böylece onu benim sikime hazır hale getiriyordum.

Cyrus yüzüme doğru itti, ondan daha fazla şelale gibi zevk ve istekler dökülüyordu. Testislerini emdim, sonra deliğine geri döndüm, bana bu kadar cömertçe sunduğu bu mükemmel, sıkı halkayı yiyip bitirdim.

Bacaklarının arasına uzanarak, sızan ön sıvısıyla kayganlaşmış sikini okşadım. Vücudu titredi, sikini patlamak üzereymiş gibi şişti, ben de bunu uzatmak için geri çekildim. Onu bütün gün sikmek, onu sikmeyi asla bırakmamak istedim.

"Beni boşalt, bebeğim. Lütfen, buna ihtiyacım var."

"Hayır," diye çıkardım. Henüz hazır değildim, onun mutluluğunu kovalamaya devam etmesini istiyordum ama ben zamanı geldiğine karar verene kadar ona bunu vermek istemiyordum.

Yine kışına yöneldim, dilimle okşadım, sikim için yumuşattım, ereksiyonunu okşadım ve onu tekrar tekrar kenara çekmeden önce tam o sınıra getirdim.

Cyrus yatağa düştü, karnı yatağa yapıştı, kolları ve bacakları onu tutamayacak kadar fazla zevkten titriyor gibiydi.

Durmadım, dilimle onu yalayıp yuttum, parmağımı içine ittim. Isırıp emdim. Sırtına tekrar çıktım, orada da izlerimi bıraktım, boynunda, omzunda. Cyrus'un elleri yastığı yumrukladı, havayı ihtiyaç dolu yalvarışlar doldurdu.

Komodinden kayganlaştırıcıyı bulmaya çalışırken parmaklarımı kayganlaştırdım ve ikisini onun vücuduna ittim. "Delik."

Bana doğru itti. "Evet. Senin. Her zaman senin."

Kıçını parmaklarıma sıkıca sarıldı, benim için gerildi ve açıldı, benim sikimi almaya hazırlandı. Biz bunun için yaratılmıştık, vücutlarımız bu en ilkel şekilde birbirine uymak için yaratılmıştı.

Üçüncü parmağımı da içine ittim, güzel, pembe kık deliğini gerginleştirdim, sonra dilimle tekrar okşadım, parmaklarımın etrafına bastırarak tadını alabildim. Onu tüketmek, onun beni tüketmesine izin vermek istedim, ta ki biz bir olana kadar.

Sikim onun içine girmek için yalvarıyor, zonkluyor ve atıyordu. Dizlerimin üzerine çökerek, elimde kayganlaştırıcı sıvı sıktım ve sikimi yağladım. Cyrus hala karnının üstünde, başı yana dönük duruyordu ve... *Bana bak, küçük kuzu. Seni alırken gözlerini görmek istiyorum.*

Bu, onu görmek, bu şekilde bir araya gelirken ona bakmak, en üst düzeyde bir sahiplenmeydi. Ama sahiplenmeden daha çok, onun nasıl hissettiğini görmesini, ona vermeyeceğim hiçbir şeyin olmadığını, hiç sahip olmadığı kadar fazlasını hak ettiğini ve bunu ona verecek kişinin ben olduğumu bilmesini istedim.

"Dön," dedim nazikçe.

"Crow?" Omzunun üzerinden bana baktı.

"Senin... seni görmem lazım." Çünkü bu sadece onun için değildi. Bu benim için de geçerliydi. Atmam gereken son adımlardan biri, sahip olacağım bir şey daha, geçmişte başıma gelen her şeyden geri alacağım bir şey.

"Evet. Tanrım, evet. Ben de buna ihtiyacım var."

Bunun onun arzuladığı, ama benim henüz ona veremediğim bir şey olduğunu bilmek kalbimi kırdı. "Üzgünüm."

Cyrus sırt üstü yuvarlandı ve bana karşı cömertçe gösterdiği çıplak sevgiyle bana baktı. "Hayır. Özür dileme. Sen hazır olana kadar bunu istemedim."

Başımı salladım, sonra eğilip dudaklarına yapıştım. Şimdiye kadar her şey hızlı ve çılgınca hissedilmişti, ama öpücük her şeyi yavaşlattı — onun ilk tadı, dilinin ağzımda olması, benimkinin onun ağzında olması. Dudaklarımızın birbiriyle oynadığı, dillerimizin sadece bize ait olacak sırları birbirine fısıldadığı anlar.

Cyrus'un bacaklarını daha fazla açtım, kollarımla kavradım. O da bana uzandı, penisimin tabanını tutarken başını onun deliğine bastırdı. Bakışlarımız sabit ve kararlıydı. Etrafımızdaki dünya parçalanabilirdi, ama biz birbirimizden gözlerimizi ayıramazdık. Yavaşça, çok yavaşça, onun içine girdim.

Yüzüne bir damla nem düştü, benim gözümünden kaçan bir damla gözyaşı. Ağlamak benim pek yapmadığım bir şeydi ve asla bir şeyin çok güzel, çok mükemmel olması nedeniyle ağlamamıştım.

Ağzı açıldı, ben sonuna kadar girerken hafifçe nefes verdi. Vücudu beni sıktı, bana uyum sağladı, ama ben hareket etmedim, sadece onun içinde kaldım, dünyamı değiştiren bu adama bakarak.

"Sen de benim güneşimsin. Sen bana ışığını verene kadar hayatım karanlıktı."

"Crow." Sesim adımı söylerken kırıldı ve bana uzandı, elini saçlarıma doladı, başımın arkasına koydu.

"Ben... seni seviyorum," dedim ona, sonra gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarını öptüm. Kalçalarımı geri çektim, sonra tekrar içine girdim.

Öpüşmek, sevişmek ve birbirimize bakmak arasında gidip geldik. O gülümsediğinde, onu tatmak için kendimi tutamadım, ama sadece onu görmek, yüzünde kayan zevki izlemek, kendini bana verirken gözlerindeki sevgiyi görmek istedim.

Her ikimizden biri boşalacak gibi olduğunda, tekrar yavaşladım, bunu uzatarak onun bu yataktan hiç ayrılmaması için umut ettim.

Vücudu çok sıcaktı, çok sıkı ve yumuşaktı, her yavaş dalışımda iç organları benim penisimi okşuyordu. Mükemmeldi. Her şey vardı, ama yine de bir şekilde yetmiyordu. Bizi ters çevirdim, Cyrus'a tutunarak sırt üstü yatana kadar onun içinde kaldım ve o da üzerime oturdu.

Daha önce hiç böyle yapmamıştım, kimseye beni sürmesi için kontrolü vermemiştim, ama bunu Cyrus ile paylaşmak istedim. Ona ne kadar güvendiğimi bilmesini istedim.

"Benim," dedi, benim onunla sık sık ilişkilendirdiğim kelimeyi kullanarak. Cyrus bunun ne olduğunu biliyordu, daha önce ona benim de ona ait olduğumu söylediğimi biliyordu, ama şimdi kendimi tamamen, isteyerek ona veriyordum, onun olmam gerekiyordu.

Gözlerini benden ayırmadı. Her santimetresi çok güzeldi. Ağzımın boynunda bıraktığı izi parmağımla bastırdım, o da inleyerek bana daha da yaklaştı ve daha sert bir şekilde beni becerdi. Sıcak, sıkı vücudu yükseldi

ve üzerime indi, beni sardı, Cyrus benden ihtiyacı olanı aldı
—bu sefer, ona veren bendim.

Güzel penisi aramızda uzun ve sertti. Onu okşadım, hareketlerini izledim, bu an vücuduma ondan önce hiç olmadığı kadar hayat verdi.

"Sik beni. Beni sertçe sikmen lazım, Crow."

Ben homurdandım, elimi kafasının arkasına koyup onu ağzıma doğru çektim. Onu sikip dururken dilimi içine ittim. Onun sözlerini tattım, onun sevgisini tattım, vücudumun onun vücuduna daldığı acımasız vuruşlara kendimizi kaptırırken. Taşaklarım gergin ve doluydu, vücudum arzuyla titriyordu. Kafasını geri çektim, boynundaki gergin tendonları gördüm, benim kadar onun da bunu mümkün olduğunca uzatmaya çalıştığını biliyordum.

Cyrus'un gözleri sıkıca kapalıydı ve hayır, bu işe yaramazdı. "Bana bak, küçük kuzu. Benim sikimde boşalırken gözlerime bak ve sana ait olanı al."

Vücudu titredi, gözleri açıldı, tırnakları göğüs kaslarıma batarken, üzerimde zıpladı, sertçe beni sürdü, kıcı etrafımda kasılırken, sikim seğirirken ve yükü karnına ve benim karnıma fışkırırken, dilinde benim adımla parçalandı.

Ben de kendimi bıraktım, yüksek sesle kükredim, kendi boşalmam onun hemen arkasından geldi ve vücudunu spermimle doldurdum.

Onu aşağı çekerek, sikim yumuşayıp içinden çıkana kadar öpüştük, öpüştük ve öpüştük. Onu yanıma yatırdım, alnındaki terli saçlarını ittim.

"Bir daha söyle," dedi Cyrus.

"Seni seviyorum."

Gülümsedi, "Ben de seni seviyorum" diye cevap verdi, sonra uykuya daldı. Onu izledim, dinlenemedim, gözlerimi ondan ayıramadım.

Seni

seviyorum.

Sen

benimsin.

Ve onu onunla paylaşmak istedim, Cyrus'un annesini içinde yaşatması gibi, onun anısının da yaşamaya devam etmesini istedim. Son adımı atmak, kendimi tamamen ona vermek istedim.

Sessizce yataktan kalkıp kasaya gittim ve kilidi açtım. Günlüğü göğsüme sıkıca bastırarak, onun gülümsemesini hatırladım, benim için nelerden vazgeçtiğini anladım, beni özgür kılmak için çabaladığını anladım.

Cyrus, ben odaya tekrar girdiğimde uyanmak üzereydi. "Crow?"

Yanına oturdum ve ona defteri uzattım.

"Bu ne?"

"Annem... olanları buradan öğrendim. Bitirdim, ona olanları ve bana olanların bir kısmını yazdım. Acıtacak, ama istersen... bunu seninle paylaşmak istiyorum."

"Evet. Teşekkür ederim. Ben..."

"Şşş." Dudaklarına öptüm. "Kal. Ben..." İzleyemem.

"Tamam." Başını salladı.

Giysilerimi alıp odadan çıktım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cyrus

Crow,

Bu mektubu nasıl başlatacağımı bilmiyorum. Eğer bunu okuyorsan, bu benim sana her şeyi kendim anlatamayacağım anlamına gelir ve bu düşünce çok yıkıcı, kavrayamayacağım kadar. Sen benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin. Tüm bunlardan senin almanı istediğim bir şey varsa, o da budur. Hayatımda seni istediğimden daha çok istediğim bir şey olmadı. Seni sevdiğimden daha çok sevdiğim biri olmadı. Benim için dünyadaki en önemli şey, senin bu yerden, bu tarikattan kurtulman, çünkü Aydınlanmışlar tam da budur. Bir tarikat. Senin, sana layık olan mutlu ve sağlıklı bir hayat sürmeni istiyorum, benim tatlı oğlum. Eğer bu gerçekleşirse, yaşadığım her şey buna değecek.

Bu günlüğü aldığında, ilk birkaç sayfayı boş bıraktım. Aydınlanmışlar, Seçilmişler ve tüm deneyimlerim hakkında hikayemi anlatmak istedim, ama aynı zamanda senin için özel bir şey ayırmak istedim. Sana her şeyi anlatmak, anlamayı sağlamak imkansız, ama denemeliyim.

Chosen'dan önceki hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, çünkü başlangıçta bunun önemli olduğunu düşünmüyordum. Chosen bana amacımı, kaderimi anlatmadan önceki geçmişim önemsiz görünüyordu. Yıllarca onun söylediği her şeye inandım, doğru şeyi yaptığımı, bunun benim yolum olduğunu düşündüm ve bir bakıma öyle de oldu, çünkü bu yol bana seni getirdi. Onu, onun yöntemlerini sorgulamaya başladığımda, artık çok geçti. Seni kaybetmeden ayrılamazdım. Bu benim için bir seçenek değildi. Denemekten korkuyordum, kendime inanmıyordum, ikimizi de kurtarabileceğimi düşünmüyordum ve eğer bunu okuyorsan, haklıydım.

Çok zengin bir ailenin çocuğu olarak büyüdüm, başka ailem yoktu. Beni planlamamışlardı ve gerçek şu ki, beni istemiyorlardı. Yaptığım hiçbir şey doğru değildi. Sürekli

ne kadar hayal kırıklığı yarattığımı söyleyip durdular ve dünyayı fethetmeye çalışırken beni dadılara bırakıp büyüttüler.

Ailem öldüğünde bana her şeyi bıraktılar, ama benim tek sahip olduğum şey paraydı. Kendime güvenim yoktu, öz saygım yoktu, sevmek nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum ve bunu çok istiyordum. Kendime hep çocuklarım olacak ve dünyanın en iyi annesi olacağım diye söylüyordum. Çocuğum sevlmemenin nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyecekti, ama görünüşe göre bu konuda başarısız oldum. Sana sevgimi göstermemenin doğru olduğunu, çünkü sevgimin ona saklanması gerektiğini düşündüren bir adamla tanıştım. Kendimi bunun için, onun beynimi karıştırmasına izin verdiğim için nefret ediyorum. Ama konuyu çok ileri götürüyorum.

Chosen ile tanışmam, ailemin vefatından sadece birkaç ay sonraydı. On dokuz yaşındaydım, dünyaya karşı naıftım, yalnızdım. Çok fazla arkadaşım yoktu. O yakışıklı ve karizmatikti. Bütün kadınlar onunla birlikte olmak istiyordu, bütün erkekler onun gibi olmak istiyordu. Elektrik gibi bir kişiliği vardı. Konuştuğunda insanlar onu dinler, ona inanır, onun bir parçası olmak isterdi.

Ben de bu açıdan farklı değildim, ancak nedense Chosen beni istedi, beni seçti, ilk kez sevildiğimi hissettirdi. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım.

Şimdi anlıyorum ki, beni seçti çünkü beni manipüle edebileceğini biliyordu, sevgiye çok muhtaç olduğumu biliyordu ve bundan yararlanabilirdi, ayrıca onun hedeflerine ulaşmasına yardımcı olacak paraya da sahiptim.

Kafama girdi, vaaz ettiği her şeye inanmamı sağladı, Tanrı için önemli bir iş yaptığımızı ve insanlığı kurtaracağımızı söyledi. Aydınlanmış olduğumuz için hayatta kalacak olanlar biz olacaktık. Tanrı'nın istediği şey bizdik.

Bunu yeterince vurgulayamıyorum. Doğru şeyi yaptığımızı sanıyordum, ama öyle değildi.

Sayılarımız arttıkça, daha fazla alana ihtiyacımız oldu. Dış dünyada çok fazla günah vardı. Bu, Aydınlanmamızı gölgeleyecekti. Bu yüzden dağa taşındık.

Sana hamile kaldığımda, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hayalim gerçek oluyordu ve hayatımı, senin dünyadaki en sevilen çocuk olduğunu bilmeni sağlamakla ve Aydınlanmış olmanı sağlamakla geçirecektim.

Ama öyle olmadı. Chosen seni kıskanırdı, seninle çok zaman geçirdiğimde kıskanırdı. Tanrı'nın kendisiyle konuştuğunu söylerdi ve sonra yeni kurallar getirilirdi. Artık bizimle yatmazdın. Diğer kadınlar sana bakmak zorunda kalırdı. Ben ona hizmet etmek için oradaydım.

Ona inandığım, ona uyduğum için gurur duymuyorum. Onun haklı olduğunu düşünüyordum ve artık öyle düşünmediğimde, özgüvenim o kadar düşmüştü ki, bu konuda bir şey yapabileceğimi düşünmüyordum. Kaçabileceğime inanmıyordum ve kaçarsam, sadece sana zarar vereceğimi düşünüyordum.

Yine de seninle vakit geçirmek için gizlice kaçırdım ve sonra seni Rab ve Seçilmiş'in üstünde tuttuğum için cezalandırılırdım.

Yıllar geçti ve daha fazla kural, daha fazla ceza, bizi birbirimizden uzak tutmak için daha fazla yol ortaya çıktı. O başka kadınlarla yatmaya başladı, ama ben umursamadım. Oğlumu, Crow'umu özlediğim için depresyona girdim ve bu da onun benden daha da fazla hayal kırıklığına uğramasına neden oldu. Ben yıkılmıştım. Ona layık değildim. Sana layık değildim. O, ben ona inanana kadar bunu kafama defalarca çaktı.

Sen büyüdüğçe, onu daha çok idolize ettin. Onu kafana sokmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum, sen daha çocuktun. Seni götürürsem benden nefret edeceksin diye korktum, ama sonunda seni oradan çıkarmak en önemli şey olduğunu anladım.

Sana verdiğimiz hayattan daha iyisini hak ediyordun.

O zaman kaçış planımı yapmaya başladım, ama o zaman bile benim için çok geç olduğunu biliyordum. Ama sana yemin ederim Crow, senin için çok geç değil! Senin için asla çok geç değil.

Kaçmama yardım edecek bir avukatla çalışıyorum. Yıllar boyunca, Chosen kendine oldukça büyük bir servet biriktirmişti, insanlar Aydınlanmak için ona birikimlerini veriyorlardı. Kaybolmamız için bir yol bulmalıyım, yoksa seni bulmak için hiç durmayacak.

Tek umudum senin için daha iyi bir hayat. Dış dünyayı deneyimlemene istiyorum. Zarar görmeni, zihninin onun yapabileceği şekilde çarpıtılmasını istemiyorum. Aşk ve arkadaşlar bulmanı istiyorum. Bunlar senin için en büyük arzularım, Crow. Burada kalsan bile, sevdiğin bu dağda kalsan bile, Chosen ve onun çarpık gerçeklik biçiminden uzak, gerçek bir hayatın olabilir.

Sana daha iyi bir anne olmadığım için çok üzgünüm, ama Chosen ile tanıştığım için üzgün olamam. Tanışmasaydım, sen olmazdın. Seni daha önce kurtaramadığım için üzgünüm.

Seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur. Sen her zaman hayatımın en büyük mutluluğu olacaksın.

*Özgürce uç, tatlı
çocuk. Özgürce uç,
Crow.*

*Sevgilerimle,
Annen, Annalise*

Gözlerimden yaşlar boşaldı, boğazımda ağlama sesi takıldı. Nefes almaya çalıştım ama boğazımda düğümlenen boğazımdan ciğerlerime hava girmiyordu.

Onun için, hayatın çok yıprattığı, benim ve annem gibi çok incinmiş bu kadın için kalbim parçalandı. Benim annem uyuşturucuya yönelmişken, Annalise Chosen'a yönelmişti ve her ikisi de onları öldürmüştü, ama bizi ne kadar sevdiklerini asla öldürememişti.

Annesinin sevgisinden mahrum kalan genç Crow için ağladım. Annesinin kucığına alınmanın, gözyaşlarını öperek silmesinin, onu mutlu edeceğini bildiği için duvara Noel ağacı çizmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmeyen Crow için ağladım.

Ben şanslıydım. Annemle ilgili anılarım vardı. Onları her zaman yanımda taşıyabilecektim.

Gözyaşlarım sonunda durduğunda, ne kadar acı verse de, ne kadar yıkılsam da, kitabı açtım ve daha fazlasını okudum — annemin yaşadıklarını, Chosen'ı hapse attırmak, herkesi özgür kılmak için topladığı kanıtları.

Ve tüm bunlar boyunca, oğluna olan sevgisi parlak bir şekilde parlıyordu.

Crow'un eklemelerini, pişmanlıklarını okudum. Onu kurtaramadığı, Chosen'a inandığı, onu ne kadar sevdiğini ona gösteremediği için kendini nasıl nefret ettiğini.

ne kadar çok sevdiğini bilmesini sağlamadığı için kendinden nefret ettiğini okudum.

Hillary'yi, acıyı ve cezayı okudum. Psikolojik istismarı, duaları, ibadeti ve Chosen'ın onlara kendisine bağılılıklarını göstermeleri için yaptırdıkları her şeyi okudum — onları geçici olarak hasta edecek şeyler yemeleri, eşlerini paylaşmaları, onun onları sikmesini izlemeleri ve onun Crow'u Hillary ile izlemesi.

Crow, kimsenin katlanmaması gereken daha fazla acı, daha fazla keder yaşamıştı, ama yine de eşsiz bir tutkuyla seviyordu.

Sayfayı çevirdim, Crow'un önceki hayatı, annesi hakkında daha fazla hikaye bekliyordum, ama gördüğüm şey bu değildi.

Bugün nalbur dükkanında bir adam vardı. Beni izliyordu, ama diğerleri gibi değil, sanki beni görmekten kaçmak için karşıya geçecek biriymişim gibi ya da kadınların beni gördüklerinde çantalarını sıkıca tutacakları biriymişim gibi değil.

Bana yanılsamışım gibi bakmıyor... ama nedense, gözlerini benden ayıramıyor.

Bana yiyecek getirdi, Cyrus adındaki adam. Billy beni markette köşeye sıkıştırdı. Kendimi kaybettim, kopuk hissettim, sanki gerçek değilmişim gibi. Tıpkı eskiden koruyucu ailede olduğum gibi. Aklım kapandı ve sadece tepki verdim, ama sonra onu duydum... Cyrus'u. Ve bir şekilde beni o durumdan çıkardı. Yiyeceklerimi arabada bıraktım ve o bana getirdi. Onu takip ettim, bana ulaşmaya çalışırken onu takip ettim, güvende olduğundan emin oldum. Ama bu sadece bir kısmıydı. Onu takip etmekten, bir ses duyup dönüp beni görmemesini görmekten zevk aldım. Bunun normal olduğunu düşünmüyorum, ama ben böyleyim. Dağımda, evimdeyim, güvendedim.

Ama ondan korunmam gerekmiyordu.

O benden korunmalıydı.

Onu becermek istedim. Onu almak istedim, ama sonra yaralandı ve tek istediğim onun iyi olduğundan emin olmaktı. Onu korumak. Ona bakmak.

Bu... sinir bozucuydu.

Onu evime getirdim. Onu izledim. Uyurken gözlerimi ondan ayırmadım.

O zamandan beri onu düşünmeden duramıyorum.

Benimle ilgili yazdıkları kısaydı, duygularının, kafasının karışıklığının, ama bana olan arzusunun parçalarıydı... Crow, beni ilk gördüğü andan itibaren, benim ona hissettiğimle aynı bağı hissetti.

Onu kapıya dayayıp, bir hayvan gibi sertçe becerdim. Benden uzak durmalı.

Kalmasını istiyorum.

Uyumasını izliyorum, ona dokunmak istiyorum, dokunmamak için elimi ısırarak zorunda kalıyorum. O... nefes kesici.

Onu bırakmak istemiyorum.

Asla. Onu çizmekten kendimi alamıyorum.

Onu seviyorum, onu seviyorum, onu seviyorum.

Sayfayı çevirdim. Geriye hiçbir şey kalmamıştı ve tek düşünebildiğim Crow'a ne kadar ihtiyacım olduğu idi.

Yataktan fırladım, göğsümden gelen görünmez bir çekim beni ona doğru çekiyordu. Odanın dışına çıplak, üzerimde hala kurumuş spermle koştum. Onu gururla taşıyordum çünkü benim için bu, Crow'a ait olduğumu göstermenin başka bir yoluydu. O, benim yerim olarak kabul ettiğim kanepede oturuyordu.

İçten içe nedenini biliyordum. Bu onu bana yakın hissettiriyordu. Crow muhtemelen tüm bu zaman boyunca orada oturmuş, kumaşta benim kokumu soluyarak yalnız kalmamıştı.

Sırtı dikti, ben yaklaştığımda başını yukarı kaldırdı. Yüzünün her çizgisinde, gergin kaslarında ve dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasında acı vardı.

"Ona adil davranmadım. Onu hak ettiği şekilde sevmedim. Ben..."

"Hayır. Hiçbiri senin hatan değildi. Sen bir çocuktun. O seni sevdi ve bu senin hatan değildi," diye tekrarladım ve sonra kucağına tırmandım.

Crow'un tüm vücudu bana eridi, kollarını bana doladı, sanki bırakmak ona çok korkutucu geliyormuş gibi.

Ben her zaman kolayca ağlardım. Okuldaki çocuklar bununla dalga geçerdi. Erkeklerin ağlamadığına dair garip bir kavram var. Duygularımızı göstermediğimizi ve duygusal olmanın bizi zayıf yaptığını düşünüyorlar.

Ben tam tersine, bunun bizi güçlü kıldığına inanıyordum ve kendimi bırakıp gözyaşlarına teslim olduğumda, Crow da yanımdaydı, eskiden olduğu çocuk ve kaybettiği her şey için ağlıyordu, ama aynı zamanda bizim birlikte geçireceğimiz geleceğe de umutluydu, diye düşündüm.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Crow

GÖZLERİMİ KAPATIP AÇTIĞIMDA KAR ERİMİŞ GİBİ HİSSETTİM. Kışın son günlerini sevişerek, kamyoneti tamir ederek ve boyayarak geçirdik. Geceleri birlikte kitap okuduk ve kart oynadık.

Hala yemek yapmayı seviyordum, ama Cyrus'un benim için yemek yapacağına güveniyordum. Pazar günlerini kendine ayırmıştı — Cyrus benim hala ihtiyaç duyduğum kontrolü seviyordu, ama sadece almayı da istemiyordu. Bu onun sözleri, benim değil. Cyrus'un benden bir şey aldığını düşünmüyordum. O bana benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını verdi.

Ona yemek yapmak hoşuma gidiyordu, sadece yemekleri hazırlamak değil, artık hayatımızın bir parçası haline gelen, elimden yemek yedirmeyi de seviyordum. Her gün değil, ama ikimiz de diğerinin buna ihtiyacı olduğunu, istediğini hissediyorduk ve aramızdaki her şey gibi, bu da her zaman olması gerektiği gibi mükemmel bir şekilde yerine oturdu.

Kar motosikletini geri almıştık, ama vurulmuştu ve tamir için parçalara ihtiyaç vardı. Muhtemelen bunu yapabilirdim, ama dağdan tekrar aşağı inene kadar beklemesi gereken bir şeydi... bu da beni bugüne getirdi. Aylardır bu günü korkuyordum, muhtemelen Cyrus'u dağa ilk getirdiğim günden beri. Tranquility'ye gitme zamanı gelmişti. Cyrus'un halletmesi gereken işleri, düzeltilmesi gereken bir hayatı vardı. Ona güveniyordum, ona inanıyordum, ama bir parçam her zaman bir gün uyanıp benim gibi dağa ait olmadığını fark edeceğinden korkuyordu. Ve Cyrus artık benim gerçek evim olduğu için oradan ayrılmak zorunda kalacaktım.

"İyi misin?" diye sordu ben sürerken. Tek cevabım direksiyonu daha sıkı kavramak ve başımı sallamaktı.

"Kelimeler sıkışmış mı? Duygusal olduğunda bu olur."

Bu adamın beni anlama şekli, bana destek olma şekli, ruhumdaki kaosu yatıştırmaya başladı.

Yine başımı salladım. Ne hissettiğimi bilmeye hakkı vardı. "İyi olacağım Crow. Hiçbir yere gitmiyorum. Asla. Söz veriyorum."

"Buna izin vermem."

Kıkırdadı.

"İzin vermem." Çünkü onunla giderdim.

"Güzel. Beni asla bırakmayacağın için kendimi istenen biri gibi hissediyorum.

Herkes beni terk ederken, sen beni değer veriyorsun. Bu beni tahrik ediyor."

Bu sefer gülen ben oldum. Ben çok gergin olduğumda o her zaman beni rahatlatabiliyordu.

"Seninle eve gidiyorum, Crow. Her zaman seninle eve gideceğim. Biz bu dağa aitiz."

Belki de gitmemeliydik. Belki de akıllıca değildi. Çözmemiz gereken şeyler vardı. Hastalanmam ve kaza bunu kanıtlamıştı, ama dağ bizimdi.

Yolun geri kalanında fazla konuşmadık. Planımız onun dairesine gitmekti. Eşyaları toplayıp, dağa çıkarmadıklarımızı bağışlayacak ya da çöpe atacaktık. Daireyi temizledikten sonra Cyrus kira sözleşmesini feshedecekti.

Ben postaneden kar motosikleti için sipariş ettiğim parçaları almaya giderken, o Melody ile öğle yemeğinde buluşmayı planlıyordu. Sonra ben de hırdavatçıya gidecektim.

Daireye vardığımızda, "Melody ve benimle gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu. Zaten kendimi rahat hissetmiyordum, sanki tüm vücudum alçıya alınmış ve hareket edemiyormuşum gibi. Evden her çıktığımda böyle hissediyordum.

Cevabımı homurdandım.

"Seninle tanışmak istiyor..."

Rahatsız bir şekilde kıpırdadım. "Hayır... Yapamam..."

"Belki bir gün," diye cevapladı Cyrus ve ben başımı salladım. Bir gün ona bunu verecek bir yol bulacaktım. O bunu hak ediyordu, ama ben henüz yapamıyordum.

"Hiç restorana gittin mi?"

Başımı onun yönüne çevirdim. Bu soru beni çok şaşırttı. Cyrus, tatlı ses dudaklarından dökülürken karnını tutarak güldü.

"Tamam, aptalca bir soruydu."

Chosen bizi hiç restorana götürmemişti, gitmemize izin vermemişti ve ben de koruyucu ailedeyken dışarıda yemek yemeyi reddediyordum. İnsanların benim için böyle yemek yapmasına nasıl güvenebilirdim ki?

Ama bu, Cyrus'un bazen yapmak isteyeceği bir şeydi. Çözülmesi gereken başka bir şey daha.

Onun dairesine girdik. Uzun süredir kullanılmadığı için küflü bir koku vardı. Sonraki birkaç saati birlikte çalışarak geçirdik. Melody Cyrus'un arabasıyla geldiğinde,

kamyonetin arkasını çöp döküm yerine götürmem için doldurmuştuk ki, Melody Cyrus'un arabasıyla geldi.

İçeriden bana el salladı ve muhtemelen yanımda duran adam yüzünden arabadan inmediği için ona minnettar oldum. O benim için onu uyarırdı.

"Geri döneceğim, tamam mı?" Cyrus bana küçük, emin olmayan bir gülümseme attı, sonra arkadaşının yanına doğru yürümeye başladı.

Onu kendime doğru çekip, dudaklarını dudaklarımla kapattım. Onu sahiplenme ihtiyacım çok güçlüydü, inkar edemezdim. Yüzümü onun yüzüne sürttüm, sanki onu kokumla yıkıyormuşum gibi, herkese onun benim olduğunu ve uzak durmalarını söylüyormuşum gibi.

"Tamam, bu çok ateşliydi. Ben dönene kadar bu düşünceyi aklında tut." Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım.

"Seni seviyorum," dedi Cyrus ve göğsümdeki düğüm çözüldü. "Ben de seni seviyorum."

Bana verdiği gülümsemeyle yaşayabilirdim.

Araba gözden kaybolana kadar izledim.

Çöpü attıktan sonra, nalbur dükkanına, ardından postaneye gittim. Cyrus daireye geri döndüğünde Melody onunla birlikte değildi. Arabasıyla beni dağa kadar takip edecekti. Bu fikir hoşuma gitmedi, güvenli olmayacağından endişelendim, ama Cyrus kararından vazgeçmedi.

Bana ulaştığı anda onu kollarıma aldım, öptüm ve mutfak tezgahının üzerinde seviştik.

"Tanrım, buna ihtiyacım vardı," dedi nefes nefese, parmakları bana yapışıp dokunuyordu. "Ben de seni özledim. Senden uzak olmak zordu."

Ben başımı salladım, boğazını emip yaladım.

"Markete gidip sonra eve acele edebilir miyiz?"

Rahat bir nefes aldım. "Evet." Sesim, onun kiyle aynı ihtiyaçtan dolayı boğuktu.

Cyrus'un istediği bazı yiyecekler vardı, bütün kış boyunca yemediğimiz, canının çektiği şeyler, mesela dondurma ve Cool Ranch Doritos. Anlaşılan ikisini de çok seviyordu ve ben ikisini de yemediğim için evde hiç yoktu.

Markette buluştuk ve park yerinin sonunda birbirimize yakın park ettik. Sinirlerim içimi burkuyor, beni sıkı bir düğüm haline getiriyordu. Üzerimde olan bakışlardan nefret ediyordum, ama bundan daha da fazlası... "Senin bana olan yüzünden sana farklı bakacaklar, sana farklı davranacaklar."

Cyrus kaşlarını çattı ve sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi bana baktı. "Siktir et onları. Hepsini. Ne düşündükleri umurumda değil. Hayatım boyunca bir yabancı oldum. Benim yerim orası."

"Benim de ait olduğum yer orası."

Cyrus başını salladı, gülümsedi, sonra parmaklarımızı birbirine geçirdi. Ben çekilmedim, artık başkalarının bakışlarını istiyordum çünkü onun benim olduğunu görecektlerdi.

Ve baktılar, fısıldadılar, işaret ettiler, ama biz başlarımız dik, ellerimiz sıkıca birbirine kenetlenmiş halde Cyrus'un abur cuburlarını ve aromalı kahve kremasını alırken birlikte alışveriş yaptık.

Kasa sırasına geldiğimizde, elli yaşlarında, gözlerinin etrafında hafif çizgiler olan kadın kasiyer bize bakıp gülümsedi. "Bugün nasılsınız?"

Yine, rahatlamış bir nefes aldım.

"İyiyiz, teşekkürler. Sadece gerekli şeyleri alıyoruz," dedi Cyrus.

Ona bir şey söyleyemedim, buradaki kimseye bir şey söyleyemedim. "Mısır gevreği mi?" Şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Tabii ki."

O ve Cyrus, kasada işlemlerimizi tamamlarken sohbet ettiler, sonra "İyi günler" dedi. Sonra bana baktı. "Sana da, Crow."

Yine de buraya ait olamazdım. Bize kötü davranan insanlar her zaman olacaktı, ama belki, sadece belki, her şey yoluna girebilirdi.

Ben de ona başımı sallayarak karşılık verdim.

Alışverişleri araçlara taşıdık, Cyrus arabayı iterken ben de destek olmak için elimi ensesine koydum.

Yaklaştıkça vücudum gerildi ve kamyonetimin diğer tarafında bir polis arabası fark ettim. Cyrus'u durdurup arkama geçirdim, onu ve beni götürmeye çalışacaklarından endişelendim.

"Crow?" diye sordu, Memur Paulson yaklaşırken.

"İkinizin kasabada olduğunu duydum. Haberler çabuk yayılıyor."

Ben homurdandım, o da ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermek için burada değilim."

Cyrus yanımdan geçip bana rahatlatıcı bir gülümseme attı, sonra Paulson'a yaklaştı. Onu izledim, içimdeki onu yanıma çekip güvende tutma içgüdüleriyle mücadele ettim.

Cyrus elini uzattı... ve Paulson'ın elini sıktı. "Geçen yılki yardımın için teşekkür ederim. Bizim için çok anlamlı. Ben... nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Gerek yok," diye cevapladı. "Yapılması gereken doğru şeydi. İkiniz kimseye zarar vermiyordunuz." Bana baktı. "Bana güvenebilirsiniz."

bir Şeye ihtiyaçın olursa, bana haber ver."

İlk başta hareket edemedim. Yalan ŐöylediĐine, saldırmak için fırsat kolladığına dair herhangi bir işaret var mı diye onu inceledim, ama bunu yapmazdı, değil mi? Memur Paulson bize yardım etmişti. Gözlerinde sahte olamayacak bir nezaket vardı.

Başımı salladım.

Gülümsedi. "Billy son zamanlarda başa çıkması zor birisi oldu. Buraya geldiğinizde dikkatli olun, tamam mı? Ve Şehre gelmeden önce beni aramak isterseniz, arayabilirsiniz. Ben de durumu takip ederim."

"Teşekkürler," dedi Cyrus. "Çok minnettarız." Paulson başını salladı, vedalaŐtı ve yoluna devam etti.

Cyrus yanıma geldi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öpmek için kendine çekti. "Her Şey yoluna girecek. Hayatımda ilk kez, her Şeyin yoluna gireceğini biliyorum." Beni tekrar öptü. "Hadi Crow. Eve gidelim."

"Eve," dedim ona. Çantaları arabasına koyduk ve birlikte eve, ikimizin de ait olduğu dağa gittik.

EPILOG

Cyrus

Bir yıl sonra

"
Merhaba. Nasıl yardımcı olabilirim?" Tranquil Brew'da tezgaha yaklaşan müşteriye sordum.

Geçen yıl burada çalışmaya başlamıştım. Melody beni kış gelmeden önce yaz ve sonbahar için yarı zamanlı olarak işe almıştı. kar yağmadan önce yaz ve sonbahar için beni yarı zamanlı olarak işe aldı. Bu bir uyum süreciydi. Ne Crow ne de ben birbirimizden uzak kalmakta iyiydik, ama bunun önemli olduğuna inanıyordum. Crow başlangıçta bununla zorlandı. Beni terk etmek isteyeceğimden, benim için yeterli olmadığından korkuyordu, ama bu korkuları birlikte aştık.

Kadın, kendisi için latte ve çocuğu için smoothie sipariş etti. Ödemeyi yaptılar, oğlu annesinin bacağının arkasına saklanarak, utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ben de küçükken öyleydim — sessiz, annemin arkasına saklanırdım çünkü o beni her şeyden koruyabilirmiş gibi hissedirdim.

Müşteriye işaret ettim ve ona kurabiye verebilir miyim diye sessizce sordum. Kadın başını sallayınca, bir tane çıkardım, peçeteye sardım ve ona uzattım. O da bana yüzüne sığmayacak kadar büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve içeceklerini hazırlarken sessizce teşekkür etti.

Kahvehanede çok para kazanmıyordum ama bağımsızlığı seviyordum. Biraz para kazanmak da benim için önemliydi. Crow çoğunlukla almayı reddediyordu ama ben katkıda bulunmam gerekiyordu.

Crow ile dağda olmayı ne kadar sevdiysem de, sosyal yaşam da benim için iyiydi. En azından terapistim öyle diyordu. Crow ve ben sanal terapi seanslarına başlamıştık. Bu benim için yabancı bir şey değildi, ama Crow için kesinlikle yeniydi. O bu konuda benden çok daha fazla zorlanıyordu ve hala terapistine tam olarak güvenmiyordu. Terapistimiz, birbirimize olan takıntımızın iyi olmayabileceğini, birbirimizi sevebileceğimizi, ama Crow'un benim varlık nedenim olmaması gerektiğini, benim de onun varlık nedeni olmamam gerektiğini söylediğinde, Crow neredeyse çıldırıyordu. Ama terapistimiz ona bunu anlamasını sağlamaya çalıştı ve benim terapistimin de aynı şeyi söylediğini ona söylediğimde bu yardımcı oldu.

Bu, ikimizin de farkında olduğu ve üzerinde çalışacağımız bir şeydi. Deniyorduk ve önemli olan da buydu. Adım adım. Yapabileceğimiz tek şey buydu.

İçecekleri hazırlayıp onlara uzattım. Artık daha fazla müşteri vardı, masalarda bilgisayarlarıyla oturuyor ya da arkadaşlarıyla konuşuyorlardı.

Melody arkadan çıktı, ellerini havluyla sildi. "Izzy ve ben bu hafta sonu mobilya alışverişine gidiyoruz. Kız arkadaşımınla bir ev alacağıma inanamıyorum. Ne kadar heyecan verici, değil mi?"

"Öyle." Isabelle'i çok severdim. Hemşireydi, inanılmaz derecede nazikti ve en önemlisi Melody'yi çok severdi ve ona çok iyi davranırdı. Arkadaşım en iyisini hak ediyordu ve Isabelle'de bunu bulmuştu. Sık sık ikisiyle birlikte takılırdım ve birkaç kez Crow da bize katılırdı. Onun için durum farklıydı. Hâlâ restoranlarda yemek yemiyordu ve şehirde olmak onu rahatsız ediyordu, ama sessiz parklara gidiyor ya da günü gölde geçiriyorduk.

Ama Crow'un onların yanında daha rahat olduğunu anlayabiliyordum. İlk birkaç sefer hiç konuşmamıştı, ama şimdi konuşuyordu, gerçi bizim kadar konuşkan değildi. Melody ve Isabelle bu konuda harikaydılar, destekleyiciydiler ve ona sanki bir sorunu varmış gibi davranmadılar. Yine, adım adım ilerliyorduk.

"Ona evlenme teklif etmek istiyorum. Benimle yüzük almaya gelir misin?" "Tabii ki. Ne zaman olacağını söyle, ben de Crow'a haber veririm."

"Teşekkürler." Birisi kahve dükkanına girerken elimi sıktı.

Crow'u görmeden önce hissettim, cildim hemen karıncalandı ve içim her zamanki gibi onun yanında olduğu gibi daha huzurlu hissettim. Kafamı kaldırıp ona gülümsedim, Crow da gülümsedi ve lanet olsun, bu gördüğüm en güzel şeydi. Onu böyle yapabilen kişi olmak gibisi yoktu, onun hedeflediği kişi olmak gibisi yoktu.

"Salya akıtmayı kes," diye alay etti Melody ve ağzımı siliyormuş gibi yaptı. "Ha-ha."

Crow, bizim durduğumuz tezgahın sonuna yaklaştı. Eskiden hiç gelmezdi, ama şimdi geliyordu, ancak kahvehanede hiçbir şey yemiyor ya da içmiyordu, ben yapmış olsam bile.

"Merhaba Crow. Nasılsın?" diye sordu Melody.

Gözlerinde bir rahatsızlık belirmediğini gördüm, ama başka kimsenin fark edeceğini sanmıyordum.

Yumuşak bir sesle, "İyiyim. Sen nasılsın?" dedi.

"İyiyim. İştten çıkmak için sabırsızlanıyorum. Taşınmak çok yorucu."

O başını salladı ve ben de ona "Mel, Isabelle'e evlenme teklif edecek. Yakında onunla yüzük almaya gideceğim" dedim.

"Tebrikler," dedi Crow ona gülümseyerek, sonra bana baktı, başını eğdi, bir şeyden emin değilmiş gibi görünüyordu, ama ne olduğunu anlayamadım.

"Neyse, ben gidiyorum. Yakında görüşürüz." Melody'ye sarıldım, önlüğümü çıkardım ve tezgahın etrafından Crow'a doğru yürüdüm.

Ona ulaştığımda, parmağını çenemin altına koydu ve başımı yukarı kaldırdı. "Seni özledim."

"Seni her zaman özlüyorum," diye cevap verdim, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırduğında eridim.

"Bayılacağım!" diye alay etti Melody, ben de ona parmak hareketi yaptım, müşterilerden sakladığımdan emin olarak.

*

"BILLY'Yİ GÖRDÜM," dedi CROW kamyonete bindiğimizde ve ben hemen gerildim. Billy hala Crow'a zorluk çıkarmayı seviyordu ve bu şimdi bana da uzanmıştı. Olabileceği kadar kötü değildi ve Memur Paulson bizim için iyi bir müttefikti, ama yine de. Zorbalara alışkındım ve Crow'dan daha kolay görmezden gelebiliyordum, ama terapisti onunla başa çıkma mekanizmaları üzerinde çalışıyordu.

"Bir şey oldu mu?" "Onu görmezden geldim. Bu... zordu."

"Aferin bebeğim." Elimi uzattım ve onun penisini avuçladım. "Eve vardığımızda seni iyi bir şekilde sertleştirerek ödüllendireceğim."

O homurdandı.

Benim penisim sertleşti.

Bizim için sıradan bir olaydı.

Crow eve kadar olan yol boyunca sessizdi. Aklında bir şey olduğunu anlayabiliyordum, ama onun bunu kendi başına çözmesine izin vermenin en iyisi olduğunu biliyordum.

Eve vardık ve seks yapmadık, ama Crow akşam yemeğini hazırlarken ben ona iş gününden bahsettim.

Sonra onun için dizlerimin üzerine çöktüm ve sikini ağızıma aldım, bu ikimizi de rahatlattı. Crow parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi, bana yoğun bir şekilde baktı, bana o kadar çok sevgi odakladı ki neredeyse nefesim kesildi.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu sonunda. Onu kendimden uzaklaştırdım.

"Neyi istiyorum?"

"Evlenmek. Ben... Hiç düşünmemiştim."

Ah, benim tatlı, yürekli dağ adamım. Melody'nin evlilik teklifinden bahsettiğimde neden kararsız görüldüğünü şimdi anlıyorum. "Buna ihtiyacım yok. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi biliyorum. Birimiz hastalanırsa ya da birimize bir şey olursa yardımcı olabilecek bazı yasal hususları göz önünde bulundurmak isteyebiliriz... ama evlenmeye ihtiyacım yok. *Sen* istiyor musun?"

"Seni istiyorum," diye cevapladı basitçe.

"Ben seninim. Her zaman. Şu anda endişelenmemiz gereken bir şey değil, ama gelecekte tekrar düşünebiliriz. Burada, sadece ikimiz ve tabii ki töreni yöneten kişi ile bir şey yapabiliriz. Belki Mel ve Isabelle?"

Beni kaldırdı, böylece üzerine oturdum. "Benim," dedi Crow, sonra beni kendine çekti ve öptü.

Belki de bu evlilik fikrini düşündüğümünden daha çok sevmiştim.

*

Beş yıl sonra

KALBİM bir çita hızında ve bir fil sürüsünün *güm güm güm* sesiyle çarpıyordu. Ciğerlerim sıkışmıştı, ormanda koşarken nefes almakta zorlanıyordum. Bir kütüğün üzerinden atladım, sonra bir ağacın arkasına saklandım, kendimi sakinleştirmek için biraz zaman kazanmaya çalışıyordum.

"Neredesin, küçük kuzu? Nefesini duyabiliyorum. Seni bulacağımı biliyorsun. Seni her zaman bulurum."

Crow'un sesi omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. O beni her zaman bulurdu ve ben de her zaman bulunmak isterdim... eninde sonunda, ama sevdiğimiz bu oyunda, yakalanma korkusu, onun avı gibi takip edildiğini hissetmek, ikimizin de istediği şeydi.

Ayakları yaprakları ve dalları ezerek gittikçe yaklaşıyordu. Crow ağacın sağ tarafından geldiğinde, ben sola fırladım ve tekrar koşmaya başladım. Crow'un beni yakalayabileceğinden hiç şüphem yoktu, ama ikimiz de hazır olana kadar bunu yapmayacaktı.

Küçük bir tepeden aşağı tökezledim, neredeyse dengemi kaybediyordum, ama ayakta kalmayı başardım. Elbette Crow kadar iyi değildim, ama dağ oldukça iyi tanımayı öğrenmiştim. Crow'un beni götüreceğine karar verdiğimiz yere ulaşmak için tam olarak hangi yolu izlemem gerektiğini biliyordum.

Büyük bir kayanın üzerinden tırmandım, sonra arkama baktım, omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım. Saçları yüzünün etrafında gevşek tutamlar halinde sarkan

Crow, olması gerekenden daha vahŖi görünüyordu.

Bazen kullandığımız ağaçlık alanın altına koŖtum, sonra baŖka bir küçük tepenin aŖaĖısına.

"Seni yakalayacağım," diye bağırdı Crow, artık daha da yakındı,       evet, beni yakalamak üzereydi. Neredeyse ağaçlara varmıŖtık...

Kollarını belime dolayan Crow, beni vücuduna sıkıca çekti. "Sen benimsin," dedi, sesi alçak ve boğuktu, ağzı kulağıma yakındı.

"Seninim," diye onayladım. "Lütfen."

Crow beni bırakmadı ve bir eliyle Ŗortumu açmaya baŖladı. Hazırlıklıydık, deliğim zaten gerilmiş ve kayganlaŖtırılmıştı. Beni eğdi, ellerim ağaçlardan birine dayandı.

"Ka abilirsin, ama ben seni her zaman yakalarım, her zaman sana sahip olurum ve kime ait olduğunu hatırlatırım."

"Lütfen, bebeğim," dedim tekrar, istediğimden baŖka bir Ŗey istemiyormuŖ gibi davranmadan.

Crow kendi pantolonunu yırttı, aŖaĖı indirdi, sonra kalçalarını tek bir yumuŖak hareketle içime soktu. Vücudum onun etrafında Ŗekillendi. Sıkıydı ve gergin ve dolu hissettim, ama tam da sevdiğim gibiydi, vücutlarımız tam da birbirimizin ihtiya ı olan Ŗeydi.

Crow geri çekildi, sonra kalçalarını tekrar öne doğru itti, penisi prostatıma sürtünüyordu. Penisim zaten zonkluyordu, testislerim doluydu. Uzun süre dayanamayacaktım, ikimiz de dayanamayacaktık, ama bu tür seks uzatmakla ilgili değildi, sadece ikimizle ilgiliydi, birbirimiz için en temel ihtiya ımızdan baŖka hiçbir Ŗeye indirgenmiŖtik.

Crow beni sert ve derinden sikti, kasıkları kı ıma çarpıyordu. Bir sincap bizden kaçtı, kuŖlar ağaçlardan uçtu, ikimiz onları kovaladık.

"Seni spermimle dolduracağım, bütün gün benim kokumu taŖıyacaksın, herkes senin benim olduğumu bilsin diye seni iŖaretleyeceĖim."

Parmaklarımızı ağaçta birbirine geçirdi, taktığımız g m Ŗ yüzükler parlıyordu. Yıllarca evlenip evlenmemeyi kararlaŖtırmaya  alıŖarak gidip geldik. Sonunda, birbirimize sahip olabileceğimiz tüm yasal hakları elde etmek için, baŖka bir neden olmasa bile evlenmeye karar verdik. Birimiz hastalanırsa, diğeri yanında olabilmek istiyordu. Benim verecek hiçbir Ŗeyim yoktu, ama Crow, ona bir Ŗey olursa mülkün ikimize ait olmasının daha kolay olacağına karar verdi.

Dağda, sadece Melody, Isabelle ve Memur Paulson'ın şahitliğinde evlendik. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

"Bunu istiyor musun? Seni spermimle doldurmamı mı istiyorsun? Bütün gün bacaklarından aşağı akmasını mı istiyorsun?"

"Evet, Tanrım, evet." Crow'un müstehcen konuşma becerisi geliyordu ve ben de bundan daha fazla heyecanlanamazdım.

"Bana sor."

"Lütfen içime boşal."

"Seninkini aldığımda benimkini alırsın." Crow boş eline tükürdü, onu benim sikime doladı ve okşamaya başladı. İçime hızlı ve sert bir şekilde girip çıkarken beni mastürbasyon yapıyordu.

Aniden Crow çekildi ve beni ters çevirdi, kığım ağaca yaslanacak şekilde döndürdü. Beni kaldırdı, ben bacaklarımı açtım ve o tekrar itti.

"Benim olanı görmek istedim," diye homurdandı, gözleri benimkilere kilitli.

Sikişirken bana bakmasını seviyordum, yüzünde oynayan tüm duyguları izlemeyi seviyordum. Zevkim gittikçe arttı ve ona yükümü vermek istedim, böylece o da bana yükünü versin diye.

O beni sikerken bacaklarımı ona doladım. Elim sikime gitti ve kendimi mastürbasyon yaptım. Görüşüm bulanıklaştı, içimdeki baskı daha fazla dayanamadı. Çığlık attım, sikim fişkırdı, Crow'a tam olarak istediği şeyi verirken başım döndü.

"Benim," dedi boynuma, sonra ısırıldı. Tekrar boşaldım, Crow'un sikim içimde titriyordu, söz verdiği gibi beni dolduruyordu.

"Tanrım, çok iyiydi. Çok mükemmeldi." Crow beni kendine çekti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Beni sevdiğin için." Parmaklarını enseme değdirdi, sonra öne doğru çevirerek çillerimde tanıdık bir resim çizdi.

"Bana teşekkür edecek bir şeyin yok. Seni sevebildiğim için çok şanslıyım."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, çenem ağrıyana ve aramızdaki sperm kuruyana kadar onu öptüm.

"Eve gitmeliyiz," dedim sonunda. "Mel ve Izzy yakında gelecekler. Onlar gelmeden temizlenmeliyiz."

Crow homurdandı, ama hoşuna gittiğini biliyordum. Benim için onlarla arkadaş oldu, ama o da onlardan hoşlanıyordu. Evimize gelen tek kişiler onlardı ve nadiren olurdu, ama onları davet ederdik.

Bazı şeyler çok daha iyi hale gelmiş olsa da, Crow diğer konularda her zaman çok titizdi: Restoranlarda yemek yemeyi reddederdi, ama ben veya Mel hazırladığımız sürece Tranquil Brew'dan bir şeyler alırdı. Mel ve Izzy bazen bizi akşam yemeğine davet ederdi ve ilk zamanlarda Crow yemek yemezdi, ama şimdi yiyordu. Benim dışımda güvendiği tek iki kişi onlardı.

Tranquility'de de işler daha iyiye gitmişti. Çoğu insan bizi rahat bırakıyordu. Dört yıl önce Billy hırsızlıktan hapse girmişti ve o ortadan kaybolduktan sonra arkadaşları da bizi rahatsız etmeyi bıraktı.

Yine de Crow şehre gitmekten nefret ediyordu, dağ onun gerçekten olmak istediği tek yerdi, ama benim de olmak istediğim yer orasıydı. Burası sanki bizim kendi dünyamız gibiydi, sanki bizim için yaratılmış bir cennet parçası, burada güvende idim, seviyordum ve rahattım.

Kendimi iyi hissetmediğimde günlerce odamda yatakta kalabileceğim, yiyeceklerimizi yetiştirdiğimiz, araçlarımızı tamir ettiğimiz ve bizim için mükemmel bir hayat sürdürdüğümüz bir yerdi.

"Israr ediyorsan." Crow önce benim iç çamaşırlarımı ve kot pantolonumu çıkardı, sonra kendininkini çıkardı. Eve dönerken elimi tuttu. "Yarın postaneye siparişleri götürmem gerekiyor."

Çevrimiçi olarak sanat eserlerini satmaya başlamıştı. Crow doğa ve hayvanları çiziyor ve resmediyordu ve oldukça fazla takipçisi vardı. Kimse onun kim olduğunu bilmiyordu, sadece doğayla bütünleşmiş gibi doğayı resmeden Crow adında bir adamdı.

"Tamam. İşe giderken halledebiliriz."

Eve vardığımızda, Crow'un üç yıl önce yaptığı Annalise'in resmi şöminenin üzerinde asılıydı. The Enlightened'ın resmini çok önceden yakmıştık.

Birlikte duş aldık, sonra Crow mutfaktaki taburemi işaret etti. Gözlerimi devirdim, onun otoriter tavrını sevmiyormuş gibi davranarak oraya oturdum ve onun akşam yemeği hazırlamasını izledim.

Mel ve Izzy de kısa süre sonra geldiler. Kızartma ve patates yedik, çok güldük, hepimiz mutluyduk, sonra saat sekiz civarında şehre geri döndüler.

Sonra birlikte banyo yaptık, Crow beni yıkadı, ben de onu yıkadım ve yataktaki yerimizi aldık.

"Seni seviyorum," dedi Crow karanlıkta, saçlarımı okşayarak. "Sen benim için her şeysin. Kurtuluşum, varlık nedenim."

Onun üzerine çıktım, kollarını bana doladı, ben de yüzümü saçlarına gömdüm. "Seni seviyorum, Crow. Sen de benim nedenimsin."

Ve o, hayatımın geri kalanında, her gün, her şeyin sebebi olacaktı.

Tıpkı benim de onun için bir neden olacağımı bildiğim gibi.

Riley Hart'ı daha fazla mı istiyorsunuz? The Swift Brothers serisinin ilk kitabı

[Morgan'ı](#) arayın.

Riley'i bulun:

[Haber Bülteni](#)

[Okuyucu Grubu](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[BookBub](#)

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yorumlar yazarlar için çok değerlidir, bu yüzden fırsatınız varsa, On the Mountain'ı yorumlamaya bir dakikanızı ayırırsanız çok sevinirim.

Riley Hart'ın Diğer Kitapları

Riley Hart'ın Serileri:

[Kaçınılmaz](#)
[Sırlar Briar](#)
[County](#)
[Atlanta Yıldırım](#)
[Blackcreek](#)
[Christina Lee ile Makyajlı Erkekler Kırık](#)
[Parçalar](#)
[Crossroads](#)
[Devon McCormack ile Ateş Düşüyor](#)
[Bulma](#)
[Christina Lee Havenwood ile Yasak Aşk](#)
[Jared ve Kieran Son](#)
[Şans](#)
[Devon McCormack ile Metropolis Kaya](#)
[Gibi Sağlam İnşaat](#)
[Saint ve Lucky Aşka](#)
[Tesadüfen Vahşi](#)
[Taraf](#)

Tek başına

okunabilen kitaplar:

[Erkek Arkadaş](#)
[Hedefleri Bağlılık](#)
[Güzel ve Korkunç Şeyler Aşk](#)
[Her Zaman](#)
[Sonsuz Mavi Ufuk Sorun](#)
[Arayışında](#)
[Onun Gerçeği](#)
[Düşüşü Riske](#)
[Atmak](#)

Devon McCormack ile birlikte yazdığı bağımsız kitaplar:

[İyi Değil Mitchell](#)
[Güzel Kaos](#)

Dünyanın Ağırlığı Zorlu
Görev

Christina Lee ile birlikte yazdığı bağımsız kitaplar:

Bilim ve Jockstraps
Güneş Işığı ve Yıldız
Tozu

Yazar Hakkında

Riley Hart'ın romantizme olan sevgisi, yazdığı her şeyde parlak bir şekilde ortaya çıkıyor. Ana odak noktası erkek/erkek romantizmi olsa da, çeşitli takma adlar altında yazdığı eserler, aşk ve ilişkilerin neredeyse her alanına değiniyor. Hepsini bir araya getiren ortak tema, kalpten anlatılan hikayeler.

Kendisi de umutsuz bir romantik olan Riley, karakter odaklı hikayeleri sever, çoğu kusurlu ve okurların kendilerini özdeşleştirebilecekleri karakterler içerir. Okuyucuların sadece aşık olabileceği değil, aynı zamanda kendilerini de görebilecekleri hikayeler yaratmaya çalışır. Gerçek karakterler ve gerçek aşkın bir araya gelmesi, Riley Hart deneyiminin en üst düzeyini oluşturur.

Riley bir sonraki hikayesini yazmadığında, onu kitap okurken, seyahat ederken veya kitap okumayı ya da seyahat etmeyi hayal ederken, iki alaycı çocuğu ve hayranlık uyandıran kocasıyla vakit geçirirken bulabilirsiniz.

Riley Hart, Dystel, Goderich & Bourret Literary Management'ta Jane Dystel tarafından temsil edilmektedir. *Of Sunlight and Stardust* adlı eseriyle 2019 Lambda Edebiyat Ödülü finalisti olmuştur.

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Sayfası Kitap	
Hakkında İçerik	
Uyarısı Sevgili	
Okuyucu	
İçindekiler Önce	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
Birinci Bölüm On	
İkinci Bölüm On	
Üçüncü Bölüm On	
Dördüncü Bölüm	
On Beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm	
On Yedinci Bölüm	
On Sekizinci	
Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci	
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm Yirmi	
Üçüncü Bölüm Yirmi	
Dördüncü Bölüm Yirmi	
Beşinci Bölüm Yirmi	
Altıncı Bölüm Yirmi	
Yedinci Bölüm	

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu](#)

[Bölüm Otuzuncu](#)

[Bölüm Otuz Birinci](#)

[Bölüm Otuz İkinci](#)

[Bölüm Otuz Üçüncü](#)

[Bölüm Otuz Dördüncü](#)

[Bölüm Epilog](#)

[Riley Hart'ın Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

